

Rajaturvallisuusunioni ry

1/2021

RAJAVIESTI

Gränssäkerhetsunionen rf

www.rtu.fi

**AHVENANMAAN
SANKARIT**

**ISTO TURPEINEN
ELÄKKEELLE**

**NEUVOTTELUTERMIT
HALTUUN**

**VUODEN KOIRAMIES
ESITTÄYTY**

**VIRANOMAISYHTEISTYÖTÄ
VAALIMAALLA**

AINA SATTUU JA TAPAHTUU

– niin maalla, merellä kuin erämaillakin

Cederroth Ensiaputuotteet ovat asianmukainen ratkaisu tapaturmien ensiapuun kaikenlaisissa toimintaympäristöissä – niin toimistoissa, huolto- ja korjaamotiloissa, ajoneuvoissa, vesialuksissa kuin valvonta- ja partiointitehtävissäkin.

Neljä erikokoista laukkua, erilaisiin tarpeisiin.

Monipuoliset ensiapupakkaukset kulkevat kätevästi mukana. Cederrothin valikoimista löytyy ratkaisu erilaisiin käyttötarkoituksiin – pienemmästä henkilökohtaisesta taskupakkauksesta monipuolisesti erityyppisten vammojen ensiapuun varustettuun ensiapupakettiin. Liikkuvan työn ohella **Cederroth Ensiapupakki X-Large** täydentää myös kiinteän työpisteen ensiapuvälineistöä. Mukaan otettava ensiapupakki mahdollistaa avun viemisen autettavan luo, kun onnettomuus tapahtuu etäällä kiinteästä ensiapupisteestä.

Kun työpisteessä on tarve päivittää ikäänkynyt ensiapukaappi, tai lisätä uusi ensiapupiste, ratkaisu on monipuolisesti varustettu **Cederroth Ensiapuasema**, jossa tarvikkeet ovat selkeästi esillä ja suojassa läpinäkyvien kansien alla. Tuotteet ovat nopeasti saatavilla, ja täydennystarpeet on helppo havaita.

Cederroth Medium ja Large Ensiapulaukut on valmistettu kestävästä, muotoon puristetusta kumimaisesta materiaalista, joka pitää tuotteet hygieenisinä ja suojassa pölyltä, liialta ja kosteudelta haastavammassakin olosuhteissa. Onnettomuustilanteessa läpinäkyviin muovitaskuihin pakatut tarvikkeet ovat selkeästi esillä ja helppo löytää.

Ensiapulaukuissa on tilaa myös täydennystuotteille, esimerkiksi huuhteluspraypullolle tai kylmähaudepussille. Monikäyttöinen **Cederroth Huuhteluspray** huuhtelee mm. roskat ja lian silmistä. Tasainen suihke ja viiden minuutin huuhtelu aika.

Yksittäispakatut, steriilit **Cederroth Safety Hand Cleanser** käsiinpuhdistuspyyhkeet sisältävät 70% alkoholia ja ovat oiva apu, kun käsidesipullo ei kulje kätevästi mukana.

Tutustu koko Cederroth tuotevalikoimaan ja käyttöopastusvideoihin verkkosivuillamme www.cederroth.com

RAJAVIESTI

GRÄNSSÄKERHETSUNIONEN RF

MEDLEMSTIDNING

WWW.RTU.FI

WWW.RAJAVIESTI.FI

PÄÄTOIMITTAJA / HUVUD-
REDAKTÖR

Erkki Hirvonsalo
Seulankatu 4
94100 KEMI
erkki.hirvonsalo@rtu.fi
p. 040 752 1389

TOIMITUS / REDAKTIONEN

Tuomo Pajula
rajaviesti.toimitus@rtu.fi

RUOTSIKSI / ÖVERSÄTTNING

Mats Liljeroos

PAINO / TRYCK

Grano Oy Vaasa 2021

ILMOITUSASIAT / ANNONSER

(Laskuja koskevat tiedustelut)
Print Screen Oy
p. 040 448 1274
ilmoitukset@rtu.fi

LEVIKKI / SPRIDNING

Lehti toimitetaan jäsenetuna kaikille unionin jäsenille ja mm. Rajavartiolaitoksen kaikkiin toimipisteisiin, liittojen sidosryhmiin, ilmoittajille ja kansanedustajille. Tidningen distribueras till alla medlemmar, Gränsbevakningsväsendets enheter, intressegrupper, annonsörer och riksdagsledamöter.

RAJAVIESTI NRO 2/2021

Artikkelien oltava toimituksessa viimeistään 27.5.2021
Redaktionens bör handa artiklarna senast 27.5.2021

KANNEN KUVA / PÄRMBILDEN

Lähde Rajavartiolaitos

ISSN-L 1236-0104

ISSN 1236-0104 (Painettu / Tryckt)
ISSN 2242-3737 (Verkkolehti / Nättdning)

Lehdessä julkaistut tekstit ovat kirjoittajien omia mielipiteitä ja näkemyksiä, eivätkä välttämättä edusta Rajaturvallisuusunionin virallista kantaa.

PÄÄKIRJOITUS

Erkki Hirvonsalo

Arvoisat lukijat

Haastavat sopimusneuvottelut Rajavartiolaitoksen tarkentavasta virkaehtosopimuksesta saatiin päätökseen 12.3.2021. Neuvottelutulos on vielä liittojen hallintojen hyväksyttävänä, enkä tästä syystä ala sitä vielä aukaisemaan perusteellisesti tässä pääkirjoituksessa.

Mainitsen kuitenkin, että Rajaturvallisuusunioni sai neuvotteluissa läpi pitkäaikaisen tavoitteensa raja- ja merivalvonnan perustehtävien palkkauksen parantamiseksi. Lisäksi muihinkin epäkohtiin saatiin parannuksia. Kaikkia tavoitteitamme emme saaneet läpi ja tuleville neuvottelukierroksille jäi epäkohtia parannettavaksi, mutta niitäkään tavoitteita ei unohdeta, vaan asiaan palataan tietysti heti seuraavalla kierroksella.

Nyt on kulunut yli vuosi siitä, kun koronavirus alkoi jylläämään maailmalla ja muuttui pikkuhiljaa koronapandemiaksi. Kun katsoo aikaa taaksepäin, niin kulunut korona-aika on ollut jokaiselle jäsenellemme haastava. Pandemia on vaikuttanut jokapäiväiseen elämäämme, eivätkä työyhteisöt ole voineet toimia siten, kun ne ovat normaalisti toimineet. Uskoisin, että jokaisen virkamiehen ajatus omasta työnkuvasta ja työn tekemisestä on muuttunut. Suuri osa virkamiehistä on ollut komennuksilla ympäri Suomea valvomassa maamme sisärajoja, osa on tehnyt etätöitä ja joissakin paikoissa on tehty töitä porrastetusti mahdollisten tartuntojen leviämisen estämiseksi koko työpaikalle. Tätä haastavaa tilannetta joudumme vielä kestämään määrittelemättömän ajan, mutta kyllä me siitä selviämme!

Rajavartiolaitos aikoo tukea henkilöstön jaksamista ja yhteisöllisyyttä kohdentamalla lisämäärärahan henkilöstön työhyvinvoinnin tukemiseen. Haluan kiittää Rajavartiolaitoksen johtoa sen tärkeimmän voimavaran muistamisesta. Me kaikki olemme tehneet parhaamme, että koronapandemiasta huolimatta meille annetut tärkeät tehtävät on hoidettu tinkimättömästi.

Haluan onnitella teitä kaikkia, jotka palkittiin Rajavartiolaitoksen vuosipäivänä 2021. Rajavartiolaitoksen päätös tukea työhyvinvointia lisämäärärahalla olkoon meille kaikille yhteinen palkinto.

Työtuomioistuin on antanut 28.1.2021 ratkaisun (TT 2021:2) koskien kunnallisen opetushenkilöstön virka- ja työehtosopimuksen vuosisidonnaiseen lisään oikeuttavan ajan laskentatapaa. Tuomion takia pääsopijajärjestöt kävivät keskustelua arvioidakseen tuomion mahdollisia vaikutuksia. Valtion työmarkkinalaitos totesi, että vuosiilomaan oikeuttavan palvelusajan laskennassa vanhuuseläkkeen saamisella ei ole enää aiempaa palvelusaikalaskennan nollaavaa vaikutusta. Virastojen tulee tarkastaa palveluksessaan olevan vanhuuseläkettä saavan henkilöstön palvelusaikalaskenta ja oikaista se vuosiilomasopimuksen 6 §:n mukaiseksi. Rajavartiolaitos tulee oikaisemaan väärät päätökset asiassa. Korjaamisessa saattaa kuitenkin kestää pitkään johtuen eläkeläispoolilaisten runsaasta käyttämisestä työtehtävien hoitamisessa koronan aikana. Annetaanpa työskentelyrauha henkilölle, jotka tämän asian parissa joutuvat työskentelemään.

Muistakaa pestä käsiä, käyttää maskeja, yskiä hihaan tai nenäliinaan ja jäädä kotiin matalalla kynnyksellä sairastamaan flunssaoireita. Käykää tarvittaessa koronatesteissä ja huolehtikaa etäisyyksien pitämisestä. Tavoite viruksen kukistamisesta ei vielä häämötä horisontissa.

Turvallista ja terveellistä kevättä kaikille lukijoille!

Erkki Hirvonsalo
Puheenjohtaja

NEUVOTTELUTERMEJÄ

TÄTÄ LEHTIJUTTUA KIRJOITTAESSA RAJAVARTIOLAITOKSESSA ON PARHAILLAAN MENOSSA VIRASTOERÄNEUVOTTELUT. MIKÄ ON VIRASTOERÄ? MITÄ TARKOITTAJ JOS NEUVOTTELUT MENEVÄT ”PERÄLAUTAAN”, TAI MIKÄ ON TULOPOLIITTINEN KOKONAISRATKAISU?

TEKSTI HEIKKI TIIPPANA

TULOPOLIITTINEN KOKONAISRATKAISU, TUPO

Tupossa sovitaan laajasti työmarkkinoita koskevista ratkaisuista kuten palkoista, tulojaosta, veroratkaisuista ja sosiaalipoliittisista toimista. Tupon rajat määrittelevät, miten työnantajien liitot ja työntekijäliitot voivat sopia työehtosopimuksista. Tulopoliittisessa kokonaISRatkaisussa ovat mukana niin työmarkkinoiden keskusjärjestöt kuin Suomen hallituskin. Palkansaajapuolen työmarkkinakeskusjärjestöjä ovat Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK, toimihenkilökeskusjärjestö STTK ja korkeasti koulutettujen keskusjärjestö AKAVA. Työnantajapuolen keskusjärjestöjä ovat Elinkeinoelämän keskusliitto EK, Kunnallinen työmarkkinalaitos KT, Valtion työmarkkinalaitos VTML, sekä Kirkon työmarkkinalaitos. Rajaturvallisuusunioni on tällä hetkellä Julkisten ja hyvinvointialojen liiton (JHL) yhteisöjäsenliitto. JHL on taas SAK:n alainen liitto.

KESKITETTY TYÖMARKKINARATKAISU

On sopimus, jonka työmarkkinakeskusjärjestöt tekevät keskenään. Siinä sovitaan palkoista ja muista työehdoista. Työnantajajärjestöt ja ammattiliitot käyvät omat työehtosopimusneuvottelunsa keskitetyn työmarkkinaratkaisun rajoissa.

LIITTOKOHTAINEN TYÖMARKKINARATKAISU

Työnantaja- ja ammattiliitot neuvottelevat keskenään palkoista ja työehdoista ilman ohjenuorana olevaa keskitettyä työmarkkinaratkaisua.

SOPIMUKSETON TILA

Kun vanha työ- tai virkaehtosopimus päättyy, alkaa sopimukseton tila. Vanhoja sopimuksia kuitenkin noudatetaan siihen asti, kunnes uusi sopimus on hyväksytty. Sopimuksettoman tilan aikana ei ole työrauhavelvoitetta, jolloin työtaistelutoimet ovat sallittuja.

TYÖTAISTELU

Työtaistelu on yleisnimitys tilanteesta, jolloin käytetään erilaisia painostuskeinoja työnantajaa kohtaan. Työtaistelua voidaan käyttää mm. työolojen tai palkkojen parantamiseksi. Kovimpia työtaistelutoimia voi olla esimerkiksi työnteon lopettaminen työpaikalla.

NEUVOTTELUTULOS

Neuvottelutulos on osapuolten saavuttama yksimielisyys työ- tai virkaehtosopimuksen sisällöstä. Neuvottelutuloksen muuttuminen sopimukseksi vaatii vielä hyväksynnän osapuolten hallinnoilta.

”PERÄLAUTA”

Jos neuvotteluosapuolet eivät pääse sopimukseen palkankorotuksen kohdentamisesta, menee sopimus ”perälautaan”. ”Perälautasopimus” tarkoittaa samansuuruista prosenttiperusteista palkankorotusta kaikille.

VIRASTOERÄ

On palkankorotuserä, jonka kohdentamisesta sovitaan virastokohtaisesti. Rajavartiolaikoksessa sen neuvottelevat Rajavartiolaikotos ja edunvalvontajärjestöt. Rajaturvallisuusunioni on yhtenä osapuolena neuvotteluissa. Virastoerä voi myös mennä ”perälautaan”.

PAIKALLINEN SOPIMINEN

Paikalliselle sopimiselle ei ole yhtä yksiselitteistä määritelmää. Paikallisella sopimisella voidaan tarkoittaa kaikkea työpaikkatasolla tai yrityksissä tapahtuvaa sopimista. Esimerkiksi työnantajan ja työntekijän välistä kahdenkeskistä työ Sopimusta voidaan pitää paikallisena sopimisena.

SOPIMUSKAUSI

Sopimuskausi on ajanjakso, jonka aikana esimerkiksi työ- ja virkaehtosopimus on voimassa.

TYÖRAUHA

Kun työ- tai virkaehtosopimukset ovat voimassa, ovat työtaistelutoimet kiellettyjä. Työntekijöillä on kuitenkin mahdollisuus ryhtyä luonteeltaan poliittisiin työtaistelutoimiin myös silloin, kun työehtosopimus on voimassa. Myös myötätulakot ovat sallittuja. Toimet eivät kuitenkaan saa edes osaksi kohdistua omaan voimassa olevaan sopimukseen. Virkamiesten ja viranhaltijoiden lakko-oikeutta on rajattu sopimuksilla. Virkamiesten ja viranhaltijoiden poliittiset lakot ja mielenosoituslakot ovat laittomia.

LISÄÄ TIETOA

Tässä jutussa kerrottiin yleisimmistä neuvottelutermeistä. Lisää tietoa neuvottelutermeistä ja ”neuvottelulangista” saat esimerkiksi JHL:n nettisivuilta ja paikalliselta RTU:n luottamusmieheltäsi.

FÖRHANDLINGSTERMER

UNDER TIDEN SOM DENNA ARTIKEL SKRIVS PÅGÅR DET FÖRHANDLINGAR OM DE SÅ KALLADE ÄMBETSVERKSPOTTERNA. VAD ÄR EN ÄMBETSVERKSPOTT? VAD HÄNDER OM FÖRHANDLINGARNA MISSLYCKAS, OCH VAD ÄR EN INKOMSTPOLITISK HELHETSLÖSNING?

TEXT OCH BILD HEIKKI TIIPPANA

AVTALSPERIOD

Avtalsperioden är en tidsperiod, då till exempel arbets- och tjänstekollektivavtalet är i kraft.

INKOMSTPOLITISK HELHETSLÖSNING

Inom ramen för den inkomstpolitiska helhetslösningen kommer man brett överens om lösningar som rör arbetsmarknaderna, man kommer överens om saker som löner, inkomstfördelning, skattelösningar och socialpolitiska åtgärder. Den inkomstpolitiska helhetslösningens gränser definierar hur arbetsgivarförbunden och löntagarnas förbund kan komma överens om arbetsvillkor. I den inkomstpolitiska helhetslösningen medverkar såväl arbetsmarknadens centralorganisationer som Finlands regering. Löntagarsidans arbetsmarknadsförbund är Finlands Fackförbunds Centralorganisation (FFC, fi. SAK), Tjänstemannacentralen STTK samt Akava, centralorganisationen för högt utbildade i Finland. Arbetsgivarnas centralorganisationer är Finlands näringsliv (EK), Kommunarbetsgivarna (KT), Statens arbetsmarknadsverk (SAMV) samt Kyrkans arbetsmarknadsverk (KIT). Gränssäkerhetsunionen är för tillfället ett medlemsförbund i Förbundet för den offentliga sektorn och välfärdsområdena (JHL), som i sin tur är ett förbund underordnat FFC.

CENTRAL LÖNEUPPGÖRELSE

En central löneuppgörelse är ett avtal som arbetsmarknadens centralorganisationer gör sinsemellan. I den uppgörelsen kommer man överens om löner och andra arbetsvillkor. Inom ramen för denna uppgörelse kan sedan de olika löntagarförbunden och arbetsgivarorganisationerna gå egna avtalsförhandlingar.

UPPGÖRELSE PÅ FÖRBUNDSNIVÅ

Arbetsgivar- och löntagarförbunden förhandlar sinsemellan om löner och arbetsvillkor utan att ha en riktgivande central arbetsmarknadslösning att gå efter.

TILLSTÅND UTAN GÄLLANDE AVTAL

Då det gamla arbets- eller tjänstekollektivavtalet avslutas, är man i ett tillstånd utan gällande avtal. De gamla avtalen följs däremot ända tills det att ett nytt avtal har ingåtts. Under tiden då man inte har ett gällande avtal finns inte någon plikt till arbetsfred och således är det tillåtet med stridsåtgärder.

STRIDSÅTGÄRDER

Stridsåtgärder är ett samlingsnamn för situationer då fackförbunden använder olika påtryckningsmetoder mot arbetsgivaren. Stridsåtgärder

kan användas för att förbättra bland annat arbetsvillkoren eller lönesättningen. Ett av de kraftigaste stridsåtgärderna som man kan tillgripa är att sluta arbeta på arbetsplatsen.

FÖRHANDLINGRESULTAT

Ett förhandlingsresultat är ett samförstånd som parterna kan uppnå gällande innehållet i arbets- eller tjänstekollektivavtalet. För att förhandlingsresultat skall upphöjas till avtal krävs ännu att styrelserna för parterna godkänner resultatet.

“STUPSTOCK”

Om de förhandlande parterna inte kommer överens om hur löneförhöjningarna skall fördelas misslyckas man att uppnå förhandlingsresultat, och detta kallas för “stupstock”. “Stupstocken” är ofta centralt stipulerad så att alla får en procentuellt lika stor löneförhöjning om parterna i lokala förhandlingar inte kan komma överens.

ÄMBETSVERKSPOTT

Ämbetsverkspotten, eller den lokala justeringspotten, är ett lönepåslag som man kommer överens om inom ämbetsverket. Inom Gränsbevakningsväsendet förhandlar Gränsbevakningsväsendet med fackförbunden. Gränssäkerhetsunionen är en av de deltagande parterna i förhandlingarna. En ämbetsverkspott kan också falla på “stupstocken”.

LOKALT AVTALANDE

Det finns ingen entydig definition av lokalt avtalande. Med lokalt avtalande kan man till exempel mena allt man kommer överens om på en arbetsplats eller inom ett företag. Också saker som arbetsgivaren kommer överens om med en enskild arbetstagare kan anses vara lokalt avtalande.

ARBETSFRED

När arbets- och tjänstekollektivavtalen är i kraft är stridsåtgärder förbjudna. Arbetstagarna har dock möjlighet att tillgripa till sin natur politiska stridsåtgärder även då det finns ett ikraftvarande arbetsavtal. Också sympatistrejker är tillåtna. Åtgärderna får dock inte inriktas mot det egna ikraftvarande avtalet, inte ens delvis. Tjänstemän och innehavare av offentliga ämbeten har av avtal begränsad rätt att strejka. Tjänstemäns och ämbetsinnehavares politiska strejker och proteststrejker är olagliga.

MERA INFORMATION

I denna artikel har det berättats allmänt om förhandlingstermer. Mera information om förhandlingstermer och “förhandlingsslang” får då till exempel på JHL:s hemsida och din lokala GSU förtroendeman.

RAJAVIESTIN SUURI VALOKUVAUSKILPAILU 2021 STARTTAA

NYT ON AIKA PUHALTAA LINSSEISTÄ
PÖLYT POIS JA ALKAA VÄIJYMÄÄN
KAMERAN KANSSA TYÖKAVEREITA
JA TYÖYMPÄRISTÖÄ. RAJAVIESTI ON
JÄRJESTÄNYT KUVAKILPAILUN VIIMEKSI
VUONNA 2016 JA SALDONA OLI LAAJA
PYYHKÄISY LAITOKSEN TEHTÄVÄKENTÄLTÄ.
KUVIEN HENKI ON KUVAAJIEN NÄKÖISTÄ
JA PÄÄSÄÄNTÖISESTI KOHTALAISEN
LAADUKASTA. ENÄÄ EI LAITELLA
PAPERILAPPUJA UREAAN PIMIÖSSÄ JA
RIPUSTELLA PYYKKINARULLE KUIVUMAAN.
DIGIMAAILMA EI ENÄÄ RAJAA NIIN
TARKKAAN LINSSIN NURJAA PUOLTA.
MEISSÄ KAIKISSA ASUU SE PIENI TAI SUURI
KUVAAJA, KUKIN OMALLA TYYLILLÄÄN. JA
TYILI ON VAPAA!

TEKSTI JA KUVAT **RAJAVIESTI**

Laadukkaiden kuvien ottaminen ei enää vaadi kalustolta kummoisia. Meiltä jokaiselta löytyy kännyköihin integroituna varsin käyttökelpoista kuvauskalustoa, kunhan niitä vaan muistetaan käyttää silloin kun se tilanne tulee. Ja toki, jos vähänkään viitsii vielä perehtyä kameras ominaisuuksiin, voi automaatin lisäksi löytää

monia hyödyllisiä kuvaustiloja ja asetuksia.

Suurimmat haasteet varsinkin henkilökuvia otettaessa ovat ne ruudulta pakoontaneet säntäilevät virkaveljet. Mikäli haluaa nähdä virkaveljen juoksevan työaikana, kannattaa vilauttaa kameraa. Kukaan ei haluaisi itseään ikuistettavan, vaikkakin jälkeensä otoksia saatetaan kysellä ja niiden kera muistellaan tilanteita virkauran varrelta.

VALOKUVAUSKILPAILU 2021

Teemana kilpailussa on yksiselitteisesti ”Rajavarti-
tiolaitos nyt”.

Otatpa kuvia vinssillä helikopterista laskeutuvista hurjapäistä, partioveneiden keulasta, polkua kävelevästä virkaveljestä tai mättäälle tipahtaneesta partiorepusta – kaikki sopivat teemaan. Pääasia, että Rajavartiolaitos voidaan luontevasti yhdistää kuviin. Kilpailussa ei ole eri sarjoja, vaan niin toimintakuva kuin makrokuva-kin mahtuvat samaan raamiin.

Kuvissa pyritään siihen, etteivät ne olisi liian jäykkiä ja tekaistuja, varsinkin jos kuvataan henkilöitä. Kikkaillaan rohkeasti ja hyödynnetään ympäristöä, valoa, eri olosuhteita ja vuodenaikoja.

KILPAILUN SÄÄNNÖT

1. Kilpailuun voi osallistua kuvalla, jonka aihe on ”Rajavartiolaitos nyt”. Kuva on vaikeuksitta voitava yhdistää Rajavartiolaitokseen ja sen toimintaympäristöön. Lähetä kilpailukuva 1.11.2021 mennessä sähköpostitse osoitteeseen rajaviesti.toimitus@gmail.com. Kirjoita viestin aihekenttään ”kilpailukuvat”.
2. Kilpailuun osallistutaan vain tiedostomuotoisilla (dig)kuvilla. Kyseessä ei ole kuvanmuokkauuskilpailu, eli liiallinen kuvien käsittely / sisällön muuttaminen on kiellettyä, pois lukien tarpeelliset värien ja valon säädöt (jotka tehdään samanlaisena koko kuvan alalle) sekä kuvan rajaus.
3. Kuvien muoto on JPEG ja tarkkuus on oltava riittävä A4 kokoiseksi (300dpi).
4. Kukin kuvaaja saa osallistua kilpailuun korkeintaan viidellä kuvalla.
5. Liitä kuvalähetykseen nimesi, osoite, sähköpostiosoite ja puhelinnumero.
6. Kilpailuun voivat osallistua Rajaturvallisuusunionin (RTU) jäsenet (ml. eläkeläisjäsenet).
7. Kilpailun raati valitsee palkittavat kuvat.
8. Osallistua voi vain omilla, aiemmin julkaisemattomilla kuvilla. Osallistujalla on oltava täydet oikeudet kilpailuun lähettämiinsä kuviin. Kilpailun järjestäjällä ei ole tekijänoikeudellista tai muuta vastuuta julkaistuista kuvista.
9. Rajaturvallisuusunionilla on täysi käyttöoikeus kilpailuun osallistuneisiin kuviin. Mahdollisesta kuvien käytöstä ei makseta palkkiota.
10. Kilpailun tuloksista ei voi valittaa.
11. Kilpailun tulokset julkaistaan Rajaviesti -lehden joulukuun numerossa (4/2021).
12. Lähettämällä kuvan kilpailuun, kuvaaja vakuuttaa, että kaikki edellä mainitut ehdot täyttyvät ja hän suostuu niihin.
13. Palkinnot: 1. palkinto: 500 euroa, 2. palkinto: 300 euroa, 3. palkinto: 200 euroa, 4. palkinto 100 euroa ja 5. palkinto 100 euroa. Sijoille 6 - 10 jaetaan RTU:n yllätyspalkinnot. Mikäli valokuvauskilpailun taso on heikko, järjestäjä voi myös jättää joitakin palkintoja jakamatta.

Ärade läsare

De utmanande förhandlingarna om Gränsbevakningsväsendets preciserande tjänstekollektivavtal kunde avslutas den 12.3.2021. Förhandlingsresultatet är ännu upp för godkännande av fackens styrelser, och av den orsaker kommer jag inte att mera detaljerat gå in på avtalets innehåll i detta skede. Jag vill ändå nämna att Gränssäkerhetsunionen fick igenom sitt långsiktiga mål om förbättring av lönesättningen för grunduppgifterna inom sjö- och gränsbevakning. Dessutom fick vi förbättringar som delvis rättar till andra missförhållanden. Vi fick däremot inte alla våra målsättningar uppfylla under denna förhandlingsrunda, och vissa missförhållanden återstår att korrigera, men dessa saker glömmar vi inte utan återkommer till dom genast då följande förhandlingar inleds.

Nu har det gått över ett år sedan coronaviruset började härja världen runt och så småningom utvecklades till coronapandemin. Då man blickar tillbaka kan man konstatera att corona-tiden har varit utmanande för alla av våra medlemmar. Pandemin har påverkat vår vardag och arbetsgemenskaper har inte kunnat fungera som de normalt skulle göra. Jag tror att varje tjänstemans egen uppfattning om sin arbetsbild och tjänstgörande har förändrats. En stor del av tjänstemännen har varit på kommendering runt om i Finland för att bevaka vårt lands inre gränser, några har gjort distansjobb och på vissa platser har man differentierat arbetslag för att undvika smittspridning till hela arbetsgemenskapen. Denna utmanande situation måste vi fortsätta att lida av ännu under en odefinierad tidsperiod, men vi klarar nog detta!

Gränsbevakningsväsendet ämnar stöda personalens ork och sammanhållning genom en tilläggsbudget för att stödja personalens arbetstrivsel. Jag vill tacka ledningen av Gränsbevakningsväsendet för att man kommit ihåg dess viktigaste resurs. Vi har alla gjort vårt bästa för att se till att trots

coronapandemin så har de till oss givna viktiga arbetsuppgifter utförts till punkt och pricka.

Jag vill gratulera er alla som premierats på Gränsbevakningsväsendets årsdag 2021. Gränsbevakningsväsendets beslut att stöda arbetstrivseln med en tilläggsbudget kan vara ett gemensamt pris till oss alla.

Arbetsdomstolen har den 28.1.2021 gjort ett avgörande (TT 2021:2) rörande kommunal undervisningspersonals tjänstekollektivavtalsräknegrund för rätt till ålderstillägg. På grund av domen diskuterade de centrala arbetsmarknadsparterna domens eventuella påföljder. Statens arbetsmarknadsverk konstaterade att vid räkningen av tjänstetid som påverkar räkningen av antalet semesterdagar har uppnående av ålderspension inte någon nollande effekt. Ämbetsverken bör granska hur de har räknat semesterrätten för personal som redan uppnått ålderspension och korrigera det att överensstämma med semesteravtalets 6§. Gränsbevakningsväsendet kommer att korrigera felaktiga avgöranden i ärendet. Korrigeringen kan dock ta en lång tid med tanke på den rikliga användning av pensionärspoolen för utförande av tjänsteuppgifter under coronatiden. Vi bör således ge arbetsro till de som måste jobba för att reda ut detta ärende.

Kom ihåg att tvätta händerna, använd ansiktsmask, hosta i armvecket eller näsduk och bli hemma med låg tröskel om ni upplever influensasymtom. Gå vid behov på Coronatest och se till att ni håller avstånden. Målet, att segra över viruset, kan ännu inte ses vid horisonten.

En säker och hälsosam vår till alla läsare!

Erkki Hirvonsalo

KIITOS-KIRVEELLE TÖITÄ!

Kiitos Rajaturvallisuusunionille muistamisista, lahjakortista ja kirveestä. Vaikka mitään en ole ollut vailla, niin mukavaltahan se toki tuntuu, että muistetaan. Sekä lahjakortille, että kirveelle löytyy varmasti käyttöä. Lahjakortilla hankin ulkoiluvaatteita ja kirves löytää tiensä metsästysreppuun.

Kiitos vielä kaikille muistamisista päättäneille!

Olli Ranua

YLITYSPAIKOILLE TULVII HUONOKUNTOISTA AJONEUVOKALUSTOA

VIRANOMAISSYHTEISTYÖ KOROSTUU RASKAAN LIIKENTEEN VALVONNASSA

RASKAAN LIIKENTEEN VALVONTA ON YKSI POLIISIN LIIKENNETURVALLISUUSTYÖN PAINOPISTEALUEISTA VUONNA 2021. TÄHÄN TEEMAAN LIITTYEN MYÖS RAJAVARTIOLAITOS KANTAA KORTENSA KEKOON. VALTAKUNNALLISIA RASKAAN LIIKENTEEN VALVONTAVIIKKOJA ON NELJÄ KERTAA VUODESSA, JOISTA KAKSI TOTEUTAMME YLITYSPAIKALLA JA KAHDESSA OLLAAN TIEN PÄÄLLÄ POLIISIN MATKASSA. OSALLISTUIMME KAAKKOIS-SUOMEN (KOLMIKANTA, IMATRA, NUIJAMAA JA VAALIMAA) VOIMIN RASKAAN LIIKENTEEN VALVONTAISKUUN VUOKOLLA 6. SEURAAVASSA HIEMAN TAUSTAA.

Tiestöllä tehdään Poliisin kanssa yhteispartioita noin kerran kuussa. Ylityspaikoilla Tulli johtaa tarkastuksia.

TEKSTI JA KUVAT **ARI KOSUNEN**

Raskaan liikenteen valvonta Rajavartiolaikoksessa on pienimuotoista, mutta lakisääteisiin tehtäviin kuuluvaa. Vuonna 2018 kaksi innokasta virkamiestä kävi Poliisin järjestämän raskaan liikenteen valvontakurssin, jonka innoittamana aloimme tehdä tarkastuksia linja-autojen tekniseen kuntoisuuteen. Vaalimaan rajatarkastus- asemalla tehtävät on jaettu niin että Tulli hoitaa kuorma-autojen kuntoisuuden valvonnan ja me linja-autojen. Alku olikin vauhdikasta; vikoja linja-autoissa olikin yllättävän paljon. Noin puolessa oli vikoja, joista 30% jarruvikoja, joten valvonnalle on tarvetta.

Osallistuttuamme samana vuonna Raskaan liikenteen neuvottelupäiville, saimme myös mahdollisuuden liittyä valtakunnalliseen raskaan liikenteen verkostoon, jonka toimenkuviin kuuluu:

- Ottaa vastaan ja käsittelee operatiivisten yksiköiden raskaan liikenteen ongelmakysymyksiä.
- Tekee liikenneturvallisuuden vastuualueelle esityksiä valvonnan linjaamisesta, sääntöjen ja ohjeiden yhdenmukaisesta tulkinnasta, seuraamuskäytäntöjen yhdenmukaistamisesta sekä säästöjen kehittämistarpeista.

- Valmistele liikenneturvallisuuden vastuualueen toimeksiannosta lausuntoja raskaaseen liikenteeseen liittyvissä asioissa.
- Tukee tarvittaessa raskaan liikenteen koulutusta koskeissa asioissa Poliisiammattikorkeakoulua.

Ylikonstaapeli Suni sekä rajavartijat Hiltunen ja Paldanius ansaitulla kahvitaulla

- Osallistuu valtakunnalliseen raskaasta liikennettä koskevaan sisäiseen ja ulkoiseen viestintään erikseen sovittavalla tavalla.
- Huolettii oman yksikkönsä osalta raskaan liikenteen valvontaa koskevasta tiedonkulusta ja tiedonkeruusta liikenneturvallisuuden vastuualueelle.
- Huolettii oman yksikkönsä osalta liikenneturvallisuuden vastuualueelta saamansa viestin,

valvontaohjeen, -linjauksen tai muun vastaavan tiedon/asiakirjan jakamisesta kaikille niille poliisimiehille, jotka tiedon viipymättä omassa raskaan liikenteen valvontatehtävässään tarvitsevat.

Verkoston jäsenet koostuvat pääosin kenttätöitä tekevästä Poliiseista. Samaisena vuonna

aloitettiin Kaakkois-Suomen Poliisin liikennevalvontasektorin kanssa yhteispartiot raskaan liikenteen valvonnassa noin kerran kuussa, joka toinen kuukausi tiestöllä ja toinen täällä ylityspaikalla (ylityspaikalla Tullin johtoisesti). Ylityspaikan tehostuspäivissä on välillä ollut myös katsastusmies mukana. Kokemusten mukaan viranomaisyhteistyö tuo kaikille virkakunnille vaihtelua arkeen ja samalla vaihdetaan kokemuksia ja opi-

taan tuntemaan toistemme toimintamalleja. Yksi tärkeimmistä tavoitteista on verkostoituminen. Yhtenä haasteena on puuttuva valvontavälineistö ajo- ja lepoaikoihin, mutta tähänkin on tunnelin päässä valoa näkyvissä. Jatkossa tavoitteemme on jalkauttaa tämä toimintamalli muillekin virka- paikoille. Kiinnostusta aiheeseen on herännyt isossa esikunnassakin.

loime
ELÄINKLINIKKA

Standertskjöldinkatu 1, Lappeenranta
Avoimna arkisin 8-19
Ajanvaraus 010 505 6750
www.loime.fi

Peruseläinlääkäripalveluiden lisäksi mm.:
* Hammashoidot * Kirurgia * Röntgen * Ultraääni * Akupunktio Katso lisätietoja kotisivuiltamme!

Koiratoimintaa
Rotuun tai sukupuoleen katsomatta

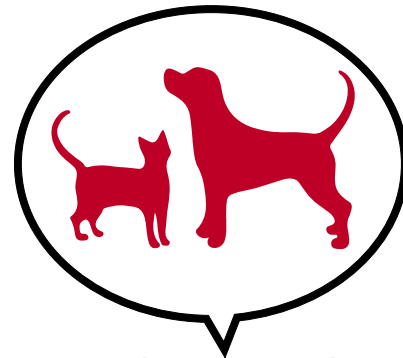

**Koira-
Kissaklinikka**
Hund-Kattklinik

**Lemmikkisi hyvinvointi
– hoidossamme!**

www.koirakissaklinikka.fi
Raviraitti 45, Turku
02-276 1999

www.tessu.fi

**Länsirannikon Väst kustens
eläinklinikka djurklinik**

www.leklinikka.net

PIDÄN SINUSTA HUOLTA ♥

KAUNIS TURKKI, TERVE IHO JA TERVEET TASSUT

Omega-6 linolihappo on välttämätön ihon kosteustasapainolle. Tätä pitää yllä erityinen ihon suojakerros. Jos se järkkyy, iho kuivuu ja altistuu erilaisille ongelmille. Tällöin myös turkki muuttuu elottomaksi ja karvaa lähtee normaalia enemmän.

**TERVEET
TASSUT**

SUOJAA JA
RAVITSEE IHOA

ELÄINLÄÄKÄRIT
SUOSITTELEVAT

KAIKILLE
TURKEILLE

patented - patented
EU USA
ESTD 2007
US 647 0876

**TOTEA
VAIKUTUS
2-6 VIIKOSSA**

KASVATTAJAT JA
TRIMMAAJAT
SUOSITTELEVAT

**NUTROLIN® TUKEE
VIRKAKOIRA OHOJAAJIA
ANTAMALLA
OSTOEDUN**
KYSY LISÄÄ info@nutrolin.fi

WWW.NUTROLIN.FI

ESTD 2007

SUOMEN KENNELLIITTO JAKOI PALKINNOT VUODEN VIRKAKOIRILLE

VUODEN RAJAKOIRA ON KÄRPPÄ

TEKSTI JA KUVAT **MARKUS NYHOLM**

Tosiaan nimi on Markus, ja iältäni olen vähän päältä kolmekymppinen. Ikähän on vain numero, eikä mielen-tila ;) Olen kotoisin Länsi-Rannikon Uudestakaarleppeystä. Se kun ei kenellekään välttämättä mitään sano, niin kerronpa knoppitietona, että sieltä kotoisin oli aikanaan myös mm. Zacharias Topelius sekä nykypäivän suurmiehistä Leo Komarov.

Kärppä taas on syntyjään Vantaalta ja on 7-vuotias belgianpaimenkoiranarttu korimallia malinois.

Viime kesänä Espanjassa samaan autovuokraamon pihaan sattui vanhempi pariskunta nimenomaan Belgiasta, jotka lausivat sanan malinois jotenkuten näin: Mächszlenoisz heerdehunde. Kun olin pari kertaa yrittänyt toistaa sanan, näin pariskunnan ilmeistä, että rantaruotsalaisen on parempi vaan pysytellä ihan omissa murteissaan.

Vartiostoon hain jo varusmiespalveluksen aikana ja ehdin olla vain 5 kuukautta siviilissä ennen kuin aloitin harjoittelijana Vallgrundin asemalla vuonna 2009. Kuulun siis siihen isoon joukkoon, jota kutsutaan mm. lapsisotilaiksi. Helmikuun lopussa 2011 "valmistuttiin" peruskurssilta ja alkoi merivartijaksi ja myös aikuiseksi opiskelu asemalla.

Kun muistelee sitä pientä kloppia, joka sieltä kurssilta tuli, ei voi kuin hävetä ja samanaikaisesti nauraa.

Vallgrundissa oli tuolloin koiranohjaajia ja koiratoiminta tuli sikäli tutuksi ja vaikutti mielenkiintoiselta. Siviilielämässä oli myös tullut puuhailtua aika paljonkin metsästyskoirien kanssa ja idea koirasta työkaverina tuli oikeastaan sieltä. Hausa olevat ohjaajan paikat ovat aika harvinaisia mutta yhtäkkiä vuonna 2013 monet eri asiat vaikuttivat siihen, että sain hakemani koiranohjaajan viran Vallgrundista ja helmikuussa 2014 istuttiin sitten koiranohjaajan peruskurssilla. Varsinkin Ivalon kurssipätkät ja kokeneemmilta

ohjaajilta oppiminen antoivat tuolloin paljon. Jos joku heistä sattuu tätä lukemaan niin mitä suurin kiitos teille.

Useat eri sattumat ovat johtaneet myös siihen, että ollaan Kärpän kanssa saatu edustaa ulkomaillaakin. Ensimmäinen reissu oli Bulgariaan maaliskuussa 2019 jossa osallistuimme Frontex operaatioon Focal Points Land. Työpaikkana oli Kapitan Andreevo, rajanylityspaikka Bulgarian ja Turkin välillä.

Se reissu poikkasi aika paljon omista odotuksista ja muutti omaa näkemystä aika monestakin asiasta. Moni Kriha -operaatioissakin ollut tiedostaa sen, että Balkan on Balkan, ja niin tuli aika minunkin oppia tuo asia.

Tätä oppimiskokemusta lieventämässä oli puhelimen välityksellä silloisen maarajatiimin jäsenet, sekä kokeneemmat koiranohjaajat. Tässä vaiheessa kiitos ja anteeksi teille.

Bulgarian komennus oli kuitenkin todella antoisa, niin koiratoiminnallisesti, kuin ylipäätään vieraan kulttuurin ja henkimaailman ymmärtämiseksi. Kuukauden komennuksen ajan kerkeää keskustella paikallisten virkamiesten kanssa yhdestä, jos toisestakin asiasta, ja saada ihan uutta perspektiiviä aika moneenkin asiaan. Paikalliset virkamiehet olivatkin hyvin avoimia ja puheliaita, kunhan vaan ei vahingossakaan puhuttu työasioista. Ja Itä-Euroopassa varsinaiset totuudet kuulee työajan ja -paikan ulkopuolella, hyvän ruuan ja juoman äärellä.

Siellä Bulgariassa tuli ilmoitettua vapaaehtoiseksi niin Viron avoimiin huumekisoihin kesäkuussa 2019, kuin STM-komennukselle Frontexin leipiin vuonna 2020. Hämmästyksenäni pääsinkin molempiin ja seuraava ulkomaan komennus suuntautui Viron Saaremaahan kesäkuun alussa 2019.

Muodostimme erään huumorintajuisen kainulaisen kanssa Suomen ”maajoukkueen” ja yllätyksemme olikin suuri, kun saavuimme kisojen aattona meille ilmoitettuun paikkaan jossa kisojen ”avajaisten” piti olla.

Siellä, pystyyn kuolleesta kylästä lähteneen soratien varrella, meitä odotti maatila ja jokunen lehmä, muttei tietoaakaan muista kilpailijoista taikka mistään viranomaistoimintaan viittaavasta. Kun vajaat 20 minuuttia oltiin ohjeita tarkistettu ja huumoria heitetty, tuli paikalle maatalon emäntä, joka kyllä vahvisti paikan olevan myös majatalo ja kyseisten koirakisojen pitopaikka. Suomen joukkue oli tosin ainoa, joka oli paikalla käskettyyn aikaan. Muita joukkueita alkoi kuitenkin ilmantumaan illan mittaan ja jotain ruokaakin saatiin. Latvian joukkueenjohtaja myös piti meitä jonkinmoisena kilpailullisena uhkana ja aloitti röyhkeän yrityksen juottaa Suomen joukkueen

jäseniä toimintakyvyttömäksi. Tähänhän ei kuitenkaan langettu ja kyseinen toimintakyvyttömyys iski lähinnä latvialaiseen itseensä.

Kyseiset kisat kehittyivät kuitenkin todella lämminhenkiseksi ja antoisiksi. Paikalla oli monia koiratoiminnan syväosaajia eri Baltian maista, joilla kaiken lisäksi oli myös sosiaaliset taidot vähintäänkin kunnossa. Tarinoita olikin Afganistanin sodasta särjenkalastukseen ja kaikkea siltä väliltä.

Itse kilpailussa me ei Kärpän kanssa tosin pärjätty juurikaan. Tottis -osio meni omasta mielestä hyvin, tuomareiden mielestä ei. Maastoetsinnän ryssin ihan itse ohjaamalla Kärppää huonosti, eikä me sieltä löydetty kätkön kätköä. Jäljellä olevat kuljetusvälineestä etsintä sekä

Vuosi 2020 jää varmasti kaikille muistiin jollain tavalla. Minulla ja Kärpällä se oli vuosi, jolloin osuttiin oikeaan paikkaan oikeaan aikaan. Sisärajavalvonta ja eritoten LSMVE:n päätös tehostaa Tornion sisärajavalvontaa koirapartioilla tarkoitti meille tähänastisen uran kohokohtaa sekä todella jyrkkää nousevaa oppimiskäyrää. Sinänsähän merivartiokoira ei Helsinki-Vantaan siviilikollegoiden lailla etsi COVIDia, vaan meidän työpanos meni aika lailla sisärajavalvonnan lieveilmiöiden sekä rajasäädösten rikkomusten valvontaan, ennaltaehkäisyyn sekä tutkintaan.

Erillisenä koirapartiona tilanneorganisaation sisällä toimiminen antoi meille mahdollisuuden tehdä töitä ainoastaan oma mielikuvitus rajana. Harjoiteltu toki on ennenkin ja pyritty on totta kai mahdollisimman hyvälaatuiseen harjoitteluun. Tässä kuitenkin tuli taas ilmi, että TYÖ tekijäänsä

matkalaukku -etsintä menivät omasta mielestä hyvin, pisteiden valossa ei. Tähänkin saatiin tosin kotimatalla pientä helpotusta, kun koko kisat voittaneen Viron rikosseuraamuslaitoksen ohjaaja kertoi kisoissa käytetyt etsittävät aineet. Kolme neljästä aineesta oli ihan Suomessakin huumekoirille koulutettuja, mutta neljäs oli eräs vahva kipulääke, jota ei Suomessa virkakoirille opeteta. Tästäkö meille riittikin hauskaa lähes koko kotimatalle. Jälleen kerran matkailu avasi ja kertyneistä kokemuksista on ollut hyötyä monellakin tapaa.

opettaa, ja nimenomaan operatiivinen työ.

Parastahan oli se, että laitoksen lakisäästeiden tehtävien sisälle mahtui hyvin paljon erilaisia koiralla tehtäviä töitä, joista osa tuli niin puskista, ettei a) onnistuttu alkuunkaan b) tuota olisi ikinä edes älynnyt harjoitella tai c) koira teki tavallaan ihan oikein, mutta ohjaaja on niin kuutamolla kuin olla ja voi. Näistä johtuen sisärajavalvonta oli erityisesti opettavainen kokemus, ainakin meille kahdelle.

Toki joukkoon mahtuu myös onnistumisia.

Jokaisen rajan koiraohjaajan märkä uni on laittoman rajanylittävän jäljen ajaminen ja niitä meille siunaantui kaksi. Sen lisäksi eri kuljetusvälineistä löydettiin pienempiä määriä eri huumavia aineita. Isoin vaikutus meidän komennuksellamme Tornioon oli kuitenkin ihan selkeästi ennalta ehkäisevä.

Isommassa kuvassa hienoa Torniossa oli se yhteistyön helppous, jolla hommia pystyttiin tekemään ja se tekemisen meininki mikä silloin viime keväällä oli. Tehtiin hommia omilla toimivaltuuksilla kumartamatta ja anteeksi pyytelemättä. Ja vaikkakin RVL henkilöstöä oli niin Kaakosta, Suomenlahdelta kuin Länsi-Suomestakin, sujuivat yllättävät, joskus vaativatkin tehtävät mallikkaasti, vaikkei juuri sillä porukalla oltaisikaan harjoiteltu yhteen.

Juhannuksen jälkeen loppui sisäraja-avallonta koiratoiminnan osalta, syystä jota minä en ainakaan tiedä. Operatiivinen tarve ei loppunut mutta ilmeisesti joku muu. Tätä ei minun kuitenkaan tarvinnut sen kummemmin miettiä, sillä heinäkuun keskivaiheilla lähdettiin Kärppän kanssa Espanjaan ja kolmen kuukauden STM-komennus Frontexin leivissä lähti käyntiin.

Espanjassa työtehtävä oli Marokosta autolautoilla saapuvien rekkajen tarkastaminen. Koiraohjaajat oli jaettu ryhmiin, ryhmäryhmiä oli paikallinen koiranohjaaja, miehistönä Frontexin henkilökuntaa. Omassa ryhmässäni oli ryhmäjohtajan sekä minun lisäksi vielä tsekkiläinen koirakko. Tämä tsekkiläiskaksikko oli kova ja kokenut, niin koirana kuin ohjaajana ja yritinkin parhaani mukaan oppia heidän tekemisestään.

Etukäteenkin mietityttänyt kuumuus tuli myös alkureissusta tutuksi. Siihen kuitenkin myös totuttiin yllättävän nopeasti. Jälkikäteen jopa naurattaa miten joku paikkaansa pitämätön uskomus voi ohjata omaa toimintaa. Ennen viime kesää olin harjoitellut Kärppän kanssa hyvinkin säästeliäästi jos ollenkaan, lämpömittarin ollessa yli +20, koska on "liian lämmin". Espanjassa öisin oli se +28, päivällä enemmän. Ja siltikin koirat pystyivät tekemään töitä...

Koiratoiminnan "onnistumiset" jaetaan hyvin usein jo ennen itse työn aloittamista. Vuorosuunnittelu, sattuma ja tehty työnjako määrittää hyvin

pitkästi kuka sitten lopulta "onnistuu" koirallaan. Kaikki tasontarkastetut koirat "onnistuvat", kunhan paikka tulee. Meitä sattuma suosi kolme kertaa Espanjassa. Ensimmäisenä löytyi laittoman maahantulijan passi.

Itse henkilö oli saatu kiinni jo laivahenkilökunnan toimesta, mutta halusin kuitenkin hakea vielä plus ykköstä, hyvän tavan mukaan. Laskin tilanpuutteen vuoksi Kärppän irti hakemaan samojen jättekonttien seasta, mistä jo löydetty henkilökin oli lähtenyt liikkuvaksi. Erään kontin kulmalla Kärppä reagoi vahvasti ja lähti haukkulle. Suhteellisen kovalla sykkeellä lähdin avaamaan kulmaa ja löysin - en mitään. Kärppä kuitenkin

haukkui määrätietoisesti yöspäin, joten kiipesin kontin päälle, näkemättä kuitenkaan mitään. Tullessani alas näin kuitenkin kontin alareunalla puoliksi piilotetun passin, joka sittemmin paljastui kiinniotetun passiksi. Muuta ei alueelta löydetty vaikka etsittiinkin melko tovi.

Todennäköisesti ohjaajan adrenaliini sekä kiinniotetun adrenaliini vaikutti Kärppäänkin siten, että se haukkui paikkaa, missä henkilö oli ollut piilossa. Passikin tietysti vahvisti tätä hajua, ainakin hieman. Minulle ei selvinnyt miksi passi oli jätetty tuohon. Mikäli passi olisi haluttu hävittää, olisi ollut todella helppoa hävittää se jätteiden sekaan sen ikinä löytymättä. Fakta on kuitenkin se, että ilman Kärppää sitä ei ainakaan olisi löydetty, kukaan ei olisi välttämättä edes viitsinyt etsiä ja olisiko osattu katsoa juuri tuohon, taskulampulla pimeässä laivassa pahalta haisevien jättekonttien keskellä.

Seuraavaksi sattui rekkakaistalla. Tullessamme aamuvuoroon, oli yön jäljiltä jäänyt rekka

seisomaan ennen tarkastuspistettä. Paikalliset rajatarkastajat kertoivat sen saaneen moottorivian ja jääneen siihen odottamaan korjausta. Ei siitä sen enempää. Otin koiran autosta aiheena tehdä aamutoimet ennen ensimmäistä työtehtävää. Kärppä eteni lähes suoraan autotolani yksinäistä rekkaa kohti. Tullessani perässä se ilmaisi ensin passiivisesti ja lähti sen jälkeen haukkulle oikean eturenkaan luona. Veto-auton ikkunat olivat kuitenkin auki ja jotenkin päättelin Kärppän haukkuvan nukkuvaa kuskia. Se ei tuossa tilanteessa ollut mielestäni väärin. Palkkasin koiran iloisesti ja ajattelin että ollaanpa tänään ainakin hyvässä vedossa.

Tullessani takaisin omalle autolle ja laittaessani koiraa autoon, tuli kuitenkin mieleen, että yleensä rekkakuskit kyläpeittävät ikkunansa nukkuessaan. Tuossa Kärppän ilmaisemassa autossa verhot olivat kuitenkin auki. Kävin niiltä näppäimiltä kysymässä paikallisilta rajatarkastajilta missä kyseisen rekan kuski mahtoi olla. Heidän kertoessaan kuskin lähteneen jo yöllä hakemaan korjausmiestä ja lan, kerroin heille oman koirani reaktiosta ja mitä itse siitä päätin.

Aivan kovinta mahdollista vauhtia ei rekan tutkiminen lähtenyt käyntiin, mutta paikallisen virkamiehen itsensä haistettua viano hasiksen hajua sai porukkaan vähän enemmän vauhtia. Kun akkukotelosta sitten viimein löytyi 15 kg hasista, oli paikallisillakin jo parempi vauhti. Selvähän on myös, että eihän se rekka käynnisty, jos akut on korvattu hasiksella...Yövuorossa olleessa koirapartiossa ei myöskään ollut huumekoiraa, joten sikäli myös suomen combokoira -periaate sai kiitosta.

Merivartiokoiralle se suurin unelma eli laittoman maahantulijan paljastaminen oli sitten viimeinen osuma. Itselle iso tavoite ja unelma, joka tilanteena kesti noin minuutin. Tarkastimme yövuorossa rekkaletkaa, kun noin 15 etsityn rekan jälkeen Kärppä reagoi vahvasti seuraavaa rekkaa kohti. Kärppän vetäessä liinasta ja sukeltaessa rekan perävaunun alle kahden renkaan välistä, näin jo siellä pyörän akselien päällä sandaalien pohjat. Seurasin noin 10 sekunnin kaaos, jossa

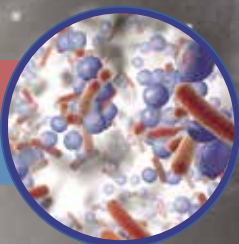
SUSTAIN®

Suoliston mikrobiflooraa tasapainottava ja elimistön immuunijärjestelmää tukeva täydennysrehuvalmiste koirille pitkittyneiden suoliston toimintahäiriöiden yhteydessä sekä antibioottikuurien jälkeen

Enterococcus faecium

Bacillus subtilis

Saatavilla eläinlääkäreiltä.

FINNPHARMA

Puh 040 184 6006
toimisto@finnpharma.fi
www.finnpharma.fi

5in1 rustonsuojaaja koirille ja kissoille

hyaloral®

Täydennysrehu tukemaan nivelten liikkuvuutta

- Kondroitiinisulfaatti
- Glukosamiini
- Hyaluronihappo
- Hydrolysoitu kollageeni
- Gammaorytsanoli

UUTUUS

hyaloral®
makutabletit koirille

hyaloral®
oraaligeeli kissoille
ja pienille koirille

Kärppä haukkui ja kohdehenkilö lähti liikkuvaksi. Kärppä yritti perään ja minä käskyin englanniksi, tiedostamatta että kohde tuskin puhuu mitään kieltä mitä minä puhun.

Yhtä hyvin olisin voinut laulaa vaikka jouluvirsiä... Tällä voimannäytöllä kuitenkin saatiin kohdehenkilö pysähtymään heti rekan alle ja sovimmekin heti että jos hän on paikallaan, pidän Kärppän lyhyellä liinalla.

Muut virkamiehet ottivat kohdehenkilön haltuunsa ja tilanne oli meidän kannaltamme ohi. Huvittavinta oli se, että tämä oli väärin löydetty ja sain moitteita siitä, etten ollut saanut kiinniottoa videolle. Tilanne olisi kuulemma pitänyt saada faaceen... Poseerasinkin Frontexin pyynnöstä vielä kiinniotetun kanssa, mutta niistä kuvista tuli niin teennäisiä, ettei niitä voitu käyttää - onneksi.

Kahden Espanjassa vietetyn kuukauden jälkeen tuli aika vaihtaa asemapaikkaa Unkariin. Sopivan matkareitin löytäminen COVID:n kiihtyessä oli aikaavievää, mutta onnistui pari kertaa harjoitelemalla ihan hyvin. Toteutuskin sujui yhdellä uusinalla ihan hyvin ja Unkariin päästiin ainoas-

taan kaksi vuorokautta suunniteltua myöhemmin. Se oli niin oman KV-yksikön, kuin Frontexinkin mielestä ihan ok suoritus. Jos joku virka-aseen kanssa matkustaa Espanjaan tai Espanjasta, kannattaa erityistä huomiota kiinnittää Guardia Civilin asetarkastukseen ja sen toimiston aukioloaikoihin. Ilman sitä lappua kun ei lennetä mihinkään...Tässä kohtaa kiitokset RVLE:n Kv-yksikölle tuesta viime vuonna.

Unkarissa kokeiltiin ensin RYP:llä oloa, mutta löydettiin oma paikkamme juna-asemalta, Serbiasta tulevia tavarajunia tarkastaen. Sekin oli uusi kokemus, mutta koiralle hyvä tehtävä. Kun Espanjassa sattuma suosi meitä, ei Unkarissa tullut enää osumia, vaan tuntui että Liettuan koirakko, jonka kanssa ajettiin vahtia päittäin, oli onnettaren uusi lempilapsi. Se ei tosin harmita yhtään sillä muiden onnistumiset ei ole meiltä pois, päinvastoin.

Lokakuun puolivälissä loppui meidän komennus. Tulimme takaisin koti-Suomeen ja karanteenin kautta normaaliin arkeen. Mennyt reissu oli jälleen kerran antoisa ja matkan varrella tuli nähtyä

ja koettua ainutlaatuisia asioita, joita mikään muu kuin rajan koiratoiminta ei varmaankaan voisi järjestää. Tulevaisuus sitten näyttää oliko reissu Kärppän, minun, vai molempien viimeinen reissu. Hauskaa on ollut että ei sen puoleen. Kärppällä on terveenä pysyessään vielä muutama vuosi töitä jäljellä, ja eläkevirkakkin kanttarellikoirana on jo ainakin emännän haaveissa. Ja paineet minuun ammattiohjaajanahan ovat valtavat...

Kun Roomaakaan ei rakennettu päivässä, ei laitos tai sen koiratoimintakaan ole vielä valmis. Monet asiat ovat todella hyvin, kuten koirista huolenpito ja siihen varatut resurssit ja välineet. Ulkomaillakin asti herätti ihmetystä, miten suomen ohjaajalla on valtion maksukortti esim. eläinlääkärikustannuksia varten.

Paljon on myös kehitettävää ja tyhjäkäyntiäkin on vielä paljon. Edelleenkin olemme todella hyviä itse haittaamaan omaa työtämme, keksimällä eri tekosyitä tai pelkäämällä turhia asioita. Tämä pätee mielestäni koko laitokseen, eikä ainoastaan koiratoimintaan. Tästä kärsii isossa kuvassa veronmaksaja, joka kuitenkin loppuviimein on työmme maksaja ja sitä kautta myös tilaaja.

LENTOASEMAN NELIJALKAINEN VAHVISTUS

TEKSTI **VILLE PARONEN** KUVAT **ANTTI NIEMI**

Päätös koiratoiminnan aloittamisesta Helsingin rajatarkastusosastossa tehtiin syksyllä 2018 ja koira tuli ohjaajalleen 7 viikkoisena pentuna sekoittamaan arkirutiineja. Tätä juttua kirjoitettaessa Spn Pimu (Evergreys Rehn) on 2,5-vuotias, joten pahin hössötys söpön pennun ympärillä on jo ehtinyt tasoittua.

Koira ohjaajineen on sijoitettu rajatarkastusosaston Valvontaryhmään Helsinki-Vantaan lentoasemalle. Pimu on suorittanut käyttöönottotarkastuksen menestyksekkäästi vuonna 2020 ja on tällä hetkellä tuotekoirakurssilla. Koiran ohjaaja on aloittanut uransa Rajavartiolaitoksessa 2011, josta Valvontaryhmässä vuodesta 2016, eli koiraan verrattuna jo kokenut konkari.

Valvontaryhmä on ollut toiminnassa eri kokoonpanoissa ja eri yksiköiden alaisuudessa vuodesta 2008. Ryhmän tehtäviin kuuluu nimensä mukaisesti erilaiset valvontatehtävät Rajavartiolaitoksen toimintaympäristössä pääkaupunkiseudulla, kuten lentoaseman alueella, sekä Helsingin satamissa. Ryhmää työllistää myös rikostorjunnan tukeminen kuten esimerkiksi kiinniotto- ja kuljetustehtävät, sekä muut tutkinnan turvaamisen liittyvät tehtävät. PTR-yhteistyö Valvontaryhmässä on ollut aina osa päivittäistoimintaa ja erittäin sujuvaa.

Ohjaajan ja koko ryhmän näkemyksen mukaan toiminnan aloittaminen on käynnistynyt yskähdellen ja on ollut haasteellisempaa, kuin mitä oltiin ajateltu ja jonkinlaista taisteluväsymystä on havaittavissa asioiden ammattimaiselle tasolle saamiseksi.

Ryhmässä olisi motivoituneita koirapartiomiehiä valmiina sitoutumaan uuteen, todella vaativan "vankarin" tehtävään, mutta tällä hetkellä sitä ei ole huomioitu esimerkiksi työvuorosunnittelussa

millään tavalla. Koiranohjaaja joutuu käytännössä työskentelemään yksin tai osana normaalia valvontapartiota, jolloin koiraa koulutetaan muiden tehtävien ohessa, jos aikaa on.

Ovatpa skeptisimmät rouhijat jo maalailleet, että koiratoimintaa osastossa ei haluta edes kehittää ja koko aihetta vältellään. Väistämättä sinkoilee ajatuksia että olisiko parempi sijoittaa koira ohjaajineen muualle johonkin toiseen yksikköön, jossa homma otetaan vakavasti. Kaiken keskiössä on kuitenkin työturvallisuus ja ammatillinen toiminta, eivätkä kokeneet rajavartiomiehet hyväksy mitään välimallia. Asiat tehdään joko kunnolla, laadusta, työajasta, kustannuksista tinkimättä, tai sitten ei ollenkaan. Tälläkin toiminnolla pitää olla esimiesten täysi tuki.

Varsinaisia työtehtäviä ei koiralla ole vielä ollut, mutta ne tulevat painottumaan asiakirjojen sekä henkilötsintään.

Mielekkyyttä ja toisaalta myös haasteita koiran ohjaamiseen ja kouluttamiseen tuovat monipuoliset tehtävät, sekä erilaiset työympäristöt. Koiran on kyettävä työskentelemään lentokentällä, sa-

tamissa, rahtialuksilla, maastossa sekä merellä. Vaikka koira on sijoitettu rajatarkastusosastoon, on se koko Suomenlahden merivartioston resurssi, joten tehtäviä voi tulla (ja toivottavasti tuleekin) mihin päin vaan merivartioston toimintaa aluetta ja muuallekin esimerkiksi virka-apuna muiden viranomaisten tehtäville.

KOIRAMIEHEN "VANKARIN" TEHTÄVIÄ

- Viestiliikenne
- Suunnistaminen
- Tuuliolosuhteiden selvittäminen
- Mahdollisten esineiden taltiointi
- Aseistuksen valinta tehtävälle
- Lämpökameran käyttö
- Voimankäyttö (muulla kuin koiralla)
- Ja tärkeimpänä: Ohjaajasta ja koirasta huolehtiminen

Kotimainen pakastekoiranruokasarja

 kypsät täys- ja täydennysravinnot

 raat täydennysravinnot

 supersuosittu **KARP**-sarja!

KARPit ovat vähähiilihydraattisia, maitohappobakteereita sisältävä ruokasarja, joka on kehitetty erityisesti tukemaan suoliston hyvinvointia.

Meiltä löydät myös

 hepparehut

 tarvikkeita

 Makana lisäravinteet

 WT-Metall koirakärkyt

 lisäravinneöljyt

ja autoboxit

Tule ja tutustu paikanpäällä

Virtasentie 12 Pori

lisäinfoa ja verkkokaupan löydät osoitteesta

www.neufrau.fi

ACANA

VIRKAKOIRA-ALENNUS

-15%

**LIHAPOHJAISET RUUAT,
JOTKA VASTAAVAT KOIRAN
LUONNOLLISTA RUOKAVALIOTA**

**LÖYDÄ PAIKALLINEN JÄLLEENMYYJÄSI
TAI SUOSIKKIVERKKOKAUPPASI**

WWW.SLNIMPORT.FI

eläinlääkäriasema

EuroMediVet Oy

– eläinlääkäriasema
Torniossa jo vuodesta 1995.

www.euromedivet.fi

RAJAVARTIJASTA RVL:N TURVALLISUUSPÄÄLLIKÖKSI

TEKSTI JA KUVAT ARI KOMULAINEN

Isto Turpeinen jäi helmikuun lopussa ansaitulle eläkkeelle vajaan 34 vuoden Rajavartiolaityksessä suoritetun ansiokkaan palvelusuran jälkeen. Iston työurasta tekee poikkeuksellisen se, että hän on kohonnut rajavartijasta RVL:n turvallisuuspäälliköksi ilman upseerikoulutusta. Pätevyys ylempiin virkoihin on hankittu siviilipuolelta, kuten oheisista laatikkotiedoista käy selville. Nousujohteisen urapolun vaakakupissa on koulutuksen lisäksi painanut paljon Iston säntillisyyttä, ahkeruus, huolellisuus ja selväjärkisyys, jota voidaan kutsua myös maalisjärjeksi hoitaa annetut työtehtävät parhaimman mukaan. Näitä avuja ei saada koulupenkiltä. Tämä on heijastunut myös siviilielämän rientoihin.

Tässä on monelle nuorelle rajavartijalle opiksi otettavaa, että mahdollisuuksia uralla etene- miseen on, jos vain on intoa kehittää itseään ja tarttua annettuihin mahdollisuuksiin. Mikään ei ti- pahda omia aikojaan eteen kuin Manulle illallinen!

Annetaanpa Iston omin sanoin seuraavassa kertoa vastauksia toimittajan antamiin kysymyk- siin (kursiivilla) pitkän vaiherikkaan uran varrelta.

Mieleen jääneitä tapahtumia palvelusuran

alkuvuosilta Lieksan rajajääkärikompani- asta?

– Keskusvarastolla varusteita uudelle miehelle jaettaessa allekirjoitettiin heti Rajavartijaliittoon liittymislomake.

Kun tulin ensimmäiseen palveluspaikkaan Ina- rin rajavartioasemalle, ympärillä oli suuri erämaa. Vartiopäällikkö kopioi olohuoneesta videoita. Kaikki tuolloin Inarissa palvelleet tietävät mitä videoita! Inarissa ajettiin partiossa omalla autolla.

Viikoittaiset saunahiihdot Valamajärvellä, joilla tähdättiin vartion henkilökunnan ja etenkin rajaviestikunnan kohotukseen.

Rakennusprojektit (partiomajat, saunat ja tornit).

Verkkojen lasku Jorkan- ja Matalajärvellä vartiopäällikön apuna Ruokojärven rajavartio- aseman rajaosuudella. Partio oli alun perinkin suunniteltu juuri kalastusta varten.

Millaista oli mielestäsi ”vanhan hyvän ajan” rajanvartiointi 1980-luvun lopulla?

– Siihen aikaan istuttiin paljon tornissa ja tietyt partioitiin rajan varressa etupäässä lihasvoimalla. Rehellisesti sanottuna etenkin tornissa istuminen

oli erittäin tylsää touhua – kiikaroida tuntikausia tyhjää erämaata, josta hyvällä tähytystyssäällä pimeällä saattoi nähdä jonkun valonkajon. Varsinainen partiointi oli etenkin kauniilla ilmalla ihan mukavaa, mutta yöllä kovassa pakkasessa ja lumituiskussa vähemmän hauskaa. Muuta- ma reissu oli sellainen, että fyysisiäkin rajoja koeteltiin.

Sisämaapartioinnissa oli siihen aikaan Inarin rajavartioasemalla sellainen erikoisuus, että partiointiin käytettiin omia autoja. Vaihtoehtona olisi ollut lähteä partioon polkupyörällä tai jalan. Ruokojärven rajavartioasemalla sellaista käy- täntöä ei ollut. Tosin sisämaapartiointia oli siellä huomattavasti vähemmän.

Oman mausteensa työhön toi ilmavalvonta, jota oli yllättävän paljon. Sitä tehtiin rajakom- paniassa 24/7, eli jossakin oli koko ajan partio ulkosalla tehtäväänsä ilmatilan valvonta. Ilma- valvontavuoron aikana oltiin ulkona vuorokau- denajasta ja säästä riippumatta. Välillä se ei ollut kovin innostavaa, kun käppäili ulkona talviyön 30 asteen pakkasessa. Ilmavalvonnan taustalla oli 1950 -luvulla suurvaltojen lentokoneilla tekemät alueellisen koskemattomuuden loukkaukset – jopa ilmataistelut Pohjois-Suomen ilmatilassa. Yhtenä perusteluna IV-vuoroille oli huomattava

Helmikuu 2018 ja Kessin retki Inarinjärven itäpuolella. Isto tuumaillee laavussa syntyjä syviä ja ympärille on levittäytynyt illan sininen hetki ennen revontulien syttymistä taivaalle.

tutkatkatve tällä valvonta-alueella.

Minulle toi mukavaa vaihtelua rakennushommat. Heti ensimmäisinä päivinä pääsin osallistumaan Inarin tornikopin vaihtoprojektiin, ja vuosien varrella oli useampikin maja- ja saunaprojekti.

Näiden lisäksi oli paljon pitköstöitä. Olihan sisäasiainministeri Kaisa Raatikainen antanut Rajavartiolaitoksen päällikölle vihjeen, että rajamies-ten kulku-ura on siirrettävä raja-aukon läheisyyteen. Koska Inarin ja Ruokojärven rajaosuudella raja kulki pitkiä matkoja suota tai kontteikkoista jokivartta, niin pitkoksien tekemistä riitti.

1980-luvun lopulla oli vielä käytössä toimirahajärjestelmä, jolla korvattiin haittatyöt. Niinpä viikonloppu- ilta- ja yötyöt riitti. Kesällä 1988 olin töissä yhtä kyytiä ainakin kuusi viikonloppua peräkkäin. Työvuorosuunnittelu oli aivan mielivaltaista. Silloin voitiin teetättää jopa neljän tunnin työpäiviäkin. Kun ajeli 114 kilometriä suuntaansa tekemään neljän tunnin päivän, niin ei siinä ollut järjen hiventäkään.

Keitä rajavartijoita ja johtajia on jäänyt mieleen noilta uran alkuvuosilta?

– No, ainakin nyt jo edesmennyt Turusen Jussi

on jäänyt hyvin mieleen persoonallisena tyyppinä Ruokojärveltä. Jussille tahtoi myös sattua kaikenlaista kummellusta. Yleensä niihin liittyi kaluston rikkoontuminen, koska Jussilla oli aika rouhakat edesottamukset.

Kärkkäisen Seppo Valamajärveltä on jäänyt mieleen jämeränä miehen miehen esikuvana.

Luutnantti Jaakko Turunen johti Ruokojärven vartioasemaa omintakeisella tyyllillään ja edesottamuksillaan, joita on muisteltu moneen kertaan jälkikäteen.

Majuri Martti Ossi oli komppanianpäällikkönä. Siihen aikaan komppanian päällikkö oli niin suuri herra, että hänellä oli oma autonkuljettajakin. Kun päällikkö tuli kuskin kanssa käymään rajavartioasemalla, tuli päivystäjän lakratella reipas ilmoitus. Aika etäiseltä herralta hän tuntui nuoren miehen silmissä.

Mitä huomioitavaa on jäänyt mieleen ensimmäisistä vuosista RVLE:ssä?

– Henkilöstöä oli esikunnassa huomattavasti vähemmän kuin nyt. Silloin vahvuus oli vähän päälle 90. Yleisesikuntaupseerit vaihtuivat, mutta muutoin henkilöstön vaihtuvuus oli nykyiseen verrattuna erittäin pieni. Esimerkiksi juristeja oli

silloin neljä kappaletta. Nyt niitä on ainakin 15.

Yhteisöllisyys oli huomattavasti vahvempaa kuin nyt. Läksäiset järjestettiin koko esikunnalle ja niissä juhlittiin auringon nousuun. Samoin pikkujouluissa oli paljon porukkaa ja viini virtasi ja hiki valui tanssiessa.

Kansainvälisyyttä ei ollut juuri lainkaan. Venäjän rajapäällikkö taisi vieraillla Suomessa vuoden-kahden välein. Paljon muuta kansainvälistä kanssakäymistä ei sitten ollutkaan.

Siihen aikaan sotilaat eivät juurikaan käyttäneet esikunnassa virkapukua. Nykyisinhän tilanne on täysin toinen. Virkapuvun käyttö on lisääntynyt rutkasti. Johtuneeko siitä, että nykyisen palvelusasu on varsin tyylikäs.

Muistele näiden vuosien työkavereita, vuodet noin 1991-2000

– Väänäsen Markku lähimpänä esimiehenä ja muutenkin persoonallisena henkilönä on syytä mainita ensimmäiseksi. Markku oli ja on tiukasti periaatteen mies, joka ei kuvia kumartele. Välillä otallettiinkin Markun kanssa, kun kummallakin oli asiasta vahvat mielipiteet. Mutta asiat riitelevät, ei miehet.

Vanhin vahtimestari Palon Kalle jäi myös hyvin mieleen. Kalle oli paljon luenut mies. Jos historialta kysyi mitä tahansa, vastaus tuli aina. Kalle palveli kunnialla loppuun saakka, vaikka elintavat eivät olleet terveellisimmästä päästä.

Kapteeni Hannu Tepponen oli henkilö, jonka innostus työhönsä on kyllä vertaansa vailla. Han-nuhan oli materiaaliupseeri, joka oli mestarina ottamassa käyttöön SONET -materiaalihallin-non tietojärjestelmää, joka taitaa olla vieläkin käytössä. Hannu jatkoi samalla linjalla reserviin siirtymisensä jälkeen SONET:ia ohjelmoivan yrityksen palveluksessa.

Ylemmstä johdosta voisi mainita Markku Hedemäen, joka oli kyllä melkoinen jurottaja. Jos joku sanoi että ”hyvää huomenta”, niin Hedemäki saattoi vastata, että ”Mitä hyvää tässä huomenessa on?”. Siinä meni moni huomenen toivottelija hiljaiseksi. Tämä kyllä taisi olla kuitenkin jonkinlaisen roolin vetämistä, sillä pohjimmitaan hän oli ihan asiallinen eversti.

Huomioita työteosta noina vuosina RVLE:ssä?

– Siihenkin aikaan tehtiin kyllä töitä itseään säästämättä ainakin esikuntayksikössä. Esimerkiksi kun oli huoneiden muuttohommia, niin muuttofirmoja ei tilattu paikalle, vaan kalusteet karrattiin vahtimestareiden toimesta. Ne olivat melko raskaita päiviä, mutta hyvällä meiningillä hommia tehtiin. Etenkin Martikaisen Hannun kanssa pistimme välillä aika lailla tuulemaan. Olihan Hannulla työhalut ihan omasta takaa, kuten Hannun tuntevat hyvin tietävät.

Vahtimestarin työt olivat sinänsä erittäin monipuolisia ja mielenkiintoisia. Kahta samanlaista työpäivää ei ollut. Haittapuolena oli se, että joutui olemaan aika paljon kotoa poissa kuljetus-tehtävien vuoksi. Toisaalta niillä keikoilla pääsi näkemään monia mielenkiintoisia paikkoja ja sai tutustua uusiin ihmisiin.

Päysin noina vuosina tutustumaan tietotekniikkaan, koska siihen annettiin mahdollisuus. Olin mukana SONET -tietojärjestelmän käyttönotossa ja lopulta olin sen valtakunnallinen pääkäyttäjä siihen saakka kun siirryin Teknilliselle osastolle vuonna 2000. SONET -pääkäyttäjyys kasvatti myös hyvin ongelmanratkaisukykyä ja paineensietokykyä, sillä välillä haasteita materiaalikirjanpidon täsmämisessä riitti.

Miten työteko on muuttunut, jos vertaa alkuvuosia tähän päivään RVLE:ssä?

– Suurin muutos noihin aikoihin on tietysti etätyö, joka on lyönyt läpi itsensä viime vuonna korona-vuoksi. Tosin se koskee asiantuntijoita ja muita, joiden ei ole välttämätöntä olla paikan päällä esikunnassa. Eräissä tehtävissä työskentelevät, kuten vahtimestarit ja siivoojat eivät luonnollises-

tikaan voi työskennellä etänä.

Sidosryhmien kanssa tehtävä yhteistyö on myös paljon laajamittaisempaa kuin oli 1990-luvulla. Erityisesti on lisääntynyt kansainvälinen yhteistyö. Esikuntayksikössä kansainvälisen yhteistyön laajentumista kuvasi hyvin se, että aluksi osteltiin Baltian alueelle yltäviä karttoja, sitten Euroopan käsittäviä karttoja ja lopuksi maailmankarttoja.

Paperinkäsittely on vähentynyt huomattavasti. Ennen oli joka huoneessa isot kaapit täynnä mappeja ja pöydät paperilastissa. Nyt useimmilla ovat huoneet lähes vapaana papereista. En tiedä tulostuskustannusten kehittymistä, mutta veikkaan, että ne kulut ovat romahtaneet entisestä.

Ostopalvelujen hankkiminen näyttää myös lisääntyneen etenkin käytännön töihin. Kuten jo mainitsin, niin ennen vahtimestarit hoitelimme itse sisäiset muutot, mutta nykyään he yleensä kävelevät muuttofirman miesten mukana ja lähinnä aukovat heille ovia.

Vaatimustaso siisteyteen ja kaikenpuoliseen jämäptiuteen näyttää laskeneen. Sen näkee hyvin autoista, jotka ovat nykyisin yleensä siisteytensä ja puhtautensa puolesta huomattavasti heikommassa kunnossa kuin aikoinaan. Silloin oli kustakin autosta vastuussa olevan henkilön kunnia-asiana, että auto oli aina puhdas ja kaikin puolin tip-top -kunnossa. Sitä en tiedä, vastaako nykyisin esikunnan autoista kukaan, ylimmän johdon ajoneuvoja lukuun ottamatta.

Rajavartiolaituksen henkilöstö on Suomen puolustusvoimissa kaaderijoukko, jolla on selvä tehtävä sodanaikana. Onko tämän joukon koulutus, varustus ja etenkin henki sillä tasolla mitä maan puolustaminen vaatii? Uhkahan on aina tullut idästä, jos piispa Henrikiä ja viikinkejä ei lasketa. Miten haasteesta selvitäisiin, jos kysymistä laajennetaan koskemaan koko Suomen Puolustusvoimia?

Minulla ei ole mitään syytä epäillä, etteikö meidän porukat ja kaikki maanpuolustukseen osallistuvat suomalaiset selviäisi äärimmäisissä oloissakin niistä tehtävistä, jotka yhteiskunta on meille asettanut. Etenkin varusmiesten koulutus on aivan eri tasolla, kuin 30 vuotta sitten. Nykyreserviläisillä on varmasti paljon paremmat mahdollisuudet selvitä hengissä aikoinaan koulutettuihin nähden, vaikka tietysti uhkakuvatkin ovat vähän muuttuneet.

Toimintasi Rajavartioliitossa, nykyisessä Rajaturvallisuusunionissa?

– Minun touhuni Rajavartioliitossa liittyvät vahvasti viestintään ja tietotekniikkaan. Vastuulleni uskottiin 1990-luvun alkupuolella Rajaviesti-lehden toimittaminen ja taittaminen.

Olin kovasti innostunut tietotekniikasta. Osaa-

minen parani jatkuvasti kovan harrastamisen ja opiskelun kautta. Reijo Kortelaisen tultua liiton puheenjohtajaksi alettiin kehittää voimakkaasti tietotekniikan hyödyntämistä liiton toiminnassa. Otettiin käyttöön sähköpostit ja tehtiin liiton verkkosivut. Otettiin käyttöön mm. sähköpostin jakelulistat, joita ei juurikaan muualla käytetty. Ehkä kaikkein kaukonäköisin ratkaisu oli ottaa käyttöön Team Speak -etäkokousjärjestelmä, jolla pystyttiin pitämään jo vuonna 2004 samantapaisia etäkokouksia, kuin pidetään nykyisin. Dokumenttien jakoa ja videokuvaa siinä ei ollut, mutta puheen välitys toimi erinomaisesti.

Vuonna 1994 perustettiin Helsinkiin oma rajavartioidistys, koska pääkaupunkiseudulle oli siirretty runsaasti Rajavartioliiton jäseniä muista hallintoyksiköistä. Toimin yhdistyksen sihteerinä useita vuosia ja myös puheenjohtajana 2010–2011.

Olin myös Rajavartioliiton liittokokoustarkkailijana ainakin kolme vuotta 2000-luvun puolivälissä ja RTU:n Rajavartiolaituksen esikunnan jäsenistön luottamusmiehenä muutaman vuoden 2010 jälkeen.

Olen myös ollut Rajavartioliiton ja myöhemmin RTU:n liito- ja edustajakokouksissa Helsingin yhdistyksen edustajana.

Varsinainen aktiivinen toimintani alkoi kuitenkin pikku hiljaa hiipumaan vuoden 2010 jälkeen. Uudet ihmiset uusine ajatuksineen astuivat pikku hiljaa kuvioihin, jolloin vanhojen täytyy antaa heille tilaa. Tällä tavalla saadaan toimintaa kehitettyä.

Vuodet Rajaviestin päätoimittajana. Kehitit lehteä, miten? Oliko se ennen sinun päätoimittajavuosisia lehdykkä Selkonen?

– Silloin kun lehti siirtyi minun toimitusvastuulleni, niin se oli jo nimeltään Rajaviesti. Ensimmäiset Rajaviestit oli toimittanut Martti Peltomaa. Jostain syystä liiton silloinen johto halusi siirtää lehden tekemisen Helsinkiin. Ensimmäiset numerot painettiin Jyväskylässä, mutta aika pian painotyöt siirtyivät Kuhmon kirjapainolle, jossa minun jo silloin toimittamani Rajakoira-lehti painettiin.

Minulle oli selvää, että halusin tehdä lehden niin pitkälle itse kuin mahdollista. Se tarkoitti, että piti opetella taittamaan lehti. Siinä piti alkaa opiskelemaan graafista suunnittelua ja samaan aikaan opetella käyttämään taitto-ohjelmistoa. Silloin oli markkinoilla kaksi varteetotettavaa ohjelmistoa, Xeroxin Ventura ja Alduksen Page Maker. Päädyin Venturaan, koska se oli hinnaltaan murto-osa Page Makerista. Kyllähän siinä tuli moni yö valvottua, kun koostin Rajaviestin ja Rajakoiran neljä kertaa vuodessa. Lehden valmistusprosessi tuli tutuksi juttujen kirjoittamisesta kuvien käsittelyyn ja paino-orginaalien tulostukseen saakka.

Tekniikan ja ohjelmistot sain hyvin haltuun,

mutta tärkein, eli taiteellinen ja visuaalinen näkemys eivät kehittyneet samaa tahtia. Kyllähän niistä lehdistä näki heti, että harrastelija niitä oli tekemässä. Tein lehtiä vuoteen 2000 saakka, jolloin Ranuan Olli otti Rajaviestin tehtäväkseen ja Komulaisen Ari Rajakoiran. Siitä oli heidän hyvä alkaa kehittämään lehtiä eteenpäin.

Jos oikein muistan, niin et ollut aikoinaan kovinkaan hanakka kuntoilemaan. Mutta suunta muuttui. Mikä innosti kuntoilemaan, juoksemaan maratoneja, hiihtämään ja muuhun kuntoliikuntaan?

– Tosiaan olen aikaisemmin suorastaan vihannut kuntoilua. Mikään ei ollut niin vastenmielistä kuin toiminta, jossa joutui kokemaan hengästymistä. Ehkä tälle vastenmielisyydelle on juuret lapsuudessa ja nuoruudessa, jossa kaikki liikunta oli kilpailua. Koska minulla ei ole liikunnallisuudessa luontaisia lahjoja, eli en ollut kova juoksemaan tai hiihtämään, niin aina oli kilpailujen tulostiedoissa loppupäässä. En ole myöskään ollut koskaan kilpailuhenkinen. Varmaan nuo kokemukset aiheuttivat sen, että mielellään vältteli urheilusuorituksia, koska selvisi muutenkin. No tuon liikunnan välttelyn seurauksena olin jo nelikymppisenä aika vöyreässä kunnossa ja juosta ei jaksanut kuin 100 metriä.

Keväällä 2009 silloin RMVK:n liikunnanopettaja Jouni Kähkönen otti yhteyttä ja ehdotti, että voisin tulla mukaan Raja kuntoon -projektiin, jossa kokeiltiin millä tavalla huonokuntoisten henkilöiden kuntoa ja motivaatiota liikkumiseen saataisiin parannettua.

Projektissa testattiin myös Firsbeat -nimisen ohjelmistoyrityksen kehittämää Kuntovalmentaja -ohjelmaa, joka laati kuntoilijalle hänen kuntotasonsa mukaan automaattisesti harjoitusohjelman. Parasta siinä oli se, että ohjelma ohjasi liikkumaan niin, ettei siinä rasittunut liikaa. Tällöin lenkit tuli tehtyä riittävän matalalla tasolla, jolloin paikkojen kipeytymisiä jne. vaivoja ei tullut.

Alkuvaiheessa lenkit olivat valtaosin kävelyä. Hölkän osuutta lisättiin vähitellen. Muistan vieläkin ensimmäisen lenkin, jolloin jaksoin hölkätä kymmenen kilometriä yhteen kyytiin. Se oli hieno tunne. Tähän taisi kulua aloituksesta puoli vuotta.

PALVELUS RAJAVARTIOALAIKAKA:

- Varusmiehenä P-KR sissikomppania 1985–1986
- Rajavartija Lieksan rajakomppania sekä Inarin, Valamajärven ja Ruokojärven rajavartioasemat 1986–1987, 1988–1992
- Vahtimestari RVLE 1982–2000
- ATK-suunnittelija RVLE 2000–2007
- Järjestelmäpäällikkö RVLE 2007–2010
- Tietoturvapääällikkö RVLE 2010–2015
- Turvallisuuspääällikkö RVLE 2016–2021

KOULUTUS:

- Peruskoulu 1972–1981,
- Ammattikoulu, rakennuslinja 1981–1983
- Hirsirakentajan kurssi 1983–1984
- Rajavartijan peruskurssi 1988
- Rajavartijan täydennyskurssi
- Danomi 2002–2004
- Tradenomi 2006–2010
- Tietoturvallisuuden koulutusohjelma 2011–2012 (Aalto yliopisto)
- Turvallisuusjohdon koulutusohjelma, 2015–2016 (Aalto yliopisto)

Lisäksi kymmeniä kaupallisia ja Puolustusvoimien tietoteknisiä ja turvallisuusalan kursseja.

Sotilasarvo teknikkokapteeni, ikä 54 vuotta. Vaimo Beata, kolme aikuista lasta. Kotipaikka Helsinki.

Seuraava virstanpylväs oli, kun uskaltauduin kokeilemaan puolimaratonitoukokuussa 2011. Ihmettelin itsekini, kun jaksoin sen hölkätä kokonaan läpi ja olin vielä kohtuullisissa voimissa maalissa. Tästä into vaan nousi ja sitten kesällä 2012 juoksi ensimmäisen maratonini Helsingissä. Sen jälkeen kävin juoksemassa maratoneit Tukholmassa vuosina 2013 ja 2014. Silloin olin elämäni parhaassa kunnossa.

Syksyllä 2012 hankin kuntosalijäsenyyden

ja kuvioihin tuli aluksi mukaan ryhmäliikunnasta Body pump. Jyystin sitä syksyn 2012 ja kevään 2013 aikana kolme kertaa viikossa. Siinä touhussa ei ollut järjen hiventäkään, mutta nautin siitä. Sen lisäksi vedin juoksulenkkejä vähintään neljä kertaa viikossa. Jostain syystä en tullut ylikuntoon, mutta luultavasti olin jossain vaiheessa lähellä sitä.

Syksyllä 2013 aloitin ryhmäliikunnassa Les Millsin Body attackit, joka on kovatempoinen jumppa hyvän musiikin tahdissa. Vaihdoin samalla Body pumpit normaaliin kuntosaliharjoitteluun. Monipuolisella harjoittelulla pystyin pääsemään siihen kuntoon, että maratoneit menivät melko kevyesti. Vuoden 2014 maratonilla ei edes jalat kipeytyneet. Tässä on syytä mainita, että juoksuvauhdit ovat olleet minulla erittäin hitaita. Mutta mielestäni se ei vähennä lainkaan suoritusten arvoa. Pääasia on nimittäin se, että pysyy liikkeessä.

Kävin myös pari vuotta tekemässä Crossfit -treenejä, mutta jostakin oli pakko luopua jo kustannussyistä ja päätin jättää sen pois.

Nykyisin suurin juoksuinnostus on hiipunut ja liikunta koostuu etupäässä kävelylenkeistä, ryhmäliikunnasta pari kertaa viikossa ja kuntosaliharjoittelusta kolmesti viikossa. Olen pyrkinyt edelleen liikkumaan viikossa vähintään kuusi tuntia. Nyt korona-aikana kaipaen eniten ryhmäliikuntaa, jossa hyvässä porukassa voi helposti mennä omalle epämukavuusalueelle porukan tsemppaamana.

Kuntoilun merkitys työkykyyn ja jaksamiseen? Onko RVL panostanut mielestäsi riittävästi henkilöstön kunnonkohotukseen? Tarvitaanko porkkanaa vai keppiä?

– Hyvä fyysinen kunto on aivan avainasia työssä jaksamiselle ja terveyden ylläpitämiselle. Ennen liikuntaharrastusta, täytyi usein ottaa päiväunet kun tulit töistä. Samoin verenpaineet tahtoivat nousta lukemiin, joka olisi jo edellyttänyt lääkkeitä. Kun aloitin harrastuksen, niin ei ole juurikaan tarvinnut tirsjoja ottaa. Samoin verenpaineet ovat pysyneet asiallisissa lukemissa.

Liikunnalla pystyy ainakin viivyttämään useiden vaivojen puhkeamista ja etenemistä. Tosin

kohtuus on tässäkin syytä pitää mielessä, ettei tule sitten jalka- tai muita fyysisiä vaivoja.

Sanoisin, että Rajavartiolaitos ei ole ollut kovinkaan aktiivinen tässä asiassa. Etupäässä ”panostus” on ollut kuntotestaamista ja henkilöstön velvoittamista määräyksillä olemaan hyvässä kunnossa. RVLE:ssa on saanut kuntoseteleitä talolta ”ruhtinaalliset” viisi kappaletta, eli 25 €:n

Kesällä 1989 tehtiin Haapavaaralle tähystystorni. Rakennustyössä oli rajavartioija Ruokojärven ja Kokkojärven rajavartioasemilta. Tornin yhtenä rakentajana työskennellyt Isto Turpeinen poraa runkorakenteen tukipuun kiinnityspultille reikää.

edestä vuodessa. Tyypillisesti kuntosalijäsenyydet maksavat kuukaudessa 20–70 €/kk riippuen paikan palvelutasosta.

Kuntosaleja on varustettu vaihtelevasti riippuen hallintoyksiköstä ja työpisteestä. Rajatatalolla on nämä tilat viimeisen päälle kunnossa, mutta esimerkiksi Helsinki-Vantaan lentoasemalle on käytetty melkoisia summia Rajaturvallisuusunionin jäseniltään keräämiä jäsenmaksuja kuntoiluinfraan parantamiseen. Eli henkilöstö on kustantanut näitä omasta pussistaan.

Paljon on puhuttu siitä, että pitäisi käyttää työaika kuntoiluun. Minä olen sitä mieltä, että kuntoilu ei ole ajasta kiinni, vaan työajan voisi käyttää hyvin työn tekemiseen. Siihenhän menee keskimäärin vain 7 tuntia 15 minuuttia vuorokaudessa viitenä päivänä viikossa. Sen sijaan työnantaja voi panostaa esimerkiksi kuntoiluvälineiden ja mittausvälineiden/-ohjelmistojen hankintaa, kuten laadukkaat kehonkoostumusvaa’at, Firstbeat hyvinvointianalyysi jne. Ne ovat kalliita hankkia yksittäiselle ihmiselle, mutta niistä saa hyvää tietoa ja palautetta omasta kehostaan ja hyvinvoinnistaan, joka voi olla omiaan motivoimaan liikkumaan.

Rajavartiolaitos voisi suunnata osan henkilökohtaisesta työnsuoritukseen varattua palkk-pottia henkilöstön palkitsemiseen terveyden ja kunnan ylläpitämisestä. Nythän koordinoinnilla varmistetaan, että henkilökohtainen suoritusosa ei juurikaan kasva. Siihen voitaisiin lisätä kohta terveyden ja kunnan ylläpito, johon määriteltäisiin yksilölliset tavoitteet ja joiden toteutumisesta saisi sitten rahallisen palkkion parantuneen terveyden lisäksi. Yksioikoinen tapa olisi tietysti hinnoitella tämä kuntosuorituksen tulosten perusteella, mutta se ei motivoisi lainkaan huonompikuntoisia. Parempi olisi laatia tavoitteet jokaiselle kuntotasonsa mukaisesti ja palkita niiden toteutumisesta. Liikunta-aktiivisuutta on nykyisin erittäin helppo mitata kuntoilusovelluksilla, joista voisi mainita vaikka Heia Heian. Tavoitteet voisivat olla esimerkiksi yhdistelmä viikotunteja ja sovittu tavoitetaso kuntosuorituksissa.

Joka ei tunne historiaa, ei voi ymmärtää nykypäivää. Tämä on hyvä muistaa, kun maailma on jälleen luiskahtanut lähes samoilte urille kuin 1930-luvulla. Historian, ja etenkin sotahistorian tuntemuksen merkitys sinulle ja mitä siitä voi ottaa opiksi? Mikä siinä innostaa ja kiehtoo?

– Se on juuri näin, että historiaa täytyy tuntea, että ymmärtää edes jotenkin, mitä tänään tapahtuu. Olen lukenut pikku pojasta saakka historiakirjoja ja siinä mukana myös sotahistoriaa. Viime aikojen tapahtumat muistuttavat pelottavalla tavalla 30-luvun kehitystä, jolloin nationalismi lieveilmiöineen kehittyi Euroopassa ja koko maailmassa sillä seurauksella, että viidessä vuodessa kymmenet miljoonat ihmiset menettivät henkensä väkivallan seurauksena.

Historian perusteella voi arvioida, että sotia aloittavat harvemmin sen kokeneet ihmiset (pl. Hitler), koska he muistavat sodan kauhut. Sellaisen ihmisen on helpompi laittaa sotilaat asialle, joka ei ole koskaan menettänyt omaisiaan sodassa, eikä ole nähnyt mitä tuhoa se saa aikaan. Etenkin päättäjien pitäisi lukea historiaa ja ottaa sieltä opiksi, ettei tehdä samoja virheitä vuosisadasta toiseen. Valitettavasti tapahtumat vain toistuvat. Ihmiset ovat näissä asioissa huonoja oppimaan.

Historiassa on kiintoisaa myös se, että täytyy itse arvioida mikä tieto on lähimpänä totuutta. Historiahan on etupäässä aina lähteiden tulkintaa ja parasta arvausta niiden pohjalta.

Karttapiirrosten teon motiivit? Vähän listaa, minne olet piirroksi tehnyt?

– Karttapiirrosten tekoharrastus alkoi siitä, kun Rajavartiolaitos tarvitsi pari piirrosta Isämaan portinvartijat -kirjaan muistaakseni vuonna 1994. Sen jälkeen kirjan toimittajana ollut Antti

Henttonen pyysi piirtämään muistaakseni vajaat viisikymmentä kyläkartaan Antrean pitäjän historiakirjaan. Niitä piirtäessä meni pari vuotta. Sen aikaisella tietokoneella piirtäminen oli todella hidasta, koska näyttö oli pieni (14”) mustavakonäyttö) ja konekin oli erittäin hidas.

Vuosien varrella on tullut piirrettyä tilannekarttoja jo aika moneen kirjaan. Viime aikoina suurempia projekteja on ollut Rukajärven suunnan sotahistorian kirjat ja Ässä -rykmentin historia. Nykyisin käytössä on hyvät tietokoneet ja ohjelmat, joten jälkeä syntyy nopeammin ja kartoista saa helpommin siistejä.

Ryhmä Pieningän retket, joille olet ottanut osaa, muisteluista niistä, ja niiden merkityksistä?

– Ryhmä Pieninkähän on tehnyt useita hiihtoväelluksia Rukajärven suunnan sotahistoriallisille paikoille. On myös tehty yksi kesävaellus jalan ja yksi kanootilla. Lisäksi on tietysti tehty monta reissua ajoneuvoilla.

Maastoon tehdyt pitkät reissut on suunniteltu samoille reiteille ja ajankohdille, mitä sota-aikana kulkivat iskuosastot ja kaukopartiot. Onpa myös hiihdetty Samuli Paulaharjun vuonna 1900 tekemän kulttuuriperinnön keräysretken reittiä Pieningän salon läpi.

Olen ollut mukana Jeljärven, Suopassalmen ja Pienigän salon retkillä. Maj Guban retkelle en osallistunut. Se on ollut näistä ehkä kaikkein vaativin, koska retki oli ajallisesti niin pitkä. Jeljärven retkellä oli taas tulipalopakaset.

Noilla retkillä saa kalpean aavistuksen siitä, millaisia rasituksia sotilaat joutuivat kokemaan retkillään. Tosin meidän reissut ovat olleet tietenkin lasten leikkiä sota-aikaisiin verrattuna, koska henki ja terveys eivät olleet meillä hetkeäkään vaarassa. Samalla saa paljon paremman käsityksen tapahtumapaikoista ja tositalanteesta tehdyistä taktisista ratkaisuista, kun tutustuu asioihin paikan päällä.

Retkeily, mukaan luettuna vaelletut Compostelat, mistä innostus ja retkeilyn merkitys sinulle?

– Retkeilyhommat ovat kiinnostaneet aina. Ensimmäinen yö retki tehtiin maastoon helmikuussa vuonna 1978, kun oli 13-vuotias. Hiihrettiin poikaporukalla muutama kilometri korpeen ja tehtiin havulaavu ja kaadettiin polttopuuksi tuoreita koivuja. Siinä sitä kärvisteltiin tullilla yö ja hiihrettiin aamulla kotiin. Kenelläkään ei ollut siihen aikaan makuupussia, vaan yritettiin nukua havupetillä pelkkä ohut villi peittona. Siitä se retkeilyinnostus alkoi. Nuoruusvuosina tuli oltua monet yöt rakovalkealla.

Perheen perustaminen ja Helsinkiin muutto katkaisi retkeilytouhut, mutta vuonna 2001 tein

ensimmäisen kunnan Lapinreissun, jolla valloitetiin Halti vanhan rajamiehen Kari Autton johdolla. Siitä lähtien olen käynyt Lapissa vähintään yhden retken vuodessa. Parhaina vuosina on tehty kolme retkeä, yleensä muutaman osallistujan porukalla.

Olen harrastanut retkeilyä myös kulttuuriympäristössä. Komulaisen Arin kanssa marssittiin Ranskasta Espanjan läpi Atlantin rannikolle vuonna 2011 Camino de Santiago, yhteensä yli 1000 kilometriä. Se retki kesti kaikkiaan viisi viikkoa. Sen jälkeen caminokärpänen puraisi oikein kunnolla, joten sinne piti lähteä vaimon kanssa vuonna 2012 ja viimeisellä vaelluksella kävelin Lissabonista Santiago de Compostelaan kesällä 2015. Mieli tekisi lähteä jälleen reissuun uutta reittiä pitkin. Kun matkaa kylien ja kaupunkien läpi jalan, niin asioita ehtii havainnoida paljon paremmin ja syväällisemmin kuin moottoriajoneuvolla kulkiessa. Retkillä tutustuu väkisin myös uusiin ihmisiin ympäri maailmaa.

Lähtövelaisuuden suunnitelmat, vai jäätkö kiikkustuoliin?

– Minun virkaura päättyy 28.2. jolloin tulee täyteen Rajavartiolaitoksen palveluksessa 33 vuotta ja kahdeksan kuukautta. Koska toimeentulo on turvattu eläkkeen myötä, niin sitten voi tehdä töitä ihan harrastuspohjalta – ilman mitään paineita. Voi lopettaa, jos työt ei tunnu juuri siinä paikassa olevan sellaisia kuin odotti. Töitähän on erittäin hyvin tarjolla, kuten eläkkeellä olevat rajamiehet hyvin tietävät.

Muuta mieleen tulevaa?

– Meidän rajamiesten ja -naisten kannattaa olla todella ylpeitä siitä, millaiseen joukkoon kuulumme. Meillä on hyvä johto ja henkilöstö on motivoitunutta. Hyvänä esimerkkinä on ollut se, kuinka olemme hoitaneet velvollisuutemme kuluneena koronavuotena. Sanoisin, että moni organisaatio ei olisi siihen näin hyvin pystynyt.

Olemme näyttäneet todella olevamme valmiusorganisaatio.

Mitä terveisiä lähetät RVL:n palveluksen aloittaneille nuorille?

– Kannattaa tehdä aina parhaansa työssään, tekipä sitten mitä tahansa. Kaikkiin uudistuksiin ja muutoksiin kannattaa lähteä aina innolla mukaan, sillä jos sortuu vaan vastustamaan muutosta ja valittamaan siitä, niin sellaisille jää ns. ”Musta Pekka” käteen.

Kannattaa pitää fyysisestä kunnostaan huolta, eikä olla niin kuin minä, että paras ikä meni kasvatellessa keskivartaloa. Tähän liittyy myös se, että kannattaa huolehtia siitä, että nukkuu riittävästi. Tosin koskaan ei ole myöhäistä korjata tapojaan em. asioissa, mutta hyväkuntoisena elämästä nauttii paljon enemmän.

Näihin mietteisiin on hyvä lopettaa. Toivotetaan Istolle antoisia eläkepäiviä!

YHTEISTYÖTÄ PARHAIDEN TOIMIJOIDEN KANSSA

SNT-GROUP OY

Oivallinen ostopaikka

www.suomenpelastuskeskus.fi/spkshop

MILECTRIA

www.milectria.fi

Sähköjärjestelmien suunnittelu ja valmistus: johtosarjat, kaapeloinnit ja kojeistot

JULKISEN ALAN TYÖELÄKEOSA AJA

RAJAVARTIJAN ARVOT – MINNE NE JÄIVÄT JA MITÄ MEISTÄ ON TULOSSA?

Rajaviestin edellistä numeroa lukiessani nimimerkillä -kuli kaakosta- kirjoittanut sai niskakarvani nousemaan pystyyn! Mietin, että mitä ihmettä täällä oikein tapahtuu, en missään nimessä jaa rajavartiolaitoksen virkamiehenä enkä liiton jäsenenä ajatuksiasi ja arvojesi! Kirjoittajan mielestä suorastaan yllytetään jatkamaan sääntöjen rikkomista. Koko kirjoituksesta huokuu voimakas ja uhmakas vastakkain asettelu työntekijä – työnantaja ja työntekijä – esimies. Mitään rakentavia ja konkreettisia ehdotuksia ei ole kyetty tai osattu kuitenkaan esittää. Miten edistää rajamieshenkeä työkavereista selän takana pahaa puhuminen? Tässä kohtaa on sanomattakin selvää, ettei minkäänlaista ahdistelua tule sallia!

Kenen joukkueessa tässä on tarkoitus pelata, ollaanko tässä edistämässä Suomen ja Rajavartiolaitoksen arvoja sekä intressejä vai kenties jonkun muun tahon?

Mikä meihin fiksuihin ihmisiin on mennyt? Onko korona vienyt meiltä kaiken rationaalisen ajattelun pois?

Kritisoida saa kunhan se on rakentavaa ja kohdistuu oikeaan paikkaan. Työyhteisöaitoihin kuuluu antaa ja ottaa rakentavaa palautetta vastaan.

On todettava rehellisesti, että kun koronapandemia iski yhteiskuntaamme ja sisärajavalvonta alkoi länsirajalla, aiheutti tämä ja aiheuttaa edelleenkin monenlaista suunnittelua ja säätämistä eri työpisteillä. Mutta miksi vetää tästä överit kertomalla kaikelle kansalle kuinka huonolla suunnitelmalla alku lähti käyntiin? Varmasti meillä kehitettävää löytyy tässäkin asiassa. Uskoakseni kaikki me rajavartiolaitoksen virkamiehet niin komennuksilla, esikunnissa ja muilla työpisteillä

olevat teemme varmasti parhaamme vallitsevassa koronatilanteessa. Voiko enempää vaatia? Kaikesta tästä koronasekoilusta tulee myös ottaa opiksi.

Rajavartijan peruskurssilla opetettiin heti ensimmäisillä oppitunneilla: kaikki toiminta tulee perustua lakiin. On todella vaarallinen kehitys, jos me lakia valvovana turvallisuusviranomaisena alamme itse tulkitsemaan lakia itsemme kannalta laveasti. Laki on sama kaikille, pidimme siitä tai emme. Voi käydä sitten niinkin, että se nuuskanhakureissu päättyy median lööppeihin, kuten olemme hiljattain saaneet sen huomata.

Rajavartiolaitoksen, eli meidän toimintaa ohjaa monet lait, asetukset, pysyväisasiakirjat jne. sekä velvoite meidän pukeutumiseen ja ulkoiseen olemukseen liittyen. Olemmehan sotilaallinen organisaatio ja meidän tulee siis käyttäytyä ja näyttää nämä arvot omaavilta virkamiehiltä. Tähän väliin voin antaa sellaisen vinkin, että jos nämä arvot eivät sinua kohtaa niin ei kukaan sinua pakota olemaan rajalla töissä! Partaa voi kasvatella sitten muualla.

Oman ammattitaidon arvostus lähtee meistä itsestämme. Miksi me kuitenkin dissaamme kutsamalla itseämme kuleiksi? No, ymmärrän tässä toki osaksi huumoriakin, mutta miksi emme jatkossa kutsuisi itseämme rajavartijaksi.

Sitten vielä rahasta ja palkan pienuudesta; kaikki komennuksella olevat haluavat ottaa täyden hyödyn irti lisistä. Työnantaja joutuu kuitenkin (ymmärrettävästi) seuraamaan palkkakuluja ja kuten hyvin kaikki tiedämme, ei voida elää yli varojen tai kuten kansanomaisesti sanotaan, siat pellossa. Ainahan palkka voisi olla suurempi, lisää voisi tulla vieläkin enemmän, mutta tulee muistaa varsinkin näinä aikoina, että asiat voisivat olla paljon huonomminkin. Täytyy olla kiitollinen siitä, että meillä on ylipäätään töitä ja palkka tulee ajallaan joka kuukausi.

Miksi me kaiken aikaa käytämme valtavasti

energiaa siihen, että kerromme ja valitamme asioista kuinka huonosti ne meillä ovat, mutta itse ei panna tikkua ristiin näiden epäkohtien korjaamiseksi tai ei osata antaa konkreettisia ja rakentavia ehdotuksia? Ei osata ottaa vastuuta. Tämän lisäksi älyttömintä on vielä hokea sitä, että on olemassa me ja ne tai he, puhutaan pahaa toisista selän takana (ja sitten vielä ne upseerit erikseen). Tämäkö edistää rajamieshenkeä? Rajavartiolaitos on hyvä työnantaja, mutta kehitettävää löytyy mm. palkkauksessa, työoloissa sekä työajankäyttöön liittyvissä asioissa, mutta täytyy huomata, että näitä samoja epäkohtia löytyy muissakin niin julkisen kuin yksityisen puolen työnantajissa.

Mitä tästä kaikesta tulisi ajatella? Jos me jatketaan vastakkainasettelun linjalla niin mitä meillä jää tulevaisuudessa käteen?

Mielestäni ei ole olemassa kuin me, kun puhutaan rajavartiolaitoksen virkamiehistä, olemme kaikki yhtä, jaamme samat arvot. Meillä kaikilla on omat tehtävämme ja vastuumme, pidetään fokus niissä ja työmoraali korkealla tasolla! Liikenne itärajalla alkaa taas jossain vaiheessa avautumaan ja EES:n myötä työemme tulee muuttumaan: haasteita meillä tulevaisuudessa tulee riittämään aivan varmasti ja tällöin meillä kaikilla tulee vetää yhtä köyttä! Teemme töitä yhteisen hyväksi, Suomen turvallisuuden eteen. Kaikkien ammattitaitoa tarvitaan. Tätä ei voi yhtään vähätellä! Muistan edellisen laitoksen päällikkö Kaukasen sanat läksäisvierailulla työpisteellämme: ”rajavartiomiehellä tulee olla repussa leuhkat eväät”. Ja meillähän on, meillä on luja ammattitaito ja osaaminen, mutta usko omaan tekemiseen puuttuu. Tarvitaan rohkaisua. Tukekaamme ja kannustakaamme työkavereita sekä jaetaan hiljaista tietoa ja ammattitaitoa nuoremmille. Lopetetaan turha lätkäyttäminen ja työkavereista pahaa selän takana puhuminen! Ollaan reilusti ammattilpeitä! Tästä eteenpäin älä vastaa olevasti kuli vaan rajavartija ja pirun ammattilpeä sellainen ja jos ei puhetta usko niin näytä oma ammattitaitoasi!

Toivon kaikille lujaa terveyttä!

Rajavartija kaakosta

LUOMME EVÄITÄ HYVÄÄN ELÄMÄÄN

LEIJONA
CATERING

LAATUA & POWERIA

VARTA

victron energy
BLUE POWER

LIFELINE
...the heart of your system®

OPTIMA
BATTERIES
THE ULTIMATE POWER SOURCE™

maahantuoja:

FLINKENBERG
energy

www.flinkenberg.fi/energy

**SUOMALAINEN
PERHEYRITYS**
www.flinkenberg.fi/perhe

COBHAM

Mastsystem Int'l Oy trading as Cobham Mast Systems

Puh. + 358 (0)20 775 0810

www.cobham.com/mastsystems

SAAB

Rajaturvallisuusunioni ry
Gränssäkerhetsunionen rf
www.rtu.fi

VALTRA. SINUN TYÖKONEESI JO 70 VUOTTA.

VALTRA 70 YEARS

YOUR WORKING MACHINE

RAJAVIESTIS STORA FOTOGRAFITÄVLING 2021 BÖRJAR

NU ÄR DET DAGS ATT BLÅSA BORT DAMMET FRÅN LINSERNA OCH MED KAMERAN I HÖGSTA HUGG HÅLLA KOLL PÅ KOLLEGER OCH ARBETSMILJÖ. RAJAVIESTI HAR ORDNAT EN FOTOGRAFITÄVLING SENAST ÅR 2016 OCH DÅ VAR RESULTATET ETT STORT GENOMSNITT AV HELA GRÄNSBEVAKNINGSVÄSENDETS UPPGIFTSFÄLT. BILDERNAS ANDA ÅTERSPEGLAR FOTOGRAFERNA OCH HÅLLER DE EN RÄTT SÅ HÖG STANDARD. MAN BEHÖVER INTE LÄNGRE BLÖTA PAPPERSLAPPAR OCH HÄNGA DEM PÅ TORK I MÖRKURUM, DIGITALFOTOGRAFIETS VÄRLD HAR FÄRRE AVIGSIDOR. I OSS ALLA BOR DET EN LITEN ELLER STOR FOTOGRAF, OCH ALLA FÅR UTTRYCKA SIG FRITT!

TEXT OCH BILD **RAJAVIESTI**

Att ta kvalitativa bilder kräver inte mera någon speciell utrustning. Vi har var och en integrerad i våra telefoner mycket bruklig fotografiutrustning, bara vi kommer ihåg att använda den när väl tillfället kommer. Och visst - om man ids bekanta sig med kamerans egenskaper kan man hitta användbara fotografi-

lägen och inställningar förutom automatvalet.

Den största utmaningen med att ta personporträtt är de från kamerabilden flyende kollegorna. Om man vill se sina kollegor springa under tjänstetid lönar det sig att ta fram en kamera. Ingen tycks vilja bli förevisad på bild, fastän man sedan ofta i efterhand frågar efter bilder och via tagna fotografier minns forna tider och situationer längs med tjänstekarriären.

Temat för tävlingen är helt enkelt "Gränsbevakningsväsendet nu". Om du så tar bilder på en från helikopter nerfirande hårding, till

patrullbåtens stäv eller en på stigen traskande kollega - allt passar in i temat. Det viktigaste är att Gränsbevakningsväsendet på ett naturligt sätt kan kopplas till bilderna. Det finns inga serier inom tävlingen, allt från actionbilder till makrobilder tävlar mot varandra.

I bilderna bör man sträva till att dom inte skall vara för stela eller tillgjorda, speciellt om man fotograferar personer. Använd modigt alla till buds stående tricks och utnyttja miljön, ljuset, olika omständigheter och årstider.

TÄVLINGENS REGLER

1. Man kan delta i tävlingen med en bild vars tema är "Gränsbevakningsväsendet nu". Bilden skall utan svårigheter kunna knytas till Gränsbevakningsväsendet och dess verksamhetsmiljö. Skicka in ditt tävlingsbidrag innan 1.11.2021 med e-post till adressen rajaviesti.toimitus@gmail.com. Märk mejlets ämne som "kilpailukuvat".
2. Man deltar i tävlingen endast med digitalbilder i dataformat. Det är inte fråga om en redigeringstävling, alltså är excessiv efterbehandling och/eller ändrandet av innehållet förbjudet, förutom nödvändig korrigering av färgbalans och ljussättning (som görs på hela bildens yta) samt bildbeskrivning.
3. Bildens filformat är JPEG och bör ha en upplösning på 300dpi i A4 storlek
4. Var och en fotograf får delta med högst fem bilder i tävlingen
5. Bifoga i bildmailet ditt namn, adress, epostadress och telefonnummer.
6. I tävlingen kan alla Gränssäkerhetsunionens medlemmar delta, inklusive pensionärer.
7. Tävlingens jury väljer de bilder som skall premieras.
8. Man kan endast delta med sina egna, tidigare opublicerade bilder. Tävlingsdeltagaren bör ha full upphovsrätt till de bilder han deltar med. Tävlingens arrangör har inget upphovsrättsligt eller övrigt ansvar för publicerade bilder.
9. Gränssäkerhetsunionen har full användanderätt av till tävlingen insända bilder. Det betalas ingen premie för eventuell användning av bilderna.
10. Man kan inte överklaga tävlingsresultatet.
11. Tävlingens resultat publiceras i Rajaviesti-tidningens decembernummer (4/2021)
12. Genom att skicka in ett tävlingsbidrag försäkras sig deltagaren att alla ovan nämnda krav uppfylls och han går med på tävlingsvillkoren.
13. Priser: 1:a pris 500 euro, 2:a pris 300 euro, 3:e pris 200 euro, 4:e pris 100 euro och 5:e pris 100 euro. Till platserna 6-10 utdelas GSU:s överraskningspriser. Om fotografitävlingens nivå bedöms som för svag, kan arrangören låta bli att dela ut pris.

AHVENANMAAN SANKARIT

Ahvenanmaan sankarit sarja on pyörinyt alkuvuodesta tv:ssä ja saanut todella myönteistä medianäkyvyyttä. Kuvausryhmät ovat kulkeneet PTR-viranomaisten mukana jo toista vuosikymmentä, mutta Rajan toimintaa television ruuduilla on nähty varsin niukasti. Tuoreimmassa viranomaisista kertovassa sarjassa Ahvenanmaan merivartijat pääsivät suureen rooliin ja tekivät hienoa työtä tuodessaan vieläkin hiukan mystistä Rajavartiolaistosta kansan tietoisuuteen. Mutta annetaan sarjassa esiintyneiden Jessica Salmisen ja Mats Liljeroosin kertoa omin sanoin kokemuksestaan kameroiden edessä.

Teksti **Jessica Salminen** ja **Mats Liljeroos**
Kuvat **Jessica Salminen** ja **Robert Andersson**

Hei, minun nimeni on Jessica, olen nuorempi merivartija ja olen palvellut Kökarin merivartioasemalla alkuvuodesta 2020 lähtien. Kävin rajavartijan peruskurssin vuonna 2018 ja aloitin sen jälkeen Maarianhaminan merivartioasemalla, josta minut siirrettiin Kökariin. Asun Paraisilla avopuolisoni kanssa. Muutimme omakotitaloon viime vuonna ja tällä hetkellä iso osa vapaa-ajastani kuluu talon ja pihan kunnossapitoon. Muuten tykkään vapaa-ajallani kuntoilla ja tehdä käsityötä. Kesällä olen paljon ulkona ja varsinkin merellä. Mielestäni vesihiihto on yksi parhaista liikuntamuotoista.

Noin vuosi sitten minulta kysyttiin, jos voisin harkita osallistua TV-ohjelma "Ålands Hjärtar" (suom. Ahvenanmaan Sankarit) kuvauksiin. Olakseni täysin rehellinen en kyllä kiljunut riemusta tai innosta, olisin mieluummin halunnut mennä kiven alle piiloon. Henkilönä olen erittäin ujo enkä halua olla huomion keskipisteenä. En tiedä suostuinko kollegoiden ja esimiesten kannustuspuiden seuraamuksena vai oliko se vain

tilapäinen hulluuskohtaus. Luulin aika pitkään, että ohjelma näytettäisiin vain Ruotsin televisiossa ja siksi kukaan ei tule tunnistamaan minua kuitenkaan. Myöhemmin selvisi tosin, että ohjelma näytetään Suomen Yle Fem kanavalla, mutta silloin oli jo myöhäistä perääntyä.

Ålands Hjärtar on tosi-tv sarja, joka kertoo merivartioston ja poliisin työstä Ahvenanmaalla. Sarjan tarkoituksena on näyttää yleisölle mitä me teemme, sekä erityisesti meidän arkipäiväisiä työtehtäviä ja kuinka asiat toimivat Ahvenanmaalla. Meidän tulisi kertoa mitä teemme ja miksi teemme näin, yksinkertaisesti siis kuvata meidän työmme. Meitä oli yhteensä neljä henkilöä merivartiostosta ja kolme henkilöä poliisista, jotka osallistuivat sarjaan.

Heinäkuussa 2020 kuvausryhmä saapui Kökariin seuratakseen minua kolmen päivän ajan. Heti ensimmäiseksi he laittoivat mikrofonin kiinni minuun. Sainkin nopeasti tietää, että he pystyivät koko ajan kuuntelemaan kuulokkeiden

kautta mitä puhuin. Onneksi en kuitenkaan tokaissut mitään aivan sopimatonta. Kuvaustiimi korosti koko ajan, että meidän tulisi käyttäytyä niin kuin he olisivat näkymättömiä. Tämä oli helpommin sanottu kuin tehty, koska tuntui siltä, että he seurasivat minua kaikkialle ja minne ikinä katsoinkin, niin valtava videokamera oli kasvojeni edessä. Sitten piti vielä teeskennellä, että ei ollut edes nähnyt koko kameraa eikä säikähtänyt siitä. Helppoa se ei ollut ja olisi hauskaa nähdä mitä kaikkia mokauksia tuli nauhalle. Yksi yleisimmistä, mitä sanoin kuvausryhmälle oli nimittäin "älkää ottako tätä mukaan sitten".

Kaikesta huolimatta oli vähän sääli, että

kuvausryhmä oli kanssani ainoastaan kolme päivää, koska vasta kolmantena päivänä olin ehtinyt vähän tottua kameran läsnäoloon. Lukemattomien ottojen jälkeen

"Koko prosessi oli myös mielenkiintoinen kokemus ja nyt jälkikäteen olen oikeastaan iloinen siitä, että minut narrattiin mukaan koko hommaan"

olin jo tottunut puhumaan vähän hassusti, ja tällä tarkoitan sitä, että piti oppia toistamaan kysymys osana vastausta mikä tietystikään ei ole luonnollinen tapa puhua. Myös meidän toiminnan kuvaileminen sanoilla rupesi sujumaan. Ei ole nimittäin niin helppoa kuvailla työtämme katsojalle, joka ei tiedä mitään meidän toiminnasta. Useimmat ovat varmaan nähneet poliisin työssään, mutta merivartija ei ehkä ole niin tavanomainen. Oli myös aika vaativaa yrittää olla mahdollisimman luonteva samalla kun piti keskittyä siihen, mitä kaikkia voi kertoa ja miten pitäisi muotoilla sanat.

Meillä oli oikeastaan vähän onnea matkassa ja saimme kerättyä materiaalia erilaisista tapahtumista. Iso osa muusta ajasta kului siten paperityöhön ja kuvaukseen. Kolmen päivän aikana sain laskea ja nostaa lipun melkein useammin kuin koko vuoden aikana normaalisti. Joka kulmasta piti kuvata, läheltä ja kaukaa eri valaistuksessa ja niin edelleen. Sain myös marssia ympäri aseman pihaa, koska tiimi halusi kuvamateriaalia kävelystäni ja tietysti taas kerran kaikista eri kulmista. Tämä oli oikeastaan todella kuluttavaa ja kun lopetin vuoroni olin aivan uupunut. Muutaman päivän jälkeen alkoi vasta tajuamaan,

mitä oli kokenut ja että lopputulokseen ei voinut enää vaikuttaa. Tämä aiheutti muutaman lievän paniikkikohtauksen, kunnes lopulta hyväksyin kohtaloni.

Vähän ennen kuin sarja julkaistiin, Yle alkoi markkinoida sitä eri medianavissa. Oli vähän huvittavaa nähdä itsensä ja kollegat siinä valossa. Kun sarja sitten julkaistiin Yle Areena -palveluun, katsoimme jopa muutaman jakson töissä. Sain myös yhteydenottoja useilta eri henkilöiltä, jotka olivat nähneet minut televisiossa. Se tuntui kyllä vähän absurdilta. Itsensä näkeminen ja ennen kaikkea kuuleminen on kyllä hyvin omituista.

Voin kertoa, että se oli paljon pahempaa kuin omien WhatsApp-ääniviestien kuunteleminen.

Lopuksi pitää todeta, että sarjan tekijät ovat todella taitavia. Kaverini sanoivatkin heti ensimmäiseksi nähtyään markkinoitkuvat ja videopätkät, että me näytimme todella ammattimaiselta. Se tuntui tietysti hyvältä, kun itse tiesi kuinka paljon tunarointia oli saanut aikaseksi kolmen kuvauspäivän ajalta. Koko prosessi oli myös mielenkiintoinen kokemus ja nyt jälkikäteen olen oikeastaan iloinen siitä, että minut narrattiin mukaan koko hommaan. Ja sitä paitsi toimintamme näyttää todella siistiltä välillä.

lin että asia ei varmaan etene mihinkään - mutta se osoittautui väääräksi olettamukseksi. Saimme tavata sarjan tuottajan ruotsalaiselta Delta Studios tuotantoyhtiöltä keväällä videopalaverin kautta ja silloin saimme tietää enemmän sarjan luonteesta ja miten kuvaukset järjestettäisiin.

”Rajavartiolaitos on kyllä kokenut valtavan kehityksen vanhojen aikojen ”Salavartiolaitoksesta”, kun hyväksytään tämän tyyppiset tuotannot”

Kuten useimmat suomalaiset, olen sisimmältä olemukseltani introvertti ja tämän palaverin jälkeen olin lievästi sanottuna huolestunut. TV-ohjelmassa esiintyminen ei ole ollut elinikäinen unelma minulle.

Kesän lähestyessä kuvausaikataulu tarkentui ja eri sattumien summana sain ilokseni olla kuvausryhmän mukana yhteensä yli viikon. Oli hyvä asia, että kuvaukset jatkuivat aika pitkään, koska siinä ajassa ehti tottua kameraan ja kuvausryhmään. Kuvaustiimiin kuului kaksi henkilöä; Caroline, joka oli tuottaja ja Liun, joka kuvasi ja heillä oli paljon kokemusta vastaavien ohjelmien teosta ruotsin televisiolle.

Kuvaukset olivat käynnissä jatkuvasti, mutta välillä oli selkeät tauot normaali toiminnasta, jonka aikana sai selostaa kameralle mitä juuri sillä hetkellä oli tehnyt. Kuvauspäivät olivat varsin kiireisiä, koska kuvaukset sattuivat juuri sisäraja-valvonnan tilastollisen huipun aikana

henkilökohtainen helpotus), sain unohtaa koko asian muutamaksi kuukaudeksi, kunnes oli aika kuvata haastattelut. Sillä hetkellä ohjelma oli jo leikattu valmiiksi ja oli päätetty mitä materiaalia otetaan mukaan, joten meidän piti puhua vain niistä tapahtumista. Saimme myös muutamat yleisluontoiset kysymykset ammatistamme, mutta isoin osa tästä materiaalista ei päätynyt lopullisiin jaksoihin.

Päivät ennen ensi-iltaa olivat aika jännittäviä ja myös vähän stressaavia, koska me osallistujat emme saaneet nähdä mitään materiaalista ennakkaan – piti yksinkertaisesti luottaa siihen, että oma organisaatio suojaa meidät. Helpotus oli suuri, kun pystyin toteamaan, että lopputulos oli hyvä vaikkei olekaan koskaan kivaa nähdä itseään tai kuulla itsensä puhuvan. Vaikka tuottaja oli vihjaillut, että ohjelmaa ei tehtäisi (keinotekoisesti) kovin dramaattiseksi, voi todeta, että leikkaajat ovat kuitenkin priorisoineet kaikki tapahtumat ja tehtävät. Samalla meidän arkityöstämme ja asiakaskontakteista näytetään valittavan vähän.

Tämä on minun mielestäni vähän sääli, mutta tietysti se on jännittävämpää tavalliselle ihmiselle nähdä meripelastusta ja käännätyksiä kuin vesiliikennevalvontaa. Kuvamateriaali on kuitenkin mielestäni korkealaatuisia ja on kaiken kaikkiaan hyvä ”mainospätkä” Ahvenanmaalle ja merivartiostolle. Lähestyvää ruotsinkielistä rajavartijan peruskurssia ajatellen ajoitus on myös hyvä tälle ohjelmalle.

MATS

Minun nimeni on Mats Liljeroos ja palvelen vartio- ja partiomiehenä Ahvenanmaan merivartiostasemalla. Olen työskennellyt merivartijana 10 vuotta ja palvelin vuonna 2010-2017 Suomenlahden merivartiostossa Porvoossa. Vuoden 2020 alussa minulle oli tullut sähköpostiin viesti aseman johdolta, jossa kerrottiin, että tämän viestin vastaanottajat tulevat osallistumaan TV-tuotantoon työnimeltään Ahvenanmaan sankarit. En sillä hetkellä miettinyt asiaa sen enempiä ja kun Corona-pandemia kiihtyi entisestään, ajatte-

eikä meillä vielä tuolloin ollut Ahvenanmaalla täyslukuista komennushenkilöstöä hoitamaan rajatarkastuksia. Sain useampaan kertaan hy-pätä Kökarin venepartioon ehtiäkseni ylipäätään merelle. Kelit olivat kuvauksien aikana mainiot ja sen seurauksena oli myös runsaasti liikennettä vesillä.

Vaikka tapahtumien määrä jäi melko laihaaksi, on se osoittautunut olevankin enemmän sääntö kuin poikkeus ajallani Ahvenanmaalla, muutama isohkoa poikkeusta lukuun ottamatta syksyllä 2020.

Kun kuvaukset vihdoin loppuivat (joka oli iso

Rajavartiolaitos on kyllä kokenut valtavan kehityksen vanhojen aikojen ”Salavartiolaitoksesta” kun hyväksytään tämän tyyppiset tuotannot ja ollaan vahvasti läsnä myös sosiaalisessa mediassa, vaikka mielestäni pitäisi vielä vähän kokonaisvaltaisemmin pohtia miten halutaan, että laitoksemme jatkossa kuvataan mediassa.

Henkilökohtaisesti parasta tähän tuotantoon osallistumisessa on ollut se, että perhe, sukulaiset ja kaverit saavat nähdä vähän minun työarjesta, mikä on muuten aika vaikeasti järjestettävissä.

ÅLANDS HJÄLTAR

Ålands Hjältar-serien har gått på TV sedan början av året och fått väldigt positiv respons. Diverse filmteam har följt med PTG-myndigheter redan i ett och ett halvt decennium, men Gränsens verksamhet har fått ganska knappt av TV-synlighet. I den färskaste av dessa myndighetsbetonade serier har Ålands sjöbevakare fått en stor roll och de gjorde ett fint jobb med att föra det fortfarande lite mystiska Gränsbevakningsväsendet till allmänhetens kännedom. Men vi skall låta Jessica Salminen och Mats Liljeroos som båda framträder i serien berätta med egna ord om sin upplevelse framför kameran.

TEKSTI JESSICA SALMINEN JA MATS LILJEROOS

KUVAT JESSICA SALMINEN JA ROBERT ANDERSSON

Hej, Jag heter Jessica och jobbar som yngre sjöbevakare på Kökars sjöbevakningsstation sedan början av år 2020. Jag gick grundkursen för gränsbevakare år 2018 och började efter det jobba på stationen i Mariehamn tills jag flyttades till Kökar. Jag bor i Pargas tillsammans med min sambo. Vi flyttade till ett egnahemshus på förra årets sida och som bäst ägnar jag en stor del av fritiden till att fixa i huset och på gården. Annat som jag sysslar med på fritiden är träning och handarbeten. På sommaren är jag mycket ute, framförallt på havet, och att åka vattenskidor är en av de bästa motionsformerna enligt mig.

För ungefär ett år sedan fick jag frågan om jag skulle kunna tänka mig att delta i tv-serien Ålands Hjältar. För att vara ärlig så hoppade jag inte jämfota av glädje och iver, utan snarare ville gömma mig under en sten. Som person är jag väldigt blyg och undviker att stå i rampljuset, så detta var ingen barndomsdröm direkt. Vet inte om det var förmännens och kollegernas pep-talk, eller om jag bara fick hjärnsläpp för en stund då jag konstaterade att jag nog kan vara med. Trodde faktiskt rätt så länge att serien bara skulle visas i Sverige, och tänkte därmed att "ingen kommer ändå att veta vem jag är". Fick senare veta att den visas endast på Yle i Finland, men då var det för sent att backa ur.

Ålands Hjältar är en reality tv-serie som handlar om sjöbevakningens och polisens arbete på Åland. Målet med serien var att visa allmänheten vad vi håller på med, framförallt hur vår vardag ser ut, och hur saker och ting fungerar på Åland. Vi skulle berätta vad vi gör och varför vi gör på vissa sätt, alltså helt enkelt beskriva vårt arbete. Vi var totalt fyra personer från sjöbevakningen samt tre poliser som deltog i serien.

I juli kom film-teamet till Kökar för att följa med mig i tre dagar. Det första de gjorde då de anlände var att koppla mikrofonen på mig. Jag fick snabbt lära mig att de kunde höra mig via mikrofonen hela tiden medan de filmade genom

hörlurarna som de hade på sig. Som tur kläckte jag inte ur mig något allt för opassligt. Filmteamet betonade det att vi skulle bete oss som om de inte vore där, som om de vore osynliga. Lättare sagt än gjort, eftersom de följde efter en så gott som hela tiden, och det kändes som om vart man än tittade så hade man en enorm videokamera i ansiktet. Dessutom skulle man ännu låtsas att man inte såg den, och dölja det att man nyss blivit skraj för den. Nej, lätt var det inte, och det skulle vara intressant att se lite "bloopers" från filmningen. En av de vanligaste sakerna som jag sade var nämligen "ta inte med det där sen".

Trots allt så var det lite synd att filmteamet endast var med mig i tre dagar, eftersom det var på den tredje dagen som jag började lite vänja mig vid att kameran hela tiden var där. Efter otaligt många omtagningar började man faktiskt lära sig att prata på ett lite lustigt sätt. Med det menar jag att man lärde sig baka in frågorna som de ställde åt en i svaren, vilket man i vanligt tal inte gör. Man började också få ett flyt på att beskriva

det man håller på med i ord. Det är nämligen inte så lätt att göra det för tittare som inte alls vet vad vi sysslar med. Största delen har ju nog sett en polis i sitt arbete, men sjöbevakare kanske är lite mer ovanliga. Det var också rätt så krävande att försöka vara så "naturlig" som möjligt medan man samtidigt koncentrerade på vad som är "okej" att berätta och hur man ska formulera sig.

Vi hade faktiskt lite tur och fick ihop material från olika slags händelser. En stor del av den övriga tiden gick därmed åt pappersarbeten och till att filma. Under de tre dagarna fick jag hissa och hala flaggan nästan flera gånger än på ett år. Det skulle filmas från alla vinklar, långt borta och på nära håll, i olika ljus och så vidare. Jag fick också vandra runt omkring på gården medan de filmade hur jag gick, igen en gång från alla håll och kanter. Detta var faktiskt otroligt energikrävande och då jag åkte hem dagen efter att inspelningarna avslutades var jag riktigt utmattad. Några dagar senare började det sjunka att man varit med och att man inte mera kunde påverka resultatet vilket resulterade i några lindriga panikanfall tills man till sist accepterade att man är "dömd".

Lite före serien släpptes, började Yle marknadsföra den på olika medier. Det var lite lustigt att se sig själv och sina kolleger i det ljuset. Då tv-serien sedan kom ut på Yle Areenan så tittade vi faktiskt på några avsnitt på jobbet. Det var också flera som kontaktade en för att de sett en på tv. Lite absurt kändes det nog. Att se sig själv och framförallt att höra sin röst är nog väldigt konstigt. Kan säga att det var jobbigare än att lyssna på röstmeddelanden som man skickat på whatsapp åt sina kompisar.

Sist och slutligen så måste jag faktiskt säga att de som gjorde serien är verkligen skickliga. En av de första sakerna som mina kompisar sade då de såg marknadsföringsbilderna och videoklippen på oss var att vi såg proffsiga ut. Det kändes ju förstås bra då man kände till allt klåperi som man åstadkom under tre dagar. Hela processen i sig var också en intressant erfarenhet, och nu i efterhand är jag faktiskt glad över att ha blivit medlurad i det hela. Dessutom ser vår verksamhet riktigt cool ut emellanåt.

MATS

Jag heter Mats Liljeroos och jobbar som vakt- och patrullman på Ålands sjöbevakningsstation. Jag har varit sjöbevakare i 10 år, och jobbade 2010–2017 på Finska vikens Sjöbevakningssektion i Borgå. Under början av år 2020 hade jag ett mail i inkorgen från stationsledningen där det

informerades att mottagarna har blivit utsedda att delta i en TV produktion med arbetsnamnet Ålands Hjältar. I stunden så reflekterade jag inte så mycket på saken och då Coronapandemin drog igång på allvar tänkte jag att det nog inte blir av – men det visade sig vara ett felaktigt antagande. Vi fick träffa seriens producent från det svenska produktionsbolaget Delta Studios per videomöte på våren där vi fick veta mer om programmets art och hur inspelningarna skulle läggas upp. Som de flesta i själen introverta finländare la sig en liten sten på mitt hjärta med anledning av detta, att vara med på TV har inte varit en livslång dröm för mig.

När väl sommaren närmade sig började inspelningsschemat konkretiseras och på grund av diverse faktorer fick jag glädjen att vara över en vecka med inspelningsteamet. Det var bra att inspelningarna varade ganska länge för man hann vänja sig med kameran och kamerateamet. Filmteamet bestod av två personer, Caroline som var inslagsproducent och Liun som filmade, och de hade mycket erfarenhet av liknande produktioner för svensk TV.

Filmningen pågick hela tiden men ibland blev det klara avbrott då man fick berätta vad man gjorde just då för kameran. Eftersom det var mitt under de inre gränskontrollernas statistikmässiga topp och innan vi hade fulltalig kommanderingsstyrka på Åland blev det ganska bråda dagar och jag fick vid flera tillfällen haka på Kökars patrull för att vi överhuvudtaget skulle hinna ut till sjöss. Vädret råkade sig vara väldigt fint under inspelningen och med en livlig båttrafik som följd. Dock var händelsesaldot ganska magert,

men det har visat sig vara mera regel än undantag på Åland, men några anmärkningsvärda undantag under hösten 2020.

Då väl filminspelningarna var avslutade (till min stora lättnad) kunde man glömma ärendet i några månader tills det var dags att spela in intervjuerna. Då var programmet färdigt klippt och dom hade bestämt vad dom skulle ta med för material, så vi behövde bara prata om dom fallen. Vi fick också en del allmänna frågor om vårt yrke, men det mesta av också detta material klipptes bort från slutprodukten.

Det var ganska spännande och lite stressande dagarna innan premiären då vi som deltagare inte hade fått se något av förhandsmaterialet – man fick helt enkelt lita på att den egna organisationen hållit man om ryggen. Till min stora lättnad tyckte jag att slutresultatet var bra även om det inte är roligt att se eller höra sig själv prata. Trots att producenten indikerat att programmet inte skulle vara så (artificiellt) dramatiskt kan man konstatera att klippteamet ändå prioriterat olika händelser väldigt högt, medan man visar väldigt lite av vårt vardagsjobb och rutinmässiga kundkontakter.

Det tycker jag är lite synd, men klart att det är mera spännande för gemene man att se sjöräddningar och avvisningar än sjötrafikövervakning. Bildmaterialet är dock av hög kvalitet och är allt som allt en fin "reklamfilm" för Åland och oss i sjöbevakningen. Med en annalkande svenskspråkig grundkurs för gränsbevakare år 2022 passar det här bra i tiden. Att Gränsbevakningsväsendet går med på såna här produktioner och numera har en stark närvaro på sociala medier visar på att man kommit långt från gamla tiders "Salavartioloitos", men man kanske har en bit kvar i att fundera hur man som helhet vill porträttera vårt verk i samtiden. För mig har det roligaste med att medverka i denna produktion varit att familjen, släktingar och vänner får en inblick i vardagen på mitt jobb, något som annars är ganska svårt arrangerat.

LOST IN KAINUU ADVENTURE RACE 2020 – KAJAANI

10-JUHLAVUOTISKILPAILUA VIETTÄVÄ LOST IN KAINUU ADVENTURE RACE JÄRJESTETTIIN TÄNÄ VUONNA KAJAANIN LÄHIMAASTOISSA 9-12.9.2020. KILPAILUN JÄRJESTÄMINEN OLI KOKO KESÄN VAAKALAUDALLA, MUTTA KESÄN AIKANA RAUHOITTUNUT TAUTILANNE ANTOI KUITENKIN MAHDOLLISUUDEN JÄRJESTÄÄ KILPAILUN.

TEKSTI JA KUVAT TEAM KORPIPIEHEH

Team Korpimiehet osallistui kilpailuun jo kuudetta kertaa joukkueen kokoonpanon ollessa Mikko, Juha ja Jani. Tänä vuonna sarjaksi oli valikoitunut seikkailukisan kovin, Extremely Lost sarja, jossa kolmehenkiset tiimit seikkailevat 24-32 tuntia, edeten maastopyörällä, juosten ja kanootilla, ideaalireitin ollessa noin 250km.

Kilpailun järjestäjä oli antanut joukkueille selkeät kilpailuohjeet turhien kontaktien välttämiseksi. Kaikkien osallistujien oli mm. ladattava puhelimeensa koronavilkku-sovellus ja kaupassa asiointi tuli suorittaa lähtöpaikkakunnalla. Matkalta kaikkia turhia kontakteja tuli välttää ja myöskin maskin käyttöä suositeltiin.

Kilpailumateriaalin haimme Kajaanin Vimpelin kisakeskuksesta torstaina. Hotellille päästyämme ilta sujui viimeistellessä kisavarustusta ja tulevien kahden päivän reittien suunnittelussa sekä piirtämisessä korostuskynillä saatuihin kilpailun karttalehtiin.

Huonosti nukutun yön jälkeen tiimimme matkasi kisakeskukseen, huoltopisteensä käyttämämme puolijoukkueeteltan kautta kisan lähtöviivalle. Ennen lähtöä joukkueille jaettiin kilpailun aloittavan prologin kartat. Reittikirjasta saatuna ennakkotietona kaikilla tuli olla mukana pakollinen kilpailuvarustus eli reppu pakattuna erinäisillä varusteilla sekä uimapatjat alkutehtävää varten. Olimme laskeneet kartalta, että lähimpään vesistöön on lähes 2km matkaa. Siispä pakkasimme tyhjat ilmapatjat reppuihin ja otimme akkukäyttöisen ilmapumpun mukaan. Tiesimme, että voittaisimme tällä taktikalla juoksuvauhdissa, koska iso patja ottaa ilmapirtaan kiinni sekä sen kanssa olisi muutenkin hankala juosta. Lähtöviivalla huomasimme kuitenkin, että olimme ainut sitä taktikkaa käyttävä joukkue...

Lähtölaukauksen kajahtaessa käänsimme kartat ja spurttasimme kärjen perään. Ensimmäinen rasti sijaitsi pienessä saarella. Rannalle saavuttuamme patjat repuista ja konepumppu käyntiin, mikä nopeasti täytti patjan toisensa perään. Pystyimme gps-seurannan perusteella jälkikäteen arvioimaan, että taktikkamme oli ollut aika plus – miinus nolla. Emme merkittävästi voittaneet tai hävinneetkään aikaa muihin saman tasoihin tiimeihin verrattuna.

Seuraava rasti sijaitsi taas noin 2km:n päässä, joten ei auttanut kuin ottaa uimapatjat kainaloon ja juosta sinne. Muutamalla tiimillä oli tullut jo patjarikkoja ohuempien patjojen puhjetessa rantakiviin. Heidän onneksi uimapatjailu koostui lähinnä juoksu-osuuksista.

Prologin jälkeen meno jatkui suoraan melontaan. Valitsimme nopeasti kanootin, missä oli keskipenkki ja olimmekin jo kohta vesillä matkalla kohti ensimmäistä melontarastia. Pitkien järviosuuksien jälkeen pääsimme melonnan puoliväliin. Matka jatkui juosten trekking-tehtävään. Kiersimme hienon luontopolun rasteja keräillen. Sää suosi kilpailijoita tässä vaiheessa ja aurinko paistoi hienosti. Juostessa Jani purki reppuaan ja huomasi, että hänen juomarakkonsa oli hajonnut ja tyhjentynyt meloessa. Onneksi Mikolla ja Juhalla oli omissa rakoissa sen verran juomaa, että Janikin sai itsensä nesteytettyä.

Palasimme takaisin kanootille ja lähdimme kohti seuraavia rasteja. Päästyämme melonnan maaliin suuntasimme Vimpelinvaaran huolto-alueelle missä tapahtuisi lajinvaihto maastopyöräilyyn. Janin juoksujalka alkoi tässä vaiheessa painaa, jäykistävän melonnan jälkeen. Niinpä Mikko avitti tiimin vauhtia ottamalla kantoonsa

Janin ilmapatjan. Nopean huollon jälkeen matka jatkui eripuolille Kajaania. Tämän vuoden reitti kulki suhteellisen suppealla alueella ja tiesimme, että pääsisimme huoltamaan monesti teltallemme, mikä tulisi helpottamaan kisaamme, koska meidän ei tarvitsisi kuljettaa mukanaamme niin suurta määrää muonaa.

Rastilla 24 meitä odotti ensimmäinen quest-tehtävä. Joukkueen oli tehtävä laudanpötkästä tulet, minkä olisi kestettävä vähintään 10 sekuntia. Juhan kaivaessa joukkuekohtaisia tuluksia ja puukkoa, Mikko repi laudan päästä sahauksesta jääneitä rosoja. Sytkärin saatuaan tuikkasi hän ne

MTB-osiolla oli monenlaista polkua

tuleen. Rastin toimitsijan laskiessa kymmeneen oli tehtävä suoritettu ja sekuntia myöhemmin tulikin sammui. Matka jatkui huvittuneena täpä-

ja teitä. Olimme kartan piirrossa käyttäneet tunnin jäljentäessämme oikeita rastipaikkoja isomman mittakaavan normaaliin karttaan. Ilman

Juha antaa Mikolle finfoam-patjan uintitehtävää varten

rästä, mutta supernopeasta suorituksesta kohti seuraavia haasteita.

Klo 18.00 ilta alkoi jo hämärtää, mutta jatkoimme silti ilman lampuja kohti seuraavaa rastia. Asia kostautui ja käännymme rastille menevälle metsäpolulle yhtä risteystä liian aikaisin. Kartalta paikantaessamme olinpaikkaamme, kiinnitimme valojen akut kypäriin ja suuntasimme oikealle polulle.

Ensimmäinen maastopyöräilyosuus oli takana. Huoltoalueelle päästyämme mittarissa oli 103km ja kello 10 aamulla alkanut seikkailu oli osaltamme jatkunut nyt 13 tuntia. Nautimme ennakkoon tilaamamme järjestäjän tarjoaman keittolounaan ja käytimme pakollisen 30 minuutin tauon hyväksi huoltaen. Hyppäsimme takaisin pyörien selkään ja suuntasimme kohti edessä siintäviä pitkiä maantiesiirtymiä. Yön pimeinä tunteina lämpötila laski nollan alapuolelle ja hetkellisesti saimme pyyhkiä jäätä karttatelineen päältä.

Rasti 28 sijaitsi Valkealammen rannalla, jonne viimeiset sadat metrit oli mentävä juosten. Reittivalintamme oli suorin ja tietenkin osuimme suopätkälle ja kastelimme pyöräilykenkämme. Jäättävä tuuli sai varpaat tunnottomiksi, eikä pikkuhiljaa hiipivä väsymys auttanut tilannetta. Rastilla 29 Mikko turvautui vanhaan sissikikkaan ja otti repustaan pakollisen varustuksen merinovilalaiset urheilusukat, jotka hän survoi tunnottomiin jalkoihin. Tyhjä eväsläpän pakastepussi vielä päälle ja niin alkoi taas jalat lämmentä märestä pyöräilykengästä huolimatta.

Kierrettyämme toisen mtb-osion rastit, pääsimme huoltoalueelle ja valmistauduimme 15km juoksusuunnistukseen. Kello oli tällöin 6 aamulla ja aurinkokin alkoi sarastamaan. Tämän osion karttaan järjestäjä oli tehnyt kompana muokkauksen, missä kartasta oli poistettu taloja

tätä peliikettä olisi ollut mahdotonta suoriutua suunnistuksesta kunnialla.

Yön pitkät maantiepyöräilypätkät olivat kuluttaneet Janin koipien hermotuksen ja juoksusuunnistuksemme muuttui kävelysuunnistukseksi. Vaikka olimme jäljentäneet paikat hyvin karttaan, saimme etsiä oikeita rasteja tarkasti, koska alueella sijaitsi myös hämy-rasteja. Varsinkin

koista ja kivistä todella liukkaita ja jouduimme työntämään pahimmat paikat. Maantiesuoksilla saimme nauttia Juhan rautaisesta kunnosta kun peesasimme häntä, suu täynnä renkaista lentävää vettä ja kuraa. Lukuisten rastien ja muutamien quest-tehtävien jälkeen kipusimme Vimpelinvaaralle. Siellä sijainneella hyppymäellä meitä odotti vajjeriliuku. Odotellessa vuoroamme väsymys alkoi puskea päälle. Väsymys onneksi karisi pois kun saimme kiinnittää karabiinin vajjeriin ja hypätä tuntemattomaan. Oiva tapa saada krooppaan kaivattu adrenaliinibuusti.

Viimeiselle tehtävärastille suuntasimme Hoi-kanlammelle. Kahden meistä tuli suorittaa viesti, missä uitiin finfoam-patjalla toiselle puolelle lampea ja juostiin takaisin rantaa pitkin. Juha oli jo hyvissä ajoin päättänyt, ettei riisu mitään tehtävää varten. Pelastusliivi päälle ja järveen! Hitaasti pulikoiden toiselle puolelle ja hölkkäen takaisin. Läpsystä vaihtaan Mikko hyppäsi vuorostaan kiikkerän patjansa kanssa lampeen. Juhasta poiketen Mikko tyrkki patjaa edellään ja kroolasi sen perässä. Tämän Janin hyvän huomion ja vinkin turvin pääsimme nopeasti jatkamaan matkaa kohti kilpailun päättävää epilogia.

Epilogissa saimme taas uuden muokatun kartan, missä meidän tuli käydä kolmella lähialueen rastilla. Tehtävän jälkeen hölkkäsimme maalialueella sijainneelle urheilukentälle, mikä joukkueiden tuli vielä kunnia kiertää ennen maalia.

Viimeiset metrit ja Team Korpimiehet oli

Loppusuoralla kiertämässä urheilukenttää

yöllä rastit olivat aiheuttaneet päänsisäistä pimeässä niitä etsiville kärkitiimeille. Neljän ja puolen tunnin puurtamisen jälkeen olimme suoriutuneet tehtävästä. Tähän mennessä meillä oli takana 24 tuntia ja 190km seikkailua. Tässä vaiheessa päätimme että emme missään nimessä luovuttaisi kilpailua ennen täyttä aikaa tai kaikkien rastien läpikäymistä.

Edessä oli viimeinen maastopyöräosuus. Aamulla alkanut tiikusade teki polkujen juura-

suorittanut urakastaan. Takana oli 32 tuntia ja 21 minuuttia. Yhteensä 250km seikkailu! Sijoituksemme Extremely-Lost sarjassa oli kuudes, mikä on tämänhetkisen historiamme paras seikkailukisa-suoritus. Oli hieno huomata että kehitystä oli tapahtunut paljon niin taidollisella, kunnollisella kuin henkisen suoriutumisen puolella.

Tästä on hyvä jatkaa taas kohti seuraavia seikkailuja ja parempaa vuotta 2021!

Pysykää terveenä, Team Korpimiehet

HUIPPU-URHEILUN JA RAJAVARTIJAN URAN YHTEENSOVITTAMINEN ON MAHDOLLISTA

KAINUUN RAJAVARTIOSTOSSA TYÖSKENTELEVÄT NUOREMMAT RAJAVARTIJAT ERIKA JÄNKÄ JA MARKUS VUORELA OVAT PENKKIURHEILUA HARRASTAVILLE TULLEET TALVEN MITTAAN HYVIN TUTUIKSI NIIN MM-KISOISTA KUIN MAAILMANCUPISTAKIN. VARTIUKSEN RAJAVARTIOASEMALLA PALVELEVA JÄNKÄ URHEILEE SUOMEN AMPUMAHIIHTOMAAJOUKKUESSA JA KUHMON RAJAVARTIOASEMALLA PALVELEVA VUORELA VASTAAVASTI SUOMEN HIIHTOMAAJOUKKUESSA.

TEKSTI OLLI RANUA

Erika Jänkä ja Markus Vuorela ovat avopari, joten kahdessa eri maa-joukkueessa urheileminen nipistää varsinkin kilpailukaudella yhteistä aikaa.

– Yhteinen aika on kortilla varsinkin talvela. Viimeksi olemme nähneet toisemme 2020 vuoden puolella ennen vuoden vaihtumista. Kumpainenkin toki tietää, mitä valitsemamme urat vaativat, joten asian kanssa on vain tultava toimeen. Toista on helppo kannustaa ja tsemppata, kun tietää mitä tunteita urheilu niin hyvässä kuin pahassa herättää, kertoo Erika Jänkä.

HUIPPU-URHEILUN JA RAJAVARTIJAN URAN YHDISTÄMINEN

Maailman huipun tavoittelu vaativassa ja kilpailussa lajissa sekä rajavartijan työn yhdistäminen ei varmasti aina ole kovin helppoa. Jänkä ja Vuorela ovat kuitenkin tässä onnistuneet. Siitä kertoo mm. molempien maaajoukkue- ja MM-kisaedustus tällä kilpailukaudella.

Erika Jänkä kokee, että sekä Kainuun rajavartiosto kuin myös hänen oma rajavartioasemansa Vartiuksessa joustavat ja tukevat hienosti rajavartijan ja huippu-urheilun yhdistämistä.

– Toki työn yhdistäminen harjoitteluun vaatii suunnittelua ja tuo omat haasteensa niin allekirjoittaneelle kuin työsuunnittelijalle. Harjoitussuunnitelmani tulkinta on saattanut siis tuoda jokusen harmaan hiuksen myös vartioston päähän, joten nöyrä kiitos kärsivällisyydestä myös siihen suun-

taan, kiittää Jänkä.

Erika Jänkä on erittäin ylpeä saadessaan sanoa, että on rajavartija. Hän myös kokee, että myös muut ampumahiihdon parissa arvostavat hänen valitsemaa rajavartijan urapolkua.

– Työpäivät ovat hyvää vastapainoa ja irtaantumista tavanomaisesta urheilijan arjesta. Ison rajavartijan peruskurssin myötä ystäviä on ympäri Suomea eri vartioasemilla. Työyhteisö ja mukava ilmapiiri on yksi rajavartiuden parhaista puolista. Tulevaisuudessa, urheilu-uran jälkeen on monta mahdollisuutta kouluttautua ja viedä omaa osaamistaan eteenpäin, joten Rajavartiolaitoksen tarjoamat tehtävät monipuolisuudessaan ovat organisaation parhaita puolia, jatkaa Jänkä.

Markus Vuorela vastaavasti kokee, että Puolustusvoimien valmennusryhmästä on ollut merkittävä apu hänen hiihtouralla, niin leirityksen kuin valmennuksenkin suhteen.

– Työ antaa itselleni sopivan vastapainon urheilulle. Saan töissä ajatukset pois hiihdestä ja samalla pääsen hetkeksi pois urheilijan ”kuplasta”. Hyvä suunnittelu on avainsana yhdistettäessä huippu-urheilu ja työ. Kainuun rajavartiostolle, sekä Kuhmon rajavartioaseman työsuunnittelulle pitää antaa iso kiitos myönteisestä asenteesta urheilua kohtaan, kertoo Vuorela.

Vuorela pitää siitä, että Rajavartiolaitoksessa on paljon erilaisia mahdollisuuksia kehittyä uralla. Mukavat työ- ja kurssikaverit ovat hänen mielestään rajavartijan ammatin suola.

– Pidän rajavartijan työstä, koska koen sen monipuolisena. Olen päässyt tutustumaan moneen eri paikkaan ja minusta on hienoa, kun tunnen saavani kantaa oman korteni kehoon yhteiskunnan haastavissa tilanteissa, jatkaa Vuorela.

VÄSYMÄTÖN HARJOITTELIJA JA PERIKSIANTAMATON LUONNE

Kysyttäessä Erikalta mikä avopuoliso Markuksessa on parasta ja mitkä ominaisuudet hänessä ovat urheilijana huippuluokkaa, vastaa hän seuraavasti:

– Markus on väsymätön harjoittelija ja työntekijä. Hän on erittäin kunnianhimoinen ja hänellä täytyy olla monta rautaa tulessa, oli kyse sitten urheilu- tai siviilielämästä. Markus ei jää koskaan laakereilleen lepäämään ja sovitut hommat tulee varmasti tehdyksi. Jos joku homma ei heti onnistu, niin hän ei luovuta. Hän on myös aina valmiina auttamaan, oli kyseessä homma kuin homma tai tuttu tai tuntematon. Hän myös innostuu uusista jutuista ja on valmis kokeilemaan erilaisia harrastuksia. Olenkin saanut hänet huijattua metsästyksen pariin, johon hän tuntuu hurahtaneen

näin avopuolison näkökulmasta melkein jopa liikaakin.

Kysyttäessä vastaavasti Markukselta mikä avopuoliso Erikassa on parasta ja mitkä ominaisuudet hänessä ovat urheilijana huippuluokkaa, vastaus on seuraavanlainen:

– Erika on todella tinkimätön ja tarkka kaikissa asioissa mihin hän lähtee mukaan. Mikään asia ei saa olla tehty sinnepäin vaan juuri oikein. Hänellä on periksiantamaton luonne. Moni olisi varmasti heittänyt pyyhkeen kehään lukuisien loukkaantumisten kanssa, mutta Erika ei luovuta millään. Kilpailuhenkisyys näkyy monissa asioissa, ja joskus lautapelitkin otetaan liian vakavasti. Samojen ammattien tuomaa etua on henkinen tuki, kotona voi jakaa niin urheilu- kuin työasioita.

Pariskunnan yhteiset harrastukset painottuvat ketään kenties yllättämättä pitkälti luontoon ja liikuntaan. Kotona ollessaan lisäksi erilaisiin omakotitalon mukanaan tuomiin askareisiin.

– Jos emme puuhastele kodin tai urheilun parissa, niin meidät löytää sohvalta katsomassa vanhoja kotimaisia tv-sarjoja, kertoo Erika.

Markus kertoo metsäkanalinnustuksen syk-

syisin tempaavaan mukaansa. Toisaalta joskus harjoituspäivien välissä on yhdessä mukava käydä kahviloissa nauttimassa herkkuja.

OULUN MERIVARTIOYHDISTYKSELLE JÄSENTUOTE

TEKSTI JA KUVAT **TUOMO PAJULA**

Yhdistyksillä on perinteisesti ollut jäsentuotteita tarjolla, mutta Oulun Merivartioyhdistykseltä se vielä taannoin puuttui. Projekti alkoi reilu vuosi sitten, kun sopivia tuotteita alettiin kartoittamaan. Lähtökohta oli, että tuotteiden tulisi olla käytännöllisiä ja laadukkaita. Hintakaan ei saisi kivuta liian ylös.

Vaihtoehtojen kirjavasta joukosta ensimmäiseksi tuotteeksi päätettiin ottaa näppärä, asemaailmasta tuttua Smith & Wesson -nimeä kantava kääntöveitsi. Veitsi on todella kevyt ja näppärän kokoinen, joten se sopii hyvin esimer-

kiksi virkahaalarin hihataskuun.

Kahdesta eri mallista valittiin Tanto, jossa on kulmikas, sahalaitainen terä. Perusteena sahalaidalle olivat parempi kyky katkoa naruja ja köysiä nopeissakin tilanteissa. Veitsen erittäin terävä teräosa lukittuu avatessa ja mekanismin vapautus on tehty helpoksi. Toisella sivulla kahvassa on kiinnitysklipsi, jos veitsen haluaa kiinnittää vaikkapa vyölle. Terään merkattiin yhdistyksen nimi paikallisessa laserfirmassa.

Tuote on otettu hyvin vastaan ja ensimmäinen erä alkaa olla jo jaettu. Veitsen hinta on ollut jäsenistölle varsin edullinen, ainoastaan 8 euroa, josta yhdistys on kustantanut loppuosan. Lisätilaukset ovat maksaneet jäsenelle 16,90 eur kpl,

joka on laadukkaasta lasermerkatusta veitsestä hyvin kohtuullinen hinta.

ERIKA JÄNKÄ TÄHTÄÄ HUIPULLE

NUOREMPI RAJAVARTIJA ERIKA JÄNKÄN EDELLINEN KAUSI ELI 2019-20 OLI HIEMAN KAKSIJAKOINEN. ONNISTUNUT KISA KOKONAISUORITUKSENA JÄI UUPUMAAN, KUN HÄNEN JOKAISISSA KISASSA JOKIN OSA-ALUE TAKKUSI. USEIMMITEN PYSTYAMMUNNAN EPÄONNISTUMISET PILASIVAT SUORITUKSEN. JÄNGÄN SUURIMMAT HAASTEET KAUDELLA 2019-20 OLIVATKIN JUURI PYSTYPAIKALLA.

TEKSTI OLLI RANUA

Jängän harjoituskausi oli valitettavasti erilaisine terveysmurheineen varsin rikkonainen ja jo totutusti hän joutui lähemmään harjoituskauteen leikkauspöydän kautta.

– Ongelmista huolimatta kilpailukausi alkoi kotimaassa lupaavasti, mutta ennen kansainvälisen kauden alkua tullut sairastuminen johti siihen, että ensimmäiset kaksi trimesteriä helmikuun puoleen väliin kiersin IBU-cupia. IBU-cupin suoritukset kuitenkin nostivat minut Anterselvan MM-kisoihin, jossa pääsin hiihtämään viestiankkurina. Näin ollen uran ensimmäiset arvokisat, vaikkakin vain viestihiihtäjänä, nousee kauden 19-20 kohokohdaksi, muistelee Jänkä.

Anterselvasta Jängän kausi jatkui tuolloin maailmancupin merkeissä Tsekin Nove Mestossa. Maailmancup ja koko kausi 2019-20 paketoitiin yllättäen maaliskuun puolivälissä Kontiolahdella. Kauden lopetus oli ikimuistoinen paitsi koronan, myös Kaisa Mäkäräisen lopettamisen myötä.

– Kausi 2019-20 ei sinänsä tuloksien valossa ollut ollenkaan tyydyttävä, mutta nosti minut kuitenkin maajoukkueeseen, ensimmäisiin arvokisoihin ja takaisin maailmancupiin vuoden 2017 debyytin jälkeen, kertoo Jänkä.

Jängän viime vuoden harjoituskausi jatkoi useamman vuoden jatkunutta rikkonaista linjaa, kun huhtikuussa hän joutui yllättäen jälleen leikkauspöydälle. Harjoituskauteen lähtö viivästy selvästi. Kun hän viimein pääsi harjoittelussa vauhtiin, niin vasen sääri tulehtui. Korvaava harjoittelu oli varsin vahvasti läsnä juhannuksen tienoille saakka.

– Vaikeuksista huolimatta sain kesälle hyviä viikkoja ennen kuin elokuun puolivälissä oikean

jalan jalkapöydän kovien kipujen syyksi todettiin rasitusmurtuman alku. Hyvää korvaavaa harjoittelua toteutettiin tämänkin diagnoosin jälkeen, mutta syyskuun puolella selvisi, että sairastan sydänlihastulehdusta, joka tietenkin johti totaaliseseen harjoitus- ja hengästymiskieltoon, Jänkä muistelee.

Syksyn kovimmat harjoitusviikot muuttuivat Jängän kohdalla siis pitkävetiseen odotteluun. Hän sai kuitenkin juuri ennen maajoukkueen lumileiriä lokakuun lopulla luvan palata takaisin normaaliin harjoitteluun. Hän onnistui Oloksen lumilla karsintakisoissa omaksi yllätykseksi hyvin ja lunasti paikan maailmancupia kiertävään joukkueeseen.

– Tavoitteena minulla ei ole pelkkä osallistuminen tai maajoukkuevaatteet päällä kulkeminen, joten kansainväliset kisat ennen joulutaukoa olivat epäonnistuneita, eli eivät missään nimessä tyydyttäneet. Lisäksi viikko ennen joulutaukoa jouduin Itävallassa kolmeksi päiväksi sairaalahoitoon rajun äkillisen infektion seurauksena. Tämä

tietenkin vaikutti myös joulutauon harjoitteluun, kertoo Jänkä.

Rikkonaisen harjoituskauden ja kilpailukauden ensimmäisen trimesterin ongelmat tekivät kaudesta kokonaisuudessaan haastavan. Tammikuusta alkanut seitsemän viikon reissu maailmalla, sisältäen kolme viikkoa maailmancupin kisoja ja kaksi viikkoa MM-kisoja, olivat Jängälle varsinkin henkisesti raskaat, kun toivottua tulosta ei tullut.

– Anterselvassa 1600 metrin korkeudessa vietimme kolme viikkoa ennen MM-kisoja. Sopeutuminen huonossa kunnossa oli vaikea ja sopeutumisen jälkeen kuormitus kaikinensa ennen MM-kisoja meni pahasti yli. Neljännen viikon Pokljukaan siirryttyä sitkuttelin vielä korkeassa

ilmanalassa, mutta se vei viimeisetkin voimat. Kisojen kesken jouduin muuttamaan merenpinnan tasolle, jotta kierroksia saataisiin edes hieman alaspäin, kertoo Jänkä.

Tähän mennessä uran pahimman pettymyksen Erika Jänkä koki MM-kisojen pikamatkalla, kun 0+0 ammunalla haastavissa tuuliolosuhteissa hänellä oli kaikki avaimet saavuttaa uran paras sijoitus. Hän epäonnistui kuitenkin täydellisesti suksella.

– Kausi 2020-21 on ollut siis ennen kaikkea suuri oppimisen vuosi. Samoja virheitä ei tule toistaa. Jälleen kerran nähtiin kuinka tärkeää olisi saada ehjä harjoituskausi alle ennen kilpailukautta, sillä kuntoa on vaikea tiiviin kilpailukauden aikana viedä eteenpäin, kertoo Jänkä.

Jängän yksi isoimmista tavoitteista tulevalle harjoituskaudelle onkin säilyä ehjänä. Keväästä 2017 lähtien jokaiselle vuodelle on hänelle tehty vähintään yksi leikkaus. Olympiakautena 2021-22 olisikin hyvä pystyä katkaisemaan tuo neljän vuoden putki.

Kaudelle 2020-21 Jängän ehdoton tavoite oli yltää maailmancupin pisteille ja olla kauden parhaassa kunnossa Pokljukan MM-kisoissa. Valitettavasti kumpikaan edellä mainituista ei ole toteutunut.

– Viime kaudella muutama sekunti pisteistä yhdellä sakolla antoi uskoa siihen, että tuon tavoitteen täyttäminen ei olisi utopiaa. Kausi 2020-21 on siis kokonaisuudessaan ollut suuri pettymys. Toki harjoituskauden vakavienkin terveysmurheiden jälkeen on ehkä suoranainen ihme, että ensimmäistä vuotta olen kiertämässä koko maailmancup -kiertueen ja lunastanut paikkani MM-kisoihin, kertoo

Jänkä.

Koronakuplassa eläminen tarkoitti kauden aikana sitä, että kauden loputtua Jängällä on takana yli 40 koronatestiä ja viimeksi kotona Vuokatissa hän on ollut 5. tammikuuta. Reissussa jokainen urheilija asuu omassa huoneessaan ja mm. ostoksille ei ole mitään asiaa. Toisaalta rajoitusten puitteissa eläminen on tiivistänyt joukkuetta. #biathlonfamily todellakin pitää paikkansa Suomen joukkueen osalta.

– Vaikka omia onnistumisia ei talvelle ole mahtunut, niin muiden onnistumiset ja varsinkin miesten joukkueen upeat viestisuoritukset ovat olleet talven parasta antia ja luovat uskoa tekemiseen, lopettaa Erika Jänkä.

TESTAA PARHAISTA PARHAAT PATRUUNAT JA VOITA PALKINTO!

Varmista onnistumisesi harjoituksissa ja menestyksesi kilpailuissa ja testauta aseesi Lapua-pienoiskiväärinpatruunoilla ja valitse parhaiten aseesi sopiva patruunaerä! Kaikille testauspalvelua käyttäneille ja vähintään 2500 kpl Lapua-pienoiskiväärinpatruunoita ostaneille asiakkaille annetaan Lapua-lippalakki sekä Lapua-T-paita. Lisäksi jokainen osallistuu **5000 kpl .22 LR Center-X** –pienoiskiväärinpatruunoiden arvontaan! Kampanja on voimassa toukokuun loppuun saakka.

TESTAUSPALVELUA TARJOAVAT

LAPUALLA:

T:mi Punkari Olli
Olli Punkari
Vanhanpaukuntie 1
62100 LAPUA
0407374955
olli.punkari@hotmail.com

KONNEVEDELLÄ:

Best-Tester Oy
Veijo Sivula
Voipiovuorentie 50
44300 KONNEVESI
045 6770599
vsivula@gmail.com

Passion for Precision

SALOMON QUEST 4D GTX FORCES 2 EN

219,99€

Pistosuojattu jämä kenkä laskeutumissojalla. Näillä kelpaa rymytä missä vain! Kengässä vedenpitävä kalvo.

Värit: Musta tai Ranger Green

SALOMON XA FORCES MID GTX EN

179,99€

Isoveljeään kevyempi ja matalavartisempi malli. Pistosuoja, sekä laskeutumisuoja löytyvät myös näistä. Kengässä vedenpitävä kalvo

Värit: Musta

SALOMON SPEED ASSAULT

149,99€

Keveämpiä kenkiä meiltä ei löydy ja pohja pitää, oli jalkojesi alla sitten mutaa, juurakkoa tai vihollisesti veri lätäköinä.

Värit: Musta tai Olive Night

Maahantuonti:

MITEN OLIS KEVÄT UUSILLA KENGILLÄ?

VARUSTELEKA.FI
ARMEIJATAVARAN ERIKOISLIIKE

WWW.VARUSTELEKA.FI
INFO@VARUSTELEKA.FI
PUH. 010 320 3813

MYYMÄLÄ AVOINNA
MA-PE 10 - 20
LA 10 - 19 SU 12-17

VARUSTELEKA
HANKASUONTIE 11 A
00390 HELSINKI

MARKUS VUORELA JANOAA MENESTYSTÄ

NUOREMPI RAJAVARTIJA MARKUS VUORELA ANTAA KAUDESTA 2019-20 ITSELLEEN HYVÄN ARVOSANAN, VAIKKA IHAN KAIKKI TAVOITTEET EIVÄT TÄYTTYNEETKÄÄN. ENSIMMÄISENÄ TAVOITTEENA HÄNELLÄ OLI PÄÄSTÄ MAAILMANCUPISSA PISTEILLE, ELI 30 PARHAAN JOUKKOON. TOINEN TAVOITE OLI SAADA HENKILÖKOHTAINEN SM-MITALI.

TEKSTI OLLI RANUA KUVA JESSE VÄÄNÄNEN SHL

Tavoitteena Vuorelalla on toki kehittyä urheilijana jokaisella kaudella mahdollisimman paljon. Hän saavuttikin ensimmäisen aikuisten sarjan henkilökohtaisen SM-mitalin

Vöyrillä, pronssia 15km perinteisen hiihtotavan kilpailussa. Markus Vuorela voitti Vöyrillä myös pariviestin SM-kultaa yhdessä seurakaverinsa ja Puolustusvoimissa työskentelevän kersantti Ristomatti Hakolan kanssa.

– Maailmancupissa parhaaksi sijoitukseksi edellisellä kaudella jäi 32. sija. Kovimpana suorituksena pidän kuitenkin Norjan Lillehammerissa hiihdettyä 30km skiathlon -kisaa, jossa olin 35. Norja kun sai kotimaassaan laittaa viivalle 15 miestä normaalin kuuden sijaan, muistelee Vuorela.

Vuorela pääsi myös ensimmäistä kertaa maailmancup -tasolla Suomen viestijoukkueeseen ankkuriksi. Kilpailukausi jäi kuitenkin harmittavan lyhyeksi, kun maaliskuussa korona tyhjensi kilpailukalenterin.

– Kausi oli kaikin puolin onnistunut. Askel ylöspäin tuli otettua. Kestävyyssurheilussa kun harvoin kovin isoja loikkia pystyy kerralla ottamaan, kertaa Vuorela.

Harjoituskausi viime keväästä syksyyn sujui Markus Vuorelalla hyvin. Alkukeväästä ja kesästä hän oli komennuksella länsirajalla Torniossa.

– Komennukset oli varmasti hyvä asia harjoittelunkin kannalta. Silloin sai selkeän levon ennen tulevaa harjoituskautta, eikä ensimmäisinä harjoituskuukausina saanut itseään kulutettua loppuun niin, että elokuussa olisi jo aivan piipussa, muistelee Vuorela.

Vuorela lähti painottamaan harjoittelua tähän kauteen omien heikkouksiensa kautta. Niissä saatiinkin hyviä tuloksia.

– Maajoukkueleirit alkoivat totuttua myöhemmin, vasta heinäkuun lopulla. Vuoden aikana kotimaan leiritykseen onkin saanut tottua, kun kaikki maajoukkue- ja Puolustusvoimien ryhmän

leirit pidettiin asuinpaikallani Vuokatissa. Vuokattiin pyrittiin luomaan mahdollisimman turvalliset puitteet ryhmäharjoitteluun koronatilanne huomioiden ottaen, kertoo Markus Vuorela.

Kauteen 2020-21 lähdettäessä oli Vuorelalla ilmassa paljon kysymysmerkkejä. Tuoreessa muistissa oli kevään kilpailujen peruuntumiset, joten isoimmat odotukset olivat aina seuraavassa kilpailussa. Eli saadaanko niitä ylipäättään pidettyä ja vietyä turvallisesti läpi.

– Pitkjänteisiä kilpailusuunnitelmia oli mahdoton tehdä, kun kilpailut saattoivat todella nopeasti siirtyä tai peruuntua koronatilanteen vuoksi. Tavoitteena kaudelle on ollut sijoittuminen lähemmäs top 20 sijoja ja SM-kisoissa tavoitteena mitalit.

Kilpailukausi lähti käyntiin kotimaassa kansallisilla kilpailuilla. Vuorela sai niissä hyvää menestystä, joten hän odotti Rukan maailmancupia innolla.

– Olin hyvässä kunnossa, mutta en saanut aivan napionnistumista heti Rukalla. Tour de Skillä vuodenvaihteen jälkeen sain tähän asti parhaat saavutukseni. Sveitsissä olin heti ensimmäisissä kisoissa 26. ja 29. Kiertue jatkui Italian Toblachiin, jossa olin 15km vapaan kilpailussa 24. ja 15km perinteisen takaa-ajossa 25., muistelee Vuorela.

Tour de Skin viimeiset kilpailut käytiin Val di Fiemmessä. 15km perinteisen yhteislähdössä Vuorela oli 16. ja seuraavana päivänä perinteisen sprintissä peräti seitsemäs. Loppunousussa kahdeksan kilpailun rasitus kymmenen päivän aikana alkoi jo tuntua ja Vuorelan jalat oli aivan tyhjä – sijoitus oli 43.

SM-kisoissa Pyhjärvellä Vuorelalle tuli hopeaa pariviestistä yhdessä Ristomatti Hakolan kanssa. Henkilökohtaisella matkalla 15km vapaalla hän oli viides.

– Olin pitkään tavoitellut maailmancup-tasolla pääsyä 30 parhaan joukkoon. Sen tavoitteen täytyminen oli kova helpotus, sillä se tuntui olevan jonkinlainen rajapyykki urallani, kertaa Vuorela.

Markus Vuorela tunnustaa, että ensimmäiset arvokisat olivat jännittävä kokemus.

– Oli mahtava kuulua Suomen joukkueeseen ja edustaa Suomea. Toki tunnelmaa hieman

latisti yleisön puuttuminen. Ajattelin etukäteen, että hyvänä päivänä pystyn hiihtämään sijoista 20-30. Skiathlonissa olin lähellä todella hyvää onnistumista, kunnes kaaduin toiseksi viimeisellä kierroksella sijalta 23. Harmitti todella paljon tulla maaliin sijalla 34, muistelee Vuorela.

15km vapaan kilpailussa Vuorela sai kelpo-suorituksen ja oli 28.

– Kilpailun jälkeen rinta oli todella kipeä skiathlonin kaatumisen takia ja jouduin jättämään väliin 50km perinteisen kuninkuusmatkan, kuten myös kauden viimeisen maailmancup-viikonlopun Sveitsissä.

Kauden 2020-21 mukavimmaksi muistoksi Markus Vuorela mainitsee Tour de Skin onnistumiset ja MM-kisa hurmoksen, kun hyvät kaverit voittivat MM-hopeaa.

– Ensi kausi on todella tärkeä, sillä tähtään urani ensimmäisiin olympialaisiin, jotka pidetään Pekingissä. Olympialaiset kilpaillaan korkealla, ohuessa ilmanalassa, joten korkeanpaikanharjoittelu ja kova hapenotto kyky on varmasti isona teemana harjoittelussa, kertoo Vuorela tavoitteistaan.

Vuorela kertoo kilpailujärjestelyjen onnistuneen sekä maailmancup- että MM-kisoissa hyvin. Koronatartuntoja ei juurikaan ole ollut, joten terveysturvallisuuden taso on ollut korkea kuluneella kaudella. Vuorelalle on kauden aikana tehty yli 30 koronatestiä.

Dinotefuraani, Pyriproksifeeni, Permetriini

Vectra® 3D

Torjuu
puutiaiset,
hyttysset,
sääsket,
pistokärpäset...

Vectra® 3D on uusi, innovatiivinen alkuperäislääke, joka sisältää ainutlaatuisen, patentoidun vaikuttavien aineiden yhdistelmän. Vectra® 3D karkottaa ja tappaa puutiaiset ja hyönteiset jo ennen kuin ne ehtivät purra. Säännöllisesti neljän viikon välein annosteltava Vectra® 3D on vaivaton tapa suojata koira tehokkaasti ulkoloisia vastaan.

- 1 **Karkottaa tehokkaasti**
ja tappaa nopeasti heti kontaktista
- 2 **Hyttysset ja pistokärpäset**
puutiaisten ja kirppujen lisäksi
- 3 **Innovatiivinen pipetti**
on kätevä käyttää ja hellävarainen koiralle

Vectra 3D paikallisvaleyliuho koirille. Vaikuttavat aineet: dinotefuraani, pyriproksifeeni ja permetriini. **Käyttöaiheet:** Valmistellaan on yhtäjaksoinen akaridinen ja karkottava vaikutus *Rhipicephalus sanguineus* ja *Ixodes ricinus* -puutiaisia vastaan yhden kuukauden ja *Dermacentor reticulatus* -puutiaisia vastaan kolmen viikon ajan. Karkottava vaikutus estää hietasääskiä, hyttysiä ja pistokärpäsiä pistämästä yhden kuukauden ajan. Hyönteisiä tappava vaikutus hyttysiä ja pistokärpäsiä vastaan kestää yhden kuukauden ajan. Kirpputartuntojen ennaltaehkäisyyn ja hoitoon. **Vasta-aiheet:** Ei saa käyttää kissoille. **Varoitimet:** Kissat on syytä pitää erossa käsitellyistä koirista vahinkoaltistuksen estämiseksi, kunnes annostelukohda on kuivunut. Ei alle 7 viikon ikäisille koiranpennuille tai alle 1,5 kg painoisille koirille. Vältä valmisteesta joutumista koiran silmiin. Koiria ei tulisi päästää uimaan ennen kuin 48 tuntia on kulunut hoidosta. **Haittavaikutukset:** Ohimeneviä oireita kuten annostuskohdan punoitusta, kutinaa ja muita epämukavuuteen viittaavia oireita, hyperaktiivisuutta, ääntelyä tai ahdistusta, uneliaisuutta, anoreksiaa ja lihaskipua, on raportoitu harvoissa tapauksissa. Ataksiaa, oksentelua ja ripulia on kuvattu hyvin harvoissa tapauksissa. **Tiineys ja laktatio:** Valmisteen turvallisuutta tiineyden ja laktation aikana ei ole selvitetty. **Annostus ja antotapa:** Paikallisvaleyliuho. Sopiva pipettikoko valitaan koiran painon mukaan. **Pakkaukset:** 3 x 0,8 ml (1,5-4 kg), 3 x 1,6 ml (4-10 kg), 3 x 3,6 ml (10-25 kg), 3 x 4,7 ml (25-40 kg), 3 x 8,0 ml (>40 kg). **Myyntiluvan haltija:** Ceva Santé Animale, Ranska. **Täydellinen valmisteyhteenveto:** vetmedic.fi

LIITTO JA TYÖNANTAJA NEUVOTTELEVAT

Jälleen on menossa neuvottelut työnantajan ja työntekijöiden välillä. Toimittajamme pääsi karpäsenä kattoon seuraamaan neuvottelupäivää.

Tervetuloa mukaan!

Henkilöiden oikeiden nimien ja sukupuolien häivyttämiseksi käytämme jatkossa heistä seuraavia nimiä: Työnantajan edustaja = Heijo

Työntekijöiden edustaja = Penja

Mukana oli useita edustajia kummallakin puolella, mutta emme mainitse heitä vaan joudutte kuvittelemaan itse.

Neuvottelut aloitettiin aamupaläpöydästä kohteliaisuuksia vaihdellen, mutta ei kuitenkaan liian lämpimästi.

Heijo: - Huoment!

Penja: - Huoment!

Kumpikin nielaisi lopun huomenesta ettei olisi mennyt liian tuttavalliseksi.

Melkoisen kylmä tuuli tuolla ulkona. Pakkas-takin oli yli 15 astetta, sanoi Penja ottaessaan kahdeksatta viineriä lautaselleen.

- Ei se niin kylmältä tunnu, kun laittaa kunnolla vaatetta päälle, vastasi Heijo. Meillä mittari näytti yhdeksän astetta. Hän otti samalla koko kattilallisen puuroa tarjottimelleen.

Sattumalta samaan ravintolaan osunut rajavartiosotas kyseli neuvottelujen edistymistä ja että paljonko palkka nousee. Kumpikin nyökkäsi yhtä aikaa paikan järjestysmiehelle, joka tuli pian ohjaamaan rajavartiosotilaan ulos.

Penja otti hänen paikoilleen jääneeltä tarjottimelta sämpylän ja Heijo joi maitolasin tyhjäksi.

Aamiaista jatkettiin tuijottamalla toisia silmiin. Kummankaan katse ei laskenut ja Penja joutui haromaan viimeistä viineriä kahdesti ennen kuin se osui käteen. Puuroa oli helpompi kauhoa suoraan kattilasta laskematta katsetta.

Pidettiin vielä sikaritauko ja kumpikin poltti paksun kuubalaisen, jonka jälkeen aloitettiin neuvottelut.

Neuvottelumusiikkina kuultiin tällä kertaa Vivaldin Neljä vuoden aikaa.

Penjan puhelin soi juuri kun neuvotteluja oltiin aloittamassa. - Anteeksi, hän sanoi ja poistui käytävään.

Penja!

- Arttu täällä mukavilla asioilla soittelee, enhän soittanut huonoon aikaan.

Penja: Ei ollenkaan, kerro vaan

Arttu: Joo, katteltiin että olet tilaillut Valittuja paloja kahdeksan vuotta sitten niin mitäs tykkäsit lehdestä?

Penja: No ihan hyvä lehti kyllä, mutta fontti saisi olla isompi. Ja välillä tuntuu, että juttuja on pätkitty.

Arttu: Joo, no sitä samaa on täälläkin ihmetelty. Eihän sitä juuri kukaan enää tänä päivänä tilaa. Mites tuo Tekniikan maailma, onko tuttu lehti ja on varmaan niin mitenkä laitettaisko semmoinen tulemaan.

Olis hyvä tarjous vuodeksi eteenpäin.

Penja: Mitäs siinä tulee kaupan päälle?

Arttu: No voisin laittaa vaikka hammastahnapursottimen ja uuden Fiat Punton tulemaan. Miltäs kuulostaa?

Penja: Hyvältäähän se kuulostaa, mutta saako sitä suoraan kymmenen vuoden tilauksena?

Arttu: Ilman muuta saa. Laitetaan sellainen tulemaan. Mukavia lukuhetkiä sinne Espooseen.

Penja: Olen Helsingissä.

Arttu: Ihan sama. Kuulemiin.

Penja: Kuulemiin.

Penja palasi neuvottelupöytään. Heijo oli poistunut huoneesta ja pumpptasi parhaillaan polkupyöräänsä ilmaa. Hän tarkisti ilmanpaineet vielä puntarilla ja meni sitten pesemään kätensä ja siitä suoraan neuvotteluhuoneeseen.

No niin, aloitellaanko sitten pikkuhiljaa. Laitatteko Vivaldia vielä hiukan isommalle, kiitos!

Musiikki koveni ja Heijo aloitti.

No niin, mitäs valittamista teillä on tällä kertaa?

Penja: En sanoisi, että valittamista, mutta onhan tässä asioita, joihin kaivattaisiin parannusta.

Ensinnäkin palkat ovat liian suuria. Eikä kun siis liian pieniä.

Heijo nousi seisomaan ja huusi kädet ylhäällä: - Kuulitteko, se sanoi, että palkat ovat liian suuria! Palkat ovat liian suuria! Hahhaaa hahaa ei voi muuttaa enää mitä ensin sanoi. Eiköhän tässä voida vähän joustaa ja suostumme tiputtamaan ansiotasoa, sanotaanko 28% seuraavan sopimuskauden aikana.

Penja: E!!!! Se oli vahinko. Mutta olkoon, jätetään hautumaan tuo asia.

Heijo: No niin, oliko jotain muuta valitettavaa?

Penja: No onhan näitä epäkohtia mitä pitäisi käydä läpi. Eräessä yksikössä on alettu kellottamaan töhintuloaikoja ja sieltä poistumisia.

Heijo: No mitäs siinä on kellottamista. Työaika alkaa johonkin aikaan ja loppuu johonkin aikaan.

Penja: No joo mutta nyt on taisteltu siitä, että mitenkä tuota tulkitaan. Osa on astunut työpaikan kynnyksen yli katsoen aikaa taskukellostaan ja työnantaja on taas sitä mieltä, että ainut oikea aika on se, minkä atomikello näyttää.

Heijo: Niin. Kyllähän se nyt on selvää, että atomikello on tarkempi.

Penja: No ei kai nyt voi olettaa, että kaikki hankkivat itselleen atomikellon. Halvimmatkin maksavat yli 7000€

Heijo: No työnantajalle se on ihan sama mistä kellosta aikaa katsotaan, kunhan kaikki ovat paikalla silloin kun atomikello lyö tasan.

Se on ihan jokaisen oma asia mihin rahansa laittaa. Itse kyllä ostaisin atomikellon, ettei tarvitsi tällaisista asioista kitistä.

Penja: Huokaus. Hyvä on, olkoon. Ja toinen asia on sitten se, että osassa työpaikkoja on alettu tulkitsemaan, että rappusissa kulkeminen ei ole työaikaa vaan vapaa-aikaa.

Heijo: Siis mitä. Että rappusissa kulkeminen tapahtuisi aina vapaa-ajalla?

Penja: Niin, aivan uskomatonta mutta tällaista on puhuttu.

Heijo: No mutta tuohan on loistava ajatus. Jos sitä oikein ajattelee niin mitäs työasioita siinä pystyy muka samalla tekemään tai ajattelemaan kun nousee tai laskeutuu portaita pitkin. Monet kulkevat niitä muutenkin tahallaan ihan kuntoilumielessä. Tästä emme kyllä jousta. Portaissa kävely on ehdottomasti vapaa-aikaa.

Penja: Ei ole. Uskomatonta että edes keskus-
telemme tästä asiasta.

Heijo: Itse otitte esille. No, onko muuta valittavaa.

Penja: Älkää puhuko koko ajan valittamisesta. Mutta siihen palkka-asiaan. Vaadimme lentäjille lisää lisiä ja koiramiehille myös omat ruoat korvattaviksi. Ja muille 1200 markan korotusta kuukausipalkkaan.

Heijo: Okei, lentäjät saavat lisänsä, mutta miksi työnantajan pitäisi maksaa koiramiesten ruoat?

Penja: No pitäähän heidän syödä itsekin joskus.

Heijo: Totta, olkoon menneeksi mutta ravinto-
lassa ei saa syödä joka päivä.

Penja: Ei tietenkään.

Heijo: Ja tarkoittatko euroja, kun puhuitte
palkankorotuksesta

Penja: Puhuin markoista, mutta euroina vaadimme 400 euron korotusta.

Heijo: Ei tipu senttiäkään.

Penja: 300€

Heijo: Ei senttiäkään

Penja: 200€

Heijo: Ei senttiäkään

Penja: 100€

Heijo: Ei senttiäkään

Penja: 100 mk

Heijo: Ei!

Penja: Selvä, se on sitten hihstaravistuslakko edessä.

Heijo: Mikäs se on?

Penja: No määrättömän ajan verran ravistamme hihasta kaikki luvut tilastoihin!

Heijo: Ei käy. Sehän olisi katastrofi. Toimintamme perustuu siihen, että meillä on uskomattoman tarkat tilastoinnit.

Penja: No antakaa sitten periksi edes jossain.

Heijo: Emme anna.

Penja: No eihän tämä sitten etene mihinkään.

Heijo: Ei niin.

Penja: Se on sitten lakko. Ja monenlaisia lakkoja tuleekin.

Heijo: Höh, luulin jo, että unohditte ne.

Penja: En unohtanut.

Heijo: Sovittaisiinko niin että jos unohdetaan nyt nämä epärealistiset palkankorotuspuheet ja jätämme sitten askelmittarivaatimukset pois ja lisäämme hieman työaikaa.

Penja: No eihän tuossa ole mitään järkeä. Miten niin lisää työaikaa ja mikä askelmittari? Te yritätte koko ajan vaan hämätä ja tehdä mitä

uskomattomampia ehdotuksia ja joku niistä menee sitten vahingossa läpi, kun emme ehdi torjua kaikkia.

Heijo: Olemme tuomassa askelmittareita työpaikoille, jotta saisimme laskettua paljonko ihmiset käyttävät aikaa ja askelia matkatessaan autoilleen ja metrooton koska osa yritetään tehdä työajalla.

Penja: Niin ja se rappusissa kulkeminen

Heijo: Sekin.

Penja: Mutta ne palkankorotukset. Antakaa edes tonni.

Heijo: Ei anneta.

Penja: Te ette edes yritä neuvotella.

Heijo: Juu emme.

Penja: No sitten se on sama pitää ruokautunti nyt ja jatketaan sitten varallaolojen käsittelyä.

Heijo: Ei pidetä eikä jatketa.

Penja: Hetkinen, oletteko te...ettehän te nyt voi näin tehdä...oletteko te robotti?

Heijo: Ei pidetä eikä jatketa.

Penja: Robotti sinä olet. Odotahan hetki.

Tässä on tämmöinen sivu, jossa on kahdeksan kuvaa. Näytä kaikki kuvat, joissa on suojatiet.

Heijo: Tuo ja tuo.

Penja: Väärin. Kokeillaan vielä uudestaan.

Paljonko on 8+4?

Heijo: 12

Penja: No tuo on helppoa robotille. Katotaan kuvia uudestaan. Näytä kaikki kuvat missä on auto?

Heijo: Ei pidetä eikä jatketa.

Penja: Tätä on ihan turha jatkaa. En aio neuvotella robotin kanssa.

Olisi pitänyt heti hoksata, ettei kukaan syö kokonaista kattilallista puuroa aamupalalla.

KURVARIT

KUHMON METSÄPEURAT

METSÄPEURA (RANGIFER TARANDUS FENNICUS, SUOMEN PEURA) PALASI UUELLEEN MAAMME ELÄIMISTÖÖN PYSYVÄSTI 1950-LUVULLA, JUURI KUHMOSSE. ENSIMMÄISET HAVAINNOT PEUROISTA TEKIVÄT RAJAMIEHET. ALUKSI IHMETELTIIN LAMPAANPAPANOITA MUISTUTTAVIA JÄTÖKSIÄ PARTIOPOLUIILLA JA SITTEN NÄHTIIN ENSIMMÄINEN PEURAKIN, HYVÄSARVINEN HIRVAS HUTUNSI LMÄN SUOLLA, RAJAMERKKI 673:N LÄNSIPUOLELLA. TÄSTÄ ALKOI PEUROJEN PALUU TAKAISIN MAAHAMME, JOSTA SE HÄVITETTIIN SUKUPUUTTOON 1800-LUVUN LOPULLA JA SEURAAVAN VUOSISADAN ALKUVUOSINA. VIIMEISET YKSILÖT IKIMUISTOISESTA PEURAKANNASTA PYYDETTIIN LÄHES SAMOILTA PAIKOILTA, JONNE PALUU PUOLIVUOSISATAA MYÖHEMMIN SUUNTAUTUI.

TEKSTI JA KUVAT **ARI KOMULAINEN**

Jorma Ollikainen on määritellyt Pienin-gän salon alueeksi Repola – Rukajärvi – Paatene – Porajärvi – Repola välisen alueen. Ollikainen toimi jatkosodan vuosina Pieningässä sotilashallinnon palkkaamana metsästäjä/kalastajana. Ollikaisen Savon Sanomiin kirjoittamista kertomuksista koottiin postuumisti erinomainen teos: Pieninkä – Erätarinoita Itä-Karjalasta 1942-44. Toinenkin kirja sotavuosilta, Sakari Satamo: Vienan saloilta ja vesiltä, kertoo erämiesten sattumuksista todella riistarikkaassa salossa. Molemmista kirjoista käy selville se, että jatkosodassa sotatoimet koskettivat tätä Ollikaisen määrittämää Pieningän aluetta vain harvojen teiden suunnassa. Hyökkäysvaiheen päätyttyä asemasotavaiheessa kenttävartiolinjalla – jonka pituus oli yli 200 kilometriä – sodan tuho vaikutus Pieningän ikiaikaiseen rauhaan oli lähes olematonta. Pieninkä oli riista-aitta tyhjiin pyydettyyn Suomeen verrattuna. Satamon kirjassa on tykkimies Paavo Nissisen kuvaus, jossa hän kuvailee erään erämaanjärven ”paraatiksi” nimeämänsä peuratoken ohimarssia: ”Jättiläislauma lähti liikkeelle. Eläimet olivat varmaankin yöpyneet järvellä. Me saimme seurata ikään kuin paraattia, kun lauma kulki järven jäätä ohitsemme. Koitin Kettusen kanssa laskea eläinten määrää ja kun olimme pääs-

seet suunnilleen lauman puoleenväliin, olimme laskeneet 1600 yksilöä. Siis laumassa täytyi olla yli 3000 peuraa.”

Sotien jälkeen Pieninkä toimi voittamattoman puna-armeijan suojeluksessa rauhoitus- ja suojelualueena, josta peurat palasivat takaisin Suomeen. Nykyään Pieningässä on peuroja varmasti sotavuosia vähemmän, itselläni on vain yksi näköhavainto vaatimesta ja vasasta. Kevättalvella reilun 50 peuran jäljet ovat suurin määrä, joita on tavattu samalla kertaa, vaikka noilla Pieningän peura-alueilla on tullut vuosien mittaan retkeilyä hyvinkin paljon.

ELIMYSSALO SUOJELTIIN VASOMISALUEEKSI

1970-luvulle tultaessa ja vuosikymmenen puoli-väliin mennessä peurojen ekspansio oli laajentanut niiden asuinalueita Kuhmossa valtakunnan ja Lentuanjärven väliselle alueelle. Peuroja arvioitiin silloin olevan noin 400 yksilöä. Pääosa vaatimista palasi vasomaan Neuvostoliiton puolelle Pieninkään, mutta Elimyssalosta muodostui Suomen puolella tärkein vasomisalue.

Tuolloin hakkuut alkoivat piirittää Elimyksen aluetta ja suunnitelmassa oli koko alueen ottaminen metsätaloudekyttöön. Tällöin Martti Montonen vedosti parhaat metsäpeurakuvansa ja marssi presidentti Urho Kekkosen puheille. Tällä oli vaikutusta ja Kekkosen mahtikäskyllä

Hakkuaukeiltakin löytyy kantojen ja kivien kupeilta jäkälää, joka on peurojen tärkein talviaikainen ravinto. Monessa peuratokassa näkee pannoitettuja peuravaatimia. Vain vaatimet saavat kaulaansa panna, koska hirvaiden niska paisuu rykimäaikaan. Lisäksi vaatimia seuraamalla saadaan selville vuosittaista vasatuottoa ja sen hävikkiä.

Elimyksen alue rauhoitettiin hakkuilta ja 1977 perustettiin 1977 Elimysjärven luonnonhoitomet-sä. Aluetta laajennettiin 1990, jolloin se liitettiin yhtenä luonnonsuojelualueena Ystävyden puistoon, joka koostuu Suomen ja Venäjän puoleisista suojelluista luontokohteista.

PEURAN SORKKIEKSI NAPSE ON HILJENNYT ELIMYSSALOSSA

Martti Montosen 1974 koostamaa Suomen peura-kirjaa pidetään yhtenä parhaimmista luonto-kirjoista, niin tekstin kuin kuvituksenkin osalta, mitä Suomessa on luontoaiheisia kirjoja koskaan julkaistu. Montosen tehdessä peuroista tiedon-keruu- ja valokuvausretkiä Kuhmoon 1960-luvun lopulta alkaen, oli Elimyssalo tärkein kohde, josta peuroja löytyi keskitalvea lukuun ottamatta.

Viime vuosina on Elimyssalo hiljentynyt ainakin peurojen sorkkien napseelta. Nykyään saloa piirittävät Suomen puolella kaupalliset petojen valokuvaamiseen perustetut syöttöpaikat ja peurat ovat poistuneet alueelta, jonne on kerääntynyt luonnottoman tiheä petokanta. Metsäpeuravaatimet eivät enää vaso Elimyssalossa.

Vanhempi rajavartija Hannu Heiskanen on ohjannut rajakoiria yli 22 vuotta Kuhmon Venäjän vastaisella rajaosuudella. Eläkepäivät odottavat vajaan puolentoista vuoden päässä. Peurat ja niiden jäljet ovat tulleet tutuiksi, sillä rajakoiria ilmaisee kaikki jäljet, jotka sen tarkka hajuaisi maastosta poimii.

”Kyllä peurahavainnot painottuvat kevääseen ja syksyyn. Keväällä lännestä talvehtineet peuravaatimet vaeltavat rajan yli vasomisalueilleen ja tulevat syksyllä päinvastaiseen suuntaan takaisin. Vaadinten mukana kulkevat vasat, nuoria peuroja ja jokunen hirvaskin”, on Hannu päätellyt

havaintojensa pohjalta.

”Raja-alueella ei ole mitään pysyvää peura-kantaa. Läpi ne tästä menevät, lähinnä noiden harjannemaastojen kautta. Peuroja tavataan etenkin syksyllä noilla vaelluksilla myös Jämsä-ässä, meidän rajavartioaseman lähetyvillä, näin oli myös viime lokakuussa.”

KUHMON PEURAKANTA HUIPUSSAAN 2000-LUVUN ALUSSA

Parhaimmillaan Kuhmon peurakanta oli vuonna 2001, jolloin laskettiin peurojen lukumääräksi yli 1700 yksilöä. Talvilaitumet olivat silloin Kontio-mäessä ja Ristijärvellä. Siitä olisi ollut vain pieni siirtymä Oulujärvelle ja sen tarjoamiin todella hyviin jäkäläköihin. Toiveena oli, että Kuhmon ja Suomenselän erilliset peurapopulaatiot olisivat päässeet yhdistymään, jolloin Suomenselän peurakanta olisi saanut uutta verta geneettisesti kapeaan perintöaineeseen.

Nykyään noin 1450-1500 peuraa käsittävä Suomenselän peurakanta on peräisin siirretyistä kahdeksasta vaatimesta ja kahdesta hirvaasta, jotka siirrettiin vuosina 1979-1980 Kainuusta Suomenselän Kivijärvelle, Salamajärven kansallispuistoon.

Peurapopulaatiot eivät ole yhdistyneet, vaikka Suomenselän peurojen etujoukko onkin viime vuosina vaeltanut kohden pohjoista, Pyhännän ja Kestilän tasolle ja siitä pohjoiseen vasomaan. Ssamalla Kuhmon kanta alkoi jyrkästi pienentyä ja Kuhmon talvehtivat peurat vetäytyivät takaisin itää kohden. Viimeisimmän laskennan mukaan vuodelta 2018 on Kuhmon peuroja noin 720 yksilöä ja talvehtimisalueet sijaitsivat pääosin Sotkamossa.

Karhut saalistavat etenkin nuoria vastasyntyneitä vassoja. Metsäpeuravaatimet vasovat vuosittain samoille paikoille ja jotkut karhut oppivat nämä paikat, jolloin syntyneen vasan on kriittisten ensimmäisten elinpäivien aikana suuri mahdollisuus päätyä nälkäisen karhun ateriaksi.

PEDOT ROKOTTIVAT

Mikä kutisti alle puoleen vuosituhatvuoden vaihteen jälkeen lupaavasti kasvaneen Kuhmon peurapopulaation? Luonnonvarakeskuksen peuratutkija Antti Paasivaara kertoo, että he ovat seuranneet yli 250 pannoitetun Kainuun metsäpeuran vasontaa reilun kymmenen vuoden aikana. Vaatimet tuottavat vassoja hyvin, mutta vassoista selviää vain noin puolet kesän yli. Vasat kelpaavat kaikille pedoille, mutta niitä kuolee myös sairauksiin ja tapaturmiin. Pantavaatimia verottavat eniten suurpedot, joista susi on merkittävin saalistaja. Myös liikenne, tapaturmat ja sairaudet vaativat veronsa.

Todennäköisesti petojen vaikutuksesta lupaavasti kasvanut Kuhmon peurakanta romahti muutamassa vuodessa alle puoleen ja niissä lukemissa kanta on sinnitellyt näihin päiviin asti. ja Syksyn laumarakennelaskentojen perusteella metsäpeurojen vasatuotto on jo hiukan kohentunut aallonpohjastaan.

Paasivaaran mukaan susien reviirit keskittyvät itärajan tienoille ja se alue on tyhjentynyt peuroista muulloin kuin vaellusaikaan. Samalla kun karhun pyntilupia on peura-alueelle myönnetty kaksinkertainen määrä normaalista, on vasahävikki pienentynyt. Tämän hetken peurakantojen tilanteesta Paasivaaraa kertoo, että Suomenselän kanta todennäköisesti kasvaa edelleen ja Kuhmon kanta on vakaa.

SOPEUTUMINEN ON OIVA OMINAISUUS

Tämän tekstin julkaisuhetkellä olemme eläneet koronapoikkeustilassa noin vuoden, joten voitaisiinpa puhua jo jonkinasteisesta korona-arjesta. Monet arjessa vaadittavat ma-
neerit ovat jo uponneet selkärankaan, joten ne sujuvat suurempia ponnisteluja aiheuttamatta. Olemme oppineet käyttämään käsidesiä niin, että orvaskesi kuoriutuu kämmenistä kuin nahka kynn päältä, sekä päässeet maistamaan hengityksen helppoutta suojaimilla suojattujen hengityselimiemme myötä. Ihminenhan on sopeutuvainen tapaus, joten tästä on tullut pikkuhiljaa uusi normaali. Samalla tavalla elinympäristön muutoksiin sopeutuu myös rajavartija - jos ei muuten niin käskyllä.

Sopeutuminen on oiva ominaisuus, koska Kaakossa elämä ei koskaan ole kullille normaalia, vaan aina tulee eteen uutta ällistelyn sekä ihmetyksen aiheita. Yksi työyhteisömme hienous onkin ollut, kun olemme päässeet partioautoissa sekä -majoilla, kuin myöskin kahvihuoneissa asioiden tolaa toistuvasti äimistelemään. Lähes loputon aarrea, jos vain näitä tarinoita kirjoittelisi ylös ja tekisi vaikka kovakantisen julkaisun.

Yksikin päivä naureskeltiin mehevälle muistolle, kun keväällä sisäministeri Ohisalo oli Torniossa tarkastuskäynnillä. Jälkikäteen suurta huvitusta herätti kaakonmiehissä erään hieman kokeenemman virkaveljen tokaisu: ”liekkö tämä muka ensimmäinen kerta, kun kultaviivat eivät ymmärrä hevonnä”, kun tiukempi tilanne on päällänsä”, kun ministeri Ohisalo uteli kullen mietteitä tilanteesta. Vastauksen kuultuaan Ohisalo vain korrektisti hymähti sekä ymmärtäväisesti nykytteli päätään. Kuitenkin työyhteisöllemme hän antoi kokonaisuudessaan hyvin asiallisen sekä rohkaisevan mielikuvan itsestään. Muutenkin hänelle täytyy antaa täydet pisteet ammattikuntamme puolustamisesta julkisuudessa, varsinkin ajalta, jolloin ei muualta kukaan rojhennut tukeaan yksittäisille rajatyrnääjille antaa. Julkisesti korostettiin vain virkamiehen omaa vastuuta – ja sehän näissä hommissa kannetaan.

Tuskinpa kovinkaan moni meistä voisi olla eri mieltä siitä, etteikö ministeri Ohisalo olisi pestinsä mallikkaasti hoitanut. Tästä esimerkkinä päällikön jouluihin tervehdys antoi sellaisen kuvan, että myös budjettipöydässä ministerimme on suoriutunut vähintäänkin kiitettävästi. Varoja on virastollemme myönnetty tämän kriisin hoitamiseen luultavasti niissä määrin, että siitä emme pääse napsimaan. Näiden varojen järkevästä käytöstä

taas jokainen saa olla mitä mieltä haluaa.

Olenkin aina ihmetellyt firmamme linjaa siitä, kuinka säästöjä pitää saada kustannuksia kaihtamatta. Tämä konkretisoituu hävyttömyydessään, kun saapuu koulutustilaisuuteen erälle nimeltä mainitsemattomalle kankaalle ja siellä vastaan hiippailee, tai sotkussa kahvia naukkailee, jos jonkinlaista erikoisammattimiestä. Olemme porukalla tuumailleet, että heillä lieneekin varsin ainutkertaista osaamista, koska näiden erikoisammattimiesten eläkepäivät käsittääkseni ovat alkaneet jo aikapäiviä sitten (ennenhän näistä ”yliajalla” olevista puhuttiin joulupukkeina). Tietysti nykyinen elinaikakerroin yhdistettynä vanhaan säästökuuriin on pistänyt poikaporukalla mietintämyssyn syvemmälle päähän, ja tällainen järjestely on sopinut oikein hyvin säästömalliin – kustannuksia kaihtamatta. Ekonomi tai taloustieteilijä voisi sanoa tällaisen säästön olevan mallia Ville viis vee. Mielestäni yhteiskunnallisesti olisi järkevämpää antaa nuoremmille työttömille töitä, ja vanhemmat erikoisammattimiehet voisivat pysyä eläkkeellä, siirtyä puhdetöihin tahi oikeisiin siviilitöihin tuottamaan lisäarvoa yhteiskuntaamme, eivätkä olisi imemässä taloudellista hyötyä omaan taskuunsa, hyväveli -pohjalta.

Viimeisellä komennuksella käydessäni ikäväkseni kuulin pohjoisen aseveljiltäni, että tämä päällikkömme rohkaiseva joulupuhe on saanut myös pohjoisemmat hallintoyksikkömme ymmärtämään, kuinka näitä eläkkeellä olevia erikoisammattimiehiä voidaan palkata erikoisammattitaitoa vaativiin ”joulupukin” tehtäviin. Enhän minä tietysti asiasta henkilökohtaisella tasolla kovinkaan katkera ole, mutta varmastihan tällaiset järjestelyt eivät kovinkaan tarkkaa julkista silmäilyä kestäisi. Totuushan on, että rohkeampi voisi tätä pitää jonkinasteisena rakenteellisenä korruptiona. Tällaiseen suosimisjärjestelmään kyllä pitäisi jonkun tahon puuttua, sillä epäkohtien paljastaminen ja muuttaminen kannattaa aloittaa ylätasolta. Saastuuhun toimintakulttuuri aina ylhäältä alas, ei koskaan toisinpäin. Kokonaisuudessa kyseinen asia taistelee eettisyyden, moraalisuuden sekä yleisen oikeustajun kanssa, mutta kulihan ei edusta mitään näistä, eikä edes ole rohkea, niin ei ota tällä kertaa tähän asiaan enempää kantaa.

Kuitenkin nyt kun olemme saaneet rajaturvallisuuden erikoisammattimiehiä varsin salskean joukon, niin toivoni laitan siihen, että voisimme komennuksilla käydessämme saada Ruotsin rajalle tarkastukset siihen malliin, ettei töitä tarvitsisi tehdä arvuutellen sitä, toimitaanko jokaisen lain

pykälän vaatimalla tavalla. Mitään poikkeuslakihan ei tarkastuksista ole säädetty, vaan mennä porskutellaan Schengenin rajasäännösten, ulkomaalaislain ja rajavartiolaiton varassa. Ai niin ja perustuslain.

Otsikot kirkuvat milloin vaatimuksia tiukennuksista ja milloin räikeitä perusoikeusloukkauksia. Pitäisi yhtä aikaa turvata vapaa liikkuvuus ja kansanterveys, hillitä rajaliikennettä ja sallia kansalaisten poistua ja tulla takaisin. Kuitenkin työkalupakissa on vain se, mitä ulkorajallakin rajatarkastuksessa voidaan tehdä. Ei ole koronakalaa, johon vedota, kun toteutetaan esikuntien linjauksia siitä, kuka sitä välttämätöntä liikennettä nyt sitten edustaa. Nuorina kirkasotsaisina rajavartijan versoina opeteltiin sisä- ja ulkora-
jan olennaisia eroja, ja nyt se pitäisi unohtaa. Kuitenkin se päähän taottu vapaa liikkuvuus on ilmeisesti edelleen voimassa, eikä rajakoululla opetettu mitään tilanteesta, jossa sen saisi unohtaa. Moni oikeusoppinut on ottanut kantaa rajoilla tapahtuviin laittomuuksiin, mutta kai sitä kulin on vain luotettava, että kyllä ne meidän esikunnissa paremmin nämä jutut tietää.

Onkohan se sitten onni vai onnettomuus, että kanteluilla näitä on melko vähän koeponnistettu. Mitään päätöksiä ei ole ainakaan vielä viety hallintokäräjille. Vahvasti epäilyni on, että laillisuusvalvonnalla olisi taas tutun kaltainen vaikutus; esikunnasta tulisi julkinen lausunto, että jokainen virkamies vastaa omista päätöksistään, kuli ei ole ollut asioista ajan tasalla, eikä koulutus

ole mennyt kaaliin.

Kuitenkin rajatyön raatajina olemme mietiskelleet, että kenellä on vastuu, jos ohjeistukset ja niihin perustuva toiminta sisärajalla on laitonta? Voiko rajakuli luottaa, että päätöksistä ja toimintatavoista kannetaan vastuu vai todetaanko, että rajavartijan olisi pitänyt tietää lain sisältö paremmin kuin esikuntien? Kaikki tietävät suurin piirtein, mitä perusoikeudet ovat, mutta kun tulee testiin virkamiehen velvollisuus varmistaa niiden toteutuminen, mitataan myös viranomaisen ammattitaito. Toistaiseksi vain ministeri Ohisalo on sanonut kantavansa päätöksistä vastuun, mutta tietysti hienoa olisi, jos esikuntakin rohkenisi nostaa päänsä poterosta. Jos sormea laitokselle myöhemmin jostain korkealta taholta heristellään, voi vain jälleen toivoa, että rajamieshenki on voimissaan, eikä mitään vyörytetä käskyjä ja ohjeita totelleen kurvarin niskaan.

Loppuun voidaan ottaa vähän kevyemmistä aiheista. Viime kirjoituksessa vähän kerroin ja kommentoin komennuksien sujuvuutta sekä osittain myös niiden järjestelyjen sujumattomuutta. Tietynlainen rutiini komennuksille lähtöön on löytynyt, ja ainakin lähtöjen asiat sujuvat ihan hyvin. Majoitustilanne on aiheuttanut hieman närästystä pitkin matkaa. Majapaikan vaihtaminen kesken komennuksen on varsin ärsyttävää touhua, ja vaihdoksista pitäisi pyrkiä pääsemään eroon. Yhteismajoituksissa oleskelu, sekä varsinkin nukkuminen kollegan kanssa samassa huoneessa on ollut hieman rassaavaa. Aikuinen ihminen tarvitsee omaa tilaa sekä omaa aikaa, varsinkin kun olemme reissussa toistuvasti ja suhteellisen pitkiä aikoja.

Vaikka huonekaverina olisi kuinka rakas työkaveri, niin varsinkin Tornion suunnalla, kun olet monesti vuoron samassa partiossa hänen

kanssaan, sekä vielä jaat saman huoneen, niin kyllähän siinä pitkäpinnaisellakin karpaasilla alkaa hieman kyselemään huumorintajua. Tähän asiaan yritimme monet kerrat muutosta saada aikaiseksi, mutta aina iskivät eteen sellaiset rätingit, että toimeen on tultava, koska sopimuksessa näin lukee. Onneksi myös koulun sekä esikunnan väki kävi muutaman viikon länsirajaa tukemassa ja jo ennen heidän ensimmäistään komennuspäivää oli yleiseen majoitustilanteeseen tullut muutos; syystä että korona-aikaan ei voi majoittua samassa tilassa yhtä rajataiteilijaa enempää. Ihmeellinen on tämä rätingi.

Komennukset jatkuvat ja ehkä tarinakin, terveisin Kuli Kaakosta.

KOLMEN VUODEN KOKEMUKSET JÄREISTÄ ICEBUG SORIX 2- NASTAKENGISTÄ

HANKIN JÄREÄT ICEBUG SORIX 2: T HYVÄN MAINOSPUHEEN UHRINA. KENGÄT OVAT KUULEMMA ERITTÄIN LÄMPIMÄT JA JUURI SOPIVAT ULKOTYÖHÖN JA KAIKENLAISEEN LIIKKUMISEEN SUOMEN ANKARASSA TALVESSA.

TEKSTI JA KUVA **ASKO RISTOLAINEN**

Valmistajan mukaan Thinsulate™-eriste 200 g/1m² paksuudella pitää jalat lämpiminä jopa -40° pakkasella. Hieman suhtauduin epäilyksellä

lupauksiin. Ihan niin kylmällä en ole päässyt testaamaan mutta vielä -30° pakkasella jalat todellakin pysyvät hyvin lämpiminä. Paksu eriste sekä pohjan sisään laminoitu alumiinikalvo toimivat erinomaisesti kylmissä olosuhteissa tekemättä kengästä kuitenkaan liian jykkää kävelyyn.

Kenkien ulkopinta on pinnoitettu nahkaa mitä valmistaja kutsuu action leatheriksi. Tässä nahka on halkaistu ja ulkopinta on käsitelty ohuesti polyuretaanilla. Tämä antaa kengille kulutuskestävyyttä sekä nahalle vettä hylkivän pinnan. Pintanahan ja vuorin väliin on laminoitu ohut BUGdri®-kalvo jonka 10,000 mm vedenpitävyys

ja 1,000 g/m²/24 h hengittävyys pitävät jalat kuivana erilaisissa olosuhteissa ja erilaisissa aktiviteeteissa. Harvemmin näillä kengillä on tarvinnut kahlata vedessä mutta sohjoisella järvellä jalat ovat kyllä pysyneet kuivina. Positiivista on ollut kalvon kestävyys. Useimpien vaelluskenkien kalvo alkaa vuotaa jo parin vuoden käytön jälkeen. Näissä ei ole ollut ainakaan vielä sitä ongelmaa.

BUGrip®-pohja on erikoiskumipohjan sekä siihen yhdistettyjen 12 hiileräsnaustan kokonaisuus. Pehmeässä kitkapohjassa olevat nastat mukautuvat alustan mukaan. Lumisella alustalla nastat ovat enemmän ulkona, kun taas jäisellä kalliolla ne painuvat pohjan sisään antaen karkealle kumipohjalle enemmän pitoa.

Nämä ovat ensimmäiset nastakengät mitä olen käyttänyt. Alussa oli ilman aiempaa kokemusta vaikea luottaa sileällä jäällä nastojen pitoon. Rauhoittava nastojen rutina ja hyvä pito antoivat kuitenkin rentoutta ja luottamus kenkiä kohtaan kasvoi nopeasti. Varsinkin alkutalven vaihtelevilla ja liukkailla säillä sekä kirkaalla järven jäällä nastat ovat säästäneet monelta liukastumiselta. Kenkiä on tullut käytettyä niin partiossa kelkkaillessa, jänispassissa seistessä kun pilkillä istuessakin. Monipuolisesti toimiva kenkä on ollut hintansa väärsti kaikenlaiseen ulkoaktiiviteettiin.

7.-8.7.2021 RTU:N VETOUISTELU- JA JIGIKILPAILU

Paikka: Melkonieni, Parikkala

Tervetuloa perinteisiin vetouistelukisoihin, joissa uutena kilpailulajina jigikisa. Kisakeskuksena toimii juhlatilat Louhela Melkoniemellä.

Kilpailuaika keskiviikkona 8–20 ja torstaina 10–17.

Kilpailukalat: ahven, hauki ja kuha. Punnitukseen 5 kalaa/laji.

Jokaisella kalastajalla tulee olla kalastuksenhoitomaksu maksettuna. Muut luvat hoitaa järjestäjä.

Veneeseen vain RTU:n jäseniä.

Järjestäjä pidättää oikeuden muutoksiin.

**Ilmainen Majoitus
tarjolla juhlatilat
Louhelassa**

**RTU tarjoaa
keskiviikkona
ennen kilpailua
lohikeiton
osallistujille**

**Mahdollisuus
aamupalaan**

8 e/hlö

**Lisätietoja
ilmoittautumisen
yhteydessä**

ILMOITTAUTUMINEN

Sami Pylvänäinen

p. 050 410 3908

sami78.pylvanainen@gmail.com

ilm.20.6 mennessä

AMMATTILAISEN LÄMPÖKAMERA // Seek Reveal ShieldPro

Pieni ja helppokäyttöinen, korkeanresoluution lämpökamera erityisesti poliisin, rajavartioston ja turvallisuusalan käyttöön.

// kuvantallennus // integroitu LED-taskulamppu // resoluutio 320x240

TEKNOSAFE

Teknosafe Oy // Puh. 05 680 7700 // info@teknotsafe.fi // www.TEKNOSAFE.FI

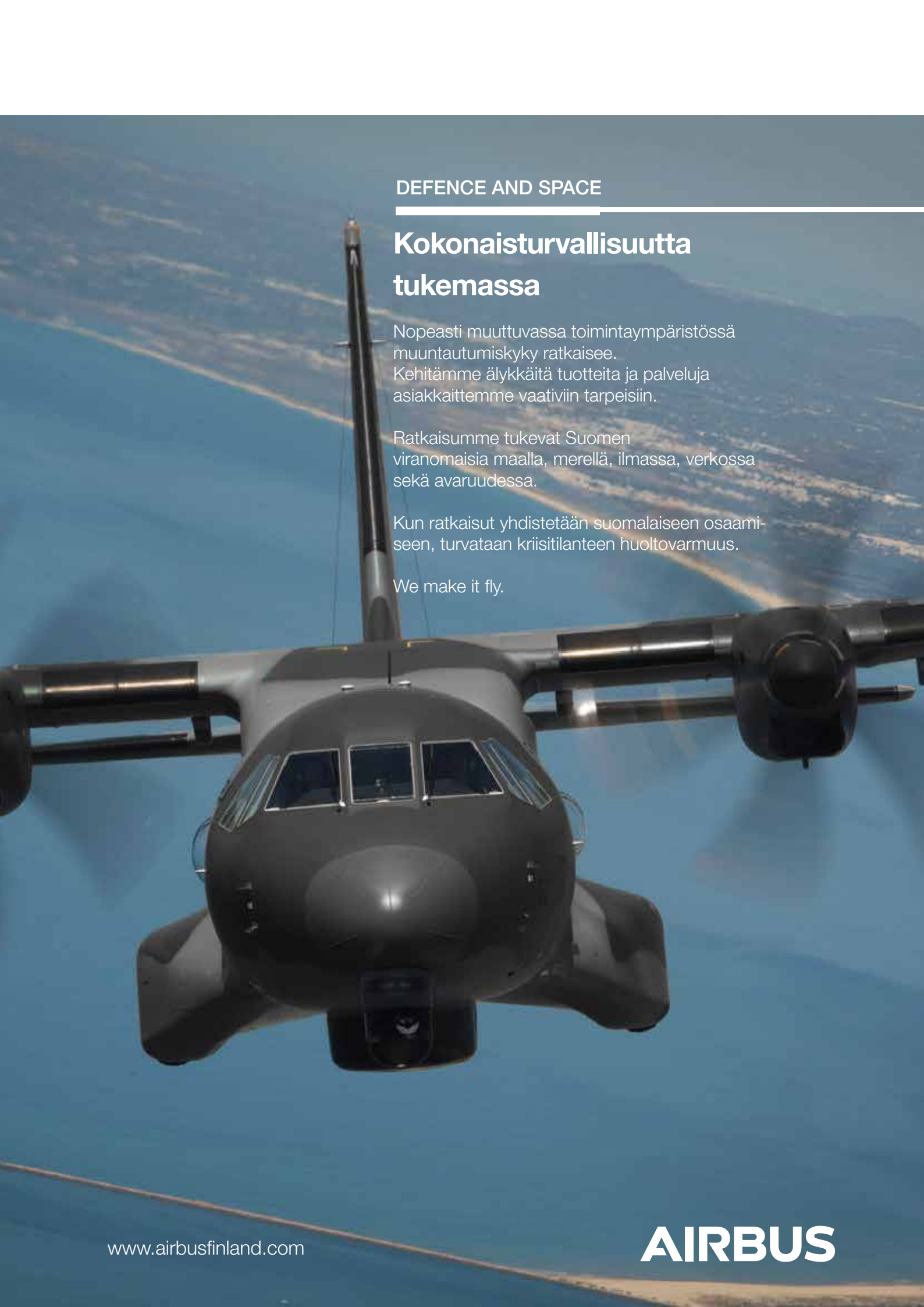
FORCIT

D E F E N C E

Jotta kaupassa
olisi kiva käydä.

DEFENCE AND SPACE

Kokonaisturvallisuutta tukemassa

Nopeasti muuttuvassa toimintaympäristössä muuntautumiskyky ratkaisee. Kehitämme älykkäitä tuotteita ja palveluja asiakkaittemme vaativiin tarpeisiin.

Ratkaisumme tukevat Suomen viranomaisia maalla, merellä, ilmassa, verkossa sekä avaruudessa.

Kun ratkaisut yhdistetään suomalaiseen osaamiseen, turvataan kriisitilanteen huoltovarmuus.

We make it fly.